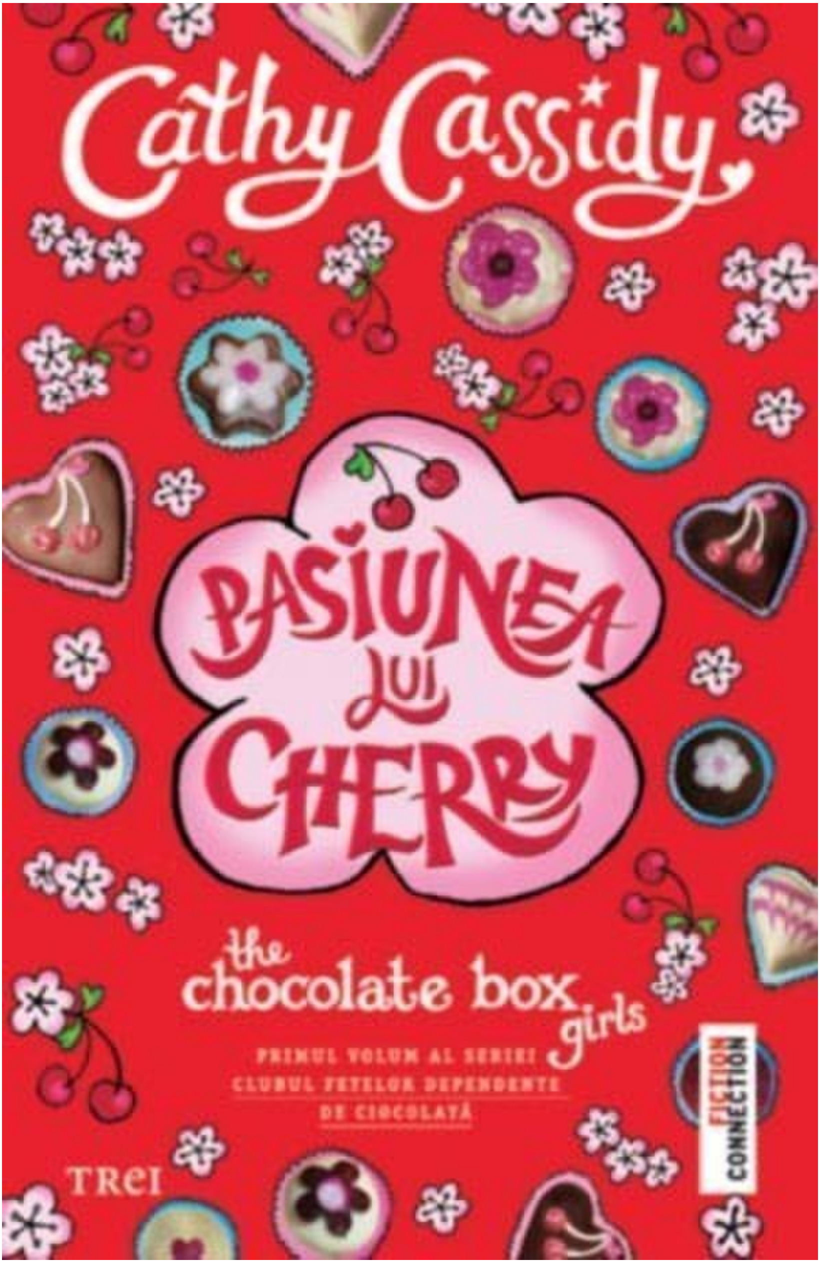

Cathy Cassidy
PASIUNEA LUI CHERRY
the chocolate box girls
PRIMUL VOLUM AL SERIEI
CLUBUL FETELOR DEPENDENTE
DE CIOCOLATĂ
TREI
FICTION CONNECTION

Cathy Cassidy

Pasiunea lui Cherry

Clubul fetelor dependente de ciocolată

Traducere din engleză de

Luminiţa Gavrilă

TRei

1

Sunt lucruri de care o să-mi fie dor după ce voi pleca de la Clyde Academy, cum ar fi: macaroanele cu brânză, cartofii prăjiţi, budinca de vanilie sau să privesc îndelung ceafa lui Ryan Clegg la orele de desen. Dar sunt şi lucruri de care n-o să-mi fie dor, cum ar fi: testele la mate, tocana de la cantina şcolii şi Kirsty McRae. Deloc n-o să-mi fie dor de Kirsty McRae… ea şi prietenele ei mă calcă pe nervi.

Ele au totul… părul perfect, cu şuviţe moderne, şi uniforma şcolară perfectă, cumpărată de la Top Shop de pe Buchanan Street. Au note bune, sunt populare, profesorii le plac, iar băieţii mor după ele.

Toată lumea vrea să fie ca ele… mai puţin eu. Eu nu semăn nici pe departe cu Kirsty McRae. N-am părul perfect, uniforma mea este cumpărată de la second-hand şi am o mică pată lipicioasă pe fustă, acolo unde azi-dimineaţă am scăpat felia de pâine prăjită cu gem. Eu nu am note bune, fiindcă de cele mai multe ori îmi fac temele în autobuz, în drum spre şcoală, iar profesorii nu mă plac, în afară de profa de engleză, care zice că am o imaginaţie bogată.

Şi nici nu sunt foarte sigură că ăsta e un compliment.

Oricum, eu nu înţeleg ce găsesc ceilalţi la Kirsty.

Nici măcar simpatică nu e. Când aveam şapte ani, am invitat-o la noi acasă la un ceai şi ea s-a plâns că nu-i plăceau sandvişurile cu costiţă. Apoi a întrebat de ce peştişorul nostru auriu avea nume de câine. Pe vremea aia, eu nu ştiam că Rover este nume de câine. Presupun că a fost o glumă de-a tatălui meu.

Când Kirsty m-a întrebat unde este mama mea, eu i-am spus că n-am mamă.

— Nu fi proastă, a insistat ea. Toată lumea are mamă. Cine îţi pregăteşte de mâncare? Cine îţi spală şi îţi calcă hainele?

— Tata, normal!

De fapt, el nu prea le călca. Doar le scutura şi spunea râzând că nişte încreţituri acolo n-au omorât pe nimeni.

— Au divorţat? m-a întrebat Kirsty în şoaptă. Sau cumva a plecat ea de-acasă?

— În niciun caz!

Kirsty a făcut ochii mici.

— Eşti adoptată? m-a întrebat ea. Fiindcă nu

semeni deloc cu tatăl tău! Parcă ai fi... nu ştiu, chinezoaică sau japoneză, ceva de genu'.

— Sunt scoţiancă! am protestat eu. Ca tata!

— Eu nu cred că el este tatăl tău, a spus ea.

Când a văzut că mi-au dat lacrimile, a început să zâmbească. În lunea următoare, când m-am dus la şcoală, Kirsty le spusese copiilor că eu am fost adoptată şi că tatăl meu era măturător la fabrica de ciocolată McBean.

E adevărat că, uneori, el mai dădea cu mătura pe jos, dar ea a spus asta cu răutate.

Categoric n-o să-mi fie dor de Kirsty McRae.

Că vorbeam de lup... Kirsty intră grăbită în cantină, înconjurată de gaşca ei de prietene. Se bagă cu toatele în faţa celorlalţi care aşteaptă la rând, apoi vin spre masa unde stau singură, cu o porţie de macaroane cu brânză şi cartofi prăjiţi în faţă, ignorându-mă cu desăvârşire. Se aşază pe scaune cu farfuriile de salată în faţă, îşi dau părul pe spate scuturând din cap şi îşi retuşează gloss-ul de buze în timp ce discută despre băieţi, întâlniri şi lac de unghii.

— Hei, Sorcha, spune Kirsty. Pun pariu că n-ai curaj să arunci cu un cartof prăjit în Miss Jardine! Ia

să vedem, ai curaj?

Sorcha ia un cartof prăjit din farfuria mea şi ocheşte. Cartoful zboară prin aer şi aterizează pe umărul taiorului din tweed al directoarei, apoi cade pe jos. Miss Jardine se uită în jur încruntată şi pune ochii pe mine, care am rămas cu furculiţa plină de cartofi prăjiţi şi macaroane în aer. Mă priveşte acuzator, dar cum nu are nicio dovadă, îşi vede mai departe de masa ei.

Kirsty aproape că leşină de râs, iar eu o săgetez cu privirea.

— La ce te uiţi aşa? mă repede ea.

— La nimic, spun eu.

Şi nu mă pot abţine să nu zâmbesc. Pentru că ea este exact ce am spus: un nimic.

— De ce rânjeşti la mine? Eşti o ciudată, Cherry Costello!

Mă priveşte de parcă aş fi o mică larvă pe care a descoperit-o în salata ei, dar de data asta îndrăznesc s-o înfrunt. O privesc zâmbind sfidător, ceea ce o înfurie şi mai tare.

Se întoarce spre prietenele ei.

— Hei, voi ştiţi că maică-sa o consideră o nulitate

şi de-aia a părăsit-o şi s-a mutat în cealaltă parte a planetei? Cum te simţi, Cherry? Să ştii că mamei tale nici nu-i pasă de tine?

— Tu nu ştii nimic despre mama mea, îi spun eu calmă.

Kirsty izbucneşte în râs.

— Oh, ba ştiu o mulţime de lucruri, dragă Cherry, spune ea. Ai uitat că am fost colege în şcoala primară? Maică-ta este actriţă, nu-i aşa? La Hollywood? Aşa mi-ai spus când eram într-a treia. Sau parcă e creatoare de modă la New York. Asta mi-ai povestit când eram într-a patra. Ia să vedem, ce-a mai fost? Manechin, cântăreaţă, balerină… în Tokio, Sydney, Mongolia. Zău aşa, Cherry Costello, eşti o mare MINCINOASĂ!

Kirsty începe să râdă şi eu simt c-o urăsc. O urăsc de moarte.

— Încetează, Kirsty, spune Cara.

Dar Kirsty n-a ştiut niciodată când să înceteze. Preferă să-i dea înainte cu remarcile ei usturătoare până dă sângele.

— Maică-ta nu este actriţă, nu-i aşa, Cherry? spune Kirsty pe un ton dispreţuitor şi celelalte pufnesc în râs, chiar şi Sorcha şi Cara.

— Nu, şoptesc eu cu obrajii aprinşi de ruşine.

— Nu e nici creatoare de modă, manechin sau balerină, nu?

— Nu…

Parcă toţi ceilalţi din cantină au amuţit. Vor să audă ce spune Kirsty. Vor să asiste la umilirea mea.

— Cherry, ai inventat toate astea ca să pari mai interesantă, spune Kirsty. Zi că nu-i aşa! Doar că nu ţi-a mers, pentru că tu nu eşti deloc interesantă. Şi nici maică-ta nu e.

Simt că mă doare în piept – o durere arzătoare, provocată de un amarnic sentiment de ruşine. Caut ceva de spus, o replică deşteaptă şi amuzantă. Nu-mi vine nimic în minte. Am epuizat toate visele şi fanteziile mele, toate minciunile, aşa cum le-a numit Kirsty. Până la urmă, poate că are dreptate, deşi o parte din mine le-a crezut la momentul acela.

— Pun pariu că maică-ta e o nulitate, la fel ca tine, spune Kirsty cu răutate.

Atunci mă ridic furioasă de pe scaun. Cu picioarele moi şi mâinile tremurând, îmi iau farfuria de pe masă. Ar trebui să mă mut la o altă masă, în celălalt capăt al sălii, unde Kirsty şi gaşca ei să nu mai

poată să mă jignească.

Asta ar trebui să fac.

Pe de altă parte, poate că ar fi cazul să-i arăt lui Kirsty McRae ce cred despre ea. Şi-aşa nu mai am nimic de pierdut.

Ridic farfuria de macaroane cu brânză şi o răstorn în capul lui Kirsty McRae, apoi privesc cum brânza topită se scurge pe părul ei cu şuviţe perfecte. Cartofii prăjiţi se rostogolesc, lăsând urme de grăsime pe mânecile cămăşii ei albe, şi ketchupul îi împroaşcă pielea albă de-ai zice că e sânge.

— O, Doamne, îngaimă Sorcha.

Atunci, încet şi timid la început, toată sala începe să aplaude şi să aclame.

2

Bineînţeles că Miss Jardine nu este deloc impresionată. Ea nu vede în asta un gest eroic, ci mai degrabă un „atac violent şi premeditat asupra unei colege”, ceea ce mie mi se pare cam exagerat. Zău aşa, dacă ar fi fost premeditat, aş fi ales o zi când aveam tocană. Macaroanele cu brânză sunt una dintre mâncărurile mele preferate.

În orice caz, Miss Jardine este furioasă: strânge din buze atât de tare, încât aproape că i-au dispărut.

— Biata Kirsty este la infirmerie, unde primeşte îngrijiri, spune ea. Ai noroc că nu are arsuri şi nu a intrat în stare de şoc!

Ridic mirată din sprânceană. Biata Kirsty? Nu zău! I-ar prinde bine un şoc. Poate o să se trezească şi o să uite că întotdeauna a fost o scorpie. Puţin probabil, dar nu se ştie niciodată…

— Cherry, comportamentul tău este absolut inacceptabil, îmi spune înţepată Miss Jardine. Ce ţi-a făcut Kirsty McRae?

Clipesc. Nici nu ştiu cu ce să încep. Să-i spun de ziua când mi-a aruncat şosetele de sport în toaletă şi a

tras apa ca să se amuze? Sau când le-a spus tuturor că l-a văzut pe tatăl meu deghizat într-un baton de ciocolată, împărţind trecătorilor ciocolate Taystee de la McBean în centrul oraşului?

Să-i spun ce le face celorlalţi copii pe care nu-i place *deloc*? Luna trecută, la ora de desen, a tăiat cu un cutter coada lungă şi împletită a lui Janet McNally. Nici măcar n-a fost pedepsită. Zicea că ea n-are niciun cutter şi până la urmă tot Janet a fost de vină.

Ce tâmpenie!

— M-a făcut mincinoasă, Miss, îngaim eu.

Miss Jardine mă priveşte pe deasupra ochelarilor.

— Mincinoasă… hm, este un cuvânt dur. Dar să ştii că mai mulţi profesori şi elevi au comentat despre… cum să-i spun?… talentul tău de a înflori lucrurile.

Clipesc surprinsă. Am impresia că şi directoarea tocmai m-a făcut mincinoasă.

— Cherry, se pare că ai început cu stângul la Clyde Academy, continuă ea. Trebuie să-ţi spun că asta mă cam îngrijorează. Ştiu că n-ai avut parte de o copilărie obişnuită, dar asta nu este o scuză ca să spui minciuni. Am înţeles că săptămâna trecută i-ai spus lui

Miss Mercier că nu ţi-ai adus desenul fiindcă ţi l-a mâncat o capră. Chiar aşa, Cherry, o capră? în Glasgow? Tu chiar te aştepţi să credem astfel de aiureli?

Sinceră să fiu, da, pentru că ăsta e purul adevăr. În weekendul ăla, eram cu tata în vizită la nişte foşti colegi de-ai lui de la şcoala de artă, care locuiau la ţară, şi am petrecut mai bine de o oră la soare, desenând vioara tatălui meu. Eram foarte mândră de desenul meu. Apoi, în timp ce eram la masă, capra vecinilor a intrat în grădină. Mi-a mâncat desenul, a molfăit un colţ din pătura noastră de picnic şi mi-a rupt ochelarii de soare.

Sper să fi făcut indigestie.

— Cherry, dacă spui atâtea minciuni, la un moment dat nimeni n-o să te mai creadă, continuă Miss Jardine. Ştii povestea cu băieţelul care striga întruna „uite lupul”?

— Da, Miss, răspund eu obosită.

Îmi spune totuşi povestea plictisitoare despre băieţelul care minte tot timpul, aşa încât, într-o bună zi, când chiar vede lupul şi vrea să-şi avertizeze familia, nimeni nu-l mai crede. Şi lupul îl mănâncă.

Mi-e foarte clar mesajul poveştii: dacă nu încetez să mai spun minciuni, s-ar putea ca până la urmă să fiu mâncată de lup şi doar eu voi fi vinovată.

— Va trebui să-ţi revii înainte ca situaţia să scape de sub control, spune ea. După vacanţa de vară, am să-ţi programez întâlniri săptămânale cu psihologul şcolii. Ieşirea ta de astăzi nu-ţi stă în caracter, dar este totuşi îngrijorătoare. Noi vrem să te ajutăm, Cherry. Nu doar să-ţi rezolvi problema mitomaniei, ci şi crizele de furie.

Simt că-mi ard obrajii. Mitomanie? Crize de furie? Ce vrea să spună Miss Jardine?

— Nu voi mai fi aici după vacanţa de vară, îi explic eu pe un ton cât se poate de politicos. Tatăl meu s-a îndrăgostit. Renunţă la tot ca să ne mutăm la prietena lui, într-o casă mare pe faleză, în Somerset. Vom fi o familie adevărată şi ne vom îmbogăţi din vânzarea de ciocolată bio de lux.

Miss Jardine mă priveşte lung, cu compasiune.

— Vezi, Cherry? Tocmai despre asta vorbeam! pufneşte ea. Cum poţi să spui că vă mutaţi pe o faleză în Somerset? Tatăl tău lucrează la fabrica McBean, unde face batoane de ciocolată Taystee şi le sortează,

înlăturându-le pe cele necorespunzătoare. Ciocolatele alea nu sunt nici de lux, nici bio, şi nimeni nu se îmbogăţeşte din vânzarea lor, cred că eşti de acord cu mine. Nu ştiu de unde îţi vin ideile astea fanteziste!

— Dar, Miss...

— Cred că tatăl tău ne-ar fi anunţat şi pe noi dacă aţi fi plecat, nu crezi?

Pipăi cu vârful degetelor plicul din ghiozdan. Scrisoarea tatălui meu către Miss Jardine e acolo de cinci zile, din ce în ce mai mototolită. Are un strop portocaliu într-un colţ, unde ieri s-a scurs puţin suc din sticlă, şi o pată mare de cerneală albastră din stilou. N-are niciun rost să i-o dau lui Miss Jardine, dacă ea crede că mutarea noastră într-o casă pe faleză este pură fantezie.

Este adevărat că tatăl meu lucrează la fabrica de ciocolată McBean. Doar că peste două săptămâni îşi va pune şorţul în cui şi îşi va lua ultimul salariu împreună cu plăsuţa de batoane Taystee necorespunzătoare (cele care nu au un strat de biscuit sau dâra de ciocolată albă de deasupra sau cele care sunt turtite ori deformate). O să-mi fie dor de acele batoane de ciocolată.

Apoi vom începe să ne facem bagajele, să ne împărţim vieţile în cutii de carton şi saci de plastic pe care îi vom încărca în dubiţa roşie a tatii, şi vom porni la drum, pierzându-ne în zare la asfinţitul soarelui. Mă rog, poate că nu la asfinţitul soarelui, fiindcă tata vrea să plecăm dimineaţa devreme, dar înţelegeţi ce vreau să spun.

Şi chiar vom locui pe o faleză în Somerset. Miss Jardine nu înţelege, fiindcă ei i se pare foarte bizară viaţa mea.

— Cherry, să nu mai aud alte minciuni, spune ea.

— Ăă… nu, Miss.

— Şi aştept să-i ceri scuze lui Kirsty McRae.

— Bine, răspund eu strângând din dinţi.

Miss Jardine mă conduce la infirmerie, unde, aşezată confortabil într-un fotoliu, Kirsty soarbe nişte limonadă şi ronţăie biscuiţi.

— Biscuiţii sunt foarte buni ca să-ţi revii din şoc, explică ea cu un zâmbet superior.

Nu-mi pasă, deoarece Kirsty încă are urme de sos în pletele castanii cu şuviţe caramel şi dinspre ea vine un uşor miros de brânză. Ştiu că sunt rea, dar lucrurile astea mă bucură.

— Cherry vrea să-ţi spună ceva, Kirsty, zice Miss Jardine.

Kirsty zâmbeşte cu gura până la urechi şi mă priveşte cu un aer triumfător.

— Îmi… îmi pare rău, Kirsty, mă bâlbâi eu.

Dar în realitate nu-mi pare rău deloc. Şi, desigur, Miss Jardine vrea să nu mai mint. Trebuie să schimb foaia, să fiu sinceră şi onestă. Gata cu minciunile!

O privesc pe Kirsty direct în ochi.

— Da, îmi pare foarte rău că… că eşti o scorpie răzbunătoare şi NESUFERITĂ!

În acel moment, Miss Jardine mă anunţă că am primit suspendare cu avertisment şi că voi rămâne la arest după şcoală, probabil până la sfârşitul vieţii.

3

Bineînţeles că Miss Jardine îi telefonează tatălui meu ca să-i povestească ce s-a întâmplat. Telefonul sună chiar când el se întoarce de la serviciu, înainte să apuce să se schimbe. Crimele comise de mine sunt mult prea grave ca să mai aştepte un minut.

Mă ascund după uşa din bucătărie şi trag cu urechea.

Tata încearcă să-şi netezească părul zbârlit şi să se dezbrace de salopeta de lucru în timp ce ascultă cu un aer cât se poate de serios. Miss Jardine are acest efect asupra oamenilor.

Urmează mai multe momente de tăcere, multe oftaturi. Tata repetă întruna „înţeleg”, pe un ton dezolat. Oare ce-i tot spune? Că trebuie să merg la psiholog? Că sunt nebună, violentă şi că trăiesc într-o lume imaginară?

Dacă vreţi să ştiţi părerea mea, ea este cea care are o imaginaţie mult prea bogată.

Tata deschide televizorul pe MTV şi ne aşezăm pe canapea să mâncăm mazăre cu pâine prăjită şi

ciocolată Taystee la desert. Niciunul din noi nu se sinchiseşte să se descalţe.

— Miss Jardine mi-a spus că iar ai început să inventezi poveşti, spune tata mestecând nişte pâine prăjită. Şi se pare că n-a primit scrisoarea prin care o anunţam că ne mutăm…

Îmi muşc buza.

— Mi-a curs pe ea cerneală din stilou, zic eu. Şi nişte suc din sticlă. Aşa că a trebuit s-o anunţ eu. Nu m-a crezut. Zice că trăiesc într-o lume imaginară!

— Şi nu-i aşa?

Îi răspund cu un zâmbet. Tatii nu-i place cuvântul „minciună”. De fiecare dată când profesorii l-au folosit în decursul anilor – adică de mai multe ori –, el se grăbea să le spună că eu nu sunt o mincinoasă, ci o povestitoare talentată şi plină de imaginaţie, şi că, dacă ei nu văd asta, poate că le-ar prinde bine o consultaţie la oftalmolog.

Asta mă făcea să zâmbesc, dar acum încerc să fac în aşa fel încât tata să nu ajungă la şedinţele cu părinţii, pentru orice eventualitate.

E grozav că tata crede în mine, că mă susţine şi mă apară în faţa nesuferiţilor de profesori. E grozav să

ştiu că el mă consideră creativă şi plină de imaginaţie, dar o voce mică din interiorul meu se întreabă dacă totuşi n-ar fi mai simplu să spun adevărul.

Problema e că poveştile îmi vin în minte cu uşurinţă. Un profesor mă întreabă ce s-a întâmplat cu lucrarea mea la istorie şi, hop, mi-a şi venit o idee: azi-noapte hoţii ne-au spart apartamentul şi poliţia a luat lucrarea pentru a căuta pe ea amprente şi urme ADN. Odată, mi-am uitat acasă echipamentul de sport, iar eu i-am spus profesorului că maşina noastră de spălat s-a defectat şi mi-a ferfeniţit treningul, după care a inundat bucătăria, udând şi tavanul vecinilor de sub noi.

Sună mult mai bine decât să spun „l-am uitat”. Şi e mult mai interesant, colorat şi aventuros. Numai că profesorii nu sunt de aceeaşi părere cu mine în privinţa asta. Ei preferă adevărul, chiar dacă este banal, cenuşiu şi plictisitor.

Chiar este o crimă să ai o imaginaţie bogată?

— I-am explicat eu totul, îmi spune tata. Miss Jardine este de părere că nu prea te-ai integrat la Clyde Academy. Speră că mutarea noastră îţi va face bine.

— Ba m-am integrat! spun eu revoltată.

În fine, poate că nu… dar m-am străduit. Miss Jardine a prezentat situaţia mult mai prost decât în realitate, a umflat lucrurile. În plus, nu s-ar fi întâmplat nimic dacă n-ar fi fost Kirsty.

— În orice caz, a meritat-o, zic eu. Kirsty McRae.

Tata ridică mirat din sprânceană.

— Kirsty, cea care a venit pe la noi când aveai şapte ani, a mâncat toate ciocolatele Taystee şi te-a făcut să plângi?

— Da, ea.

— Mda… poate, oftează el.

Vizita de-atunci a lui Kirsty a provocat o adevărată criză, dar într-un fel i-am fost recunoscătoare pentru asta. Datorită ei am pus nişte întrebări la care nu m-am gândit până atunci.

Aveam şapte ani şi nu mă întrebasem niciodată unde era mama mea sau de ce nu semănăm deloc cu tatăl meu sau cu ceilalţi copii de la şcoală.

— Am fost adoptată? l-am întrebat pe tata câteva zile mai târziu.

El a ridicat ochii spre cer, m-a luat în braţe şi mi-a şters lacrimile, apoi mi-a arătat o fotografie cu

mama mea. Era tânără, frumoasă şi surâzătoare, cu părul negru ca pana corbului fluturând în vânt pe plaja din Largs. Deşi eram foarte mică, mi-am dat seama încă de pe-atunci că într-o bună zi voi semăna cu ea. Aveam aceiaşi ochi negri migdalaţi, aceiaşi pometi înalţi şi acelaşi ten de culoarea cafelei cu lapte.

O chema Kiko şi era japoneză. Vasăzică eram pe jumătate japoneză şi eu nici măcar nu ştiam.

Niciodată nu mi-a fost dor de mama până să văd fotografia aceea, jur. După aceea mă gândeam numai la ea. Împrumutam cărţi despre Japonia de la bibliotecă. Desenam mereu doamne cu părul negru, îmbrăcate în chimono şi rotindu-şi umbreluţele de soare, chiar dacă în fotografie mama purta blugi şi tricou. Îmi imaginam pagode, cireşi în floare şi vajnici samurai.

— Chiar ne mutăm din Glasgow? îl întreb acum pe tata.

— Da. Scăpăm de Miss Jardine. Scăpăm şi de Kirsty McRae…

Izbucnesc în râs. Ciocnim cutiile de coca-cola şi bem pentru viitorul nostru, apoi tata vrea să schimbe

canalul la televizor ca să vadă un meci de fotbal, aşa că ne batem pe telecomandă. Până la urmă, o prind eu şi o arunc în celălalt colţ al camerei, unde aterizează cu un plescăit zgomotos direct în acvariul lui Rover, peştişorul nostru auriu, care o priveşte încruntat.

Treptat, începem să ne împachetăm lucrurile. În prima săptămână de vacanţă, îmi fac ordine în cameră şi arunc la gunoi o viaţă de jucării din plastic stricate, reviste de benzi desenate prăfuite şi nişte bascheţi vechi pe care nu i-am mai văzut de când aveam şapte ani. Pun deoparte o cutie cu cărţi, două cu jocuri şi jucării de pluş şi un sac mare cu haine care mi-au rămas mici, ca să le duc la un magazin de caritate. La grămada mea adaugă şi tata câţiva saci, încarcă totul în dubiţa roşie şi pleacă să le arunce, trecând mai întâi pe la magazinul de caritate.

În ziua când tata se duce la fabrică pentru ultima oară, apartamentul nostru arată deja ciudat de pustiu. Chiar şi comorile mele sunt aranjate cu grijă într-o cutie mare de ciocolate Taystee: chimonoul, umbreluţa de hârtie, evantaiul şi fotografia mamei.

Mi se pare bizar şi mă simt ca o trădătoare că am împachetat astfel obiectele mele preţioase. Mă sperie.

— O fată are nevoie de mama ei, zicea mereu doamna Mackie, bătrâna care locuieşte vizavi de noi. Paddy face şi el ce poate, dar…

Şi vocea ei tristă lăsa fraza neterminată.

Eu îi spuneam că unele fete se descurcă foarte bine şi fără mama lor, uitaţi-vă la mine şi la Paddy. Nu sunt convinsă că mă credea, şi avea dreptate. Mă cunoştea mult mai bine decât sunt eu dispusă să recunosc. Bineînţeles că aş vrea ca mama mea să fie totuşi lângă mine, să spună şi să facă toate lucrurile pe care le fac mamele când fetele lor ajung la vârsta adolescenţei. O fotografie veche nu te ajută când vrei să pui întrebări despre menstruaţie, despre sutiene sau despre băieţi… sau de ce nu reuşeşti să te înţelegi cu prietenii.

Sunt lucruri pe care nu poţi să le discuţi cu un tată.

Sigur că m-am întrebat cum ar fi dacă tata ar întâlni pe altcineva. O femeie frumoasă şi modernă, care să discute cu mine despre chestii de-ale fetelor, să meargă cu mine să-mi cumpăr pantofi şi rochii. Sau poate o femeie grăsuţă şi cumsecade, care să-mi facă plăcintă cu mere şi să mă mângâie când sunt tristă.

Mi-am imaginat o sută de versiuni ale noii mele mame şi de fiecare dată îi vorbeam lui Kirsty McRae despre ele ca şi când ar fi fost reale.

O mamă, asta îmi doream cel mai mult pe lume.

Dar nu m-am gândit niciodată că ar putea veni „la pachet” cu altcineva.

4

Tata a descoperit-o pe Charlotte Tanberry pe internet, pe un site unde te întâlneşti cu vechi prieteni pe care nu i-ai mai văzut de o mie de ani şi le poveşteşti ce ai mai făcut între timp. Fuseseră colegi la şcoala de artă, cu mult înainte s-o cunoască pe mama şi să mă nasc eu.

Pe vremea aceea, tata avea gânduri măreţe. Voia să schimbe lumea, să picteze pânze magnifice şi nemaivăzute, mari cât un perete. Mi-a arătat şi nişte fotografii cu el: era slăbuţ, cu părul răvăşit şi degetele pătate de vopsele, un băiat cu visuri mari.

Iar Charlotte... ea studia designul grafic. La fel ca tata, nici ea n-a reuşit să dea lovitura. Era divorţată şi locuia în Somerset, unde, pentru a-şi câştiga existenţa, îşi transformase propria casă în pensiune turistică.

Foarte curând, tata şi Charlotte petreceau ore întregi rememorând vremurile de altă dată. În fiecare seară, tata nu se mai dezlipea de laptop, era ocupat să flirteze, să trimită mesaje şi să se îndrăgostească.

Am văzut-o şi eu pe Charlotte. Era blondă,

drăguţă, dar mai ales cumsecade, genul care râde tot timpul. Părea să fie o mamă ideală.

— Îmi place, i-am spus eu tatii.

El a zâmbit şi a spus că şi lui îi place. Au început să petreacă împreună weekenduri romantice, împărtăşindu-şi speranţele, visurile şi făcând planuri de viitor. Eu mergeam să dorm la doamna Mackie, vecina de alături, şi îmi doream, speram şi mă rugam ca totul să meargă bine.

Era o poveste de dragoste modernă, un basm cu zâne pe internet.

— Te-ai întrebat vreodată ce-ar fi dacă viaţa ar arăta altfel? m-a întrebat tata într-o seară, uitându-se roată prin jalnicul nostru apartament. Dacă n-ai lăsa viaţa să treacă pe lângă tine?

M-am uitat la el încruntată.

— Nu prea.

Dar lucrurile începeau deja să se schimbe fără ca eu să-mi dau seama.

Tata lucra la fabrica de ciocolată McBean pentru că programul coincidea perfect cu orarul meu de la şcoală. La început mi s-a părut grozav – mai ales că-l văzusem pe Johnny Depp în *Charlie şi fabrica de*

ciocolată –, numai că fabrica McBean nu prea semăna cu ce văzusem eu în film. Acolo nu erau râuri de ciocolată şi nici bomboane interminabile. Tata nu purta nici frac de catifea şi nici joben, doar un şorţ de plastic, o cască de păr şi nişte mănuşi de cauciuc, iar munca pe care o făcea era atât de plictisitoare, încât îl lua durerea de cap.

Într-o zi, când m-am întors de la şcoală, l-am găsit la masa din bucătărie, făcând trufe de ciocolată. Topea ciocolate cu lapte McBean în baie marină.

— Nu te-ai săturat să faci asta la serviciu? l-am întrebat eu.

— Nu râde, mi-a răspuns el. Se pot face bani din ciocolată. Dacă o ciocolată ieftină ca Taystee Bar se vinde atât de bine de atâţia ani, gândeşte-te ce s-ar întâmpla cu un produs de lux. Trufe bio, preparate acasă, ambalate în cutii frumoase… ne-am îmbogăţi!

Când am văzut lichidul vâscos din oală, n-am fost prea convinsă de lucrul acesta. Dar am gustat câteva trufe şi mi s-au părut mai bune decât arătau.

A doua zi, tata a preparat altele şi le-a pus într-o cutie mică de carton pe care a confecţionat-o singur, căptuşind-o cu hârtie aurie şi legând-o cu o fundă. I le-

a trimis lui Charlotte prin poştă.

Lui Charlotte i s-au părut fantastice, dar tata a zis că e loc de mai bine. Aşa că a renunţat la ciocolata cu lapte McBean, a cumpărat alta de lux şi astfel calitatea trufelor de casă s-a îmbunătăţit. Unele bomboane erau absolut geniale, cum ar fi cele cu căpşune şi cremă sau cele cu bucăţi de ananas şi de mango.

Charlotte a primit câte un eşantion din fiecare sortiment. Era o poveste de dragoste la distanţă, cu gust de ciocolată.

Cine ar fi putut să-i reziste?

Charlotte a venit în Glasgow şi am ieşit toţi trei în parc, la muzeu, apoi la un restaurant japonez. Tata purta un tricou şi o jachetă nouă şi şi-a dat pe păr cu gel ca să-l mai cuminţească. Mie mi s-a părut că arăta super, tăticul meu drag, jerpelit şi surâzător, cu coama lui şatenă şi vechile lui ghete Doc Martens în care îi intră apa când plouă. Cred că şi Charlotte a fost de aceeaşi părere cu mine.

Ea râdea mult şi, fiindcă nu se descurca să mănânce cu beţişoarele la restaurantul japonez, până la urmă şi le-a înfipt în păr. Am stat toţi trei până

noaptea târziu, trântiţi pe canapea, şi am băut cocktailuri fără alcool inventate de Charlotte, pe bază de suc de piersici, suc de portocale şi felii de ananas. A doua zi, la gară, m-a strâns în braţe, m-a rugat să am grijă de Paddy şi mi-a spus că îi va fi dor de mine. Eram atât de fericită, încât simţeam că-mi cresc aripi.

Dacă tata era îndrăgostit, ei bine, aşa eram şi eu.

Mai târziu, tata a avut grijă să mă întrebe:

— Ce-ai zice dacă am pleca din Glasgow? Şi ne-am muta în Anglia, la Charlotte? Am putea s-o ajutăm cu pensiunea şi să punem pe roate afacerea cu ciocolată. Şi… Cherry, am putea fi din nou o familie adevărată…

Ce-aş zice? Aveam impresia că mi se ofereau toate cadourile de Crăciun şi de ziua mea în acelaşi timp.

Doar că acum, când se apropie plecarea, nu mai sunt atât de sigură.

Dacă lucrurile nu vor ieşi aşa cum mi-am imaginat eu? Dacă a fi o familie fericită este mai greu decât pare la prima vedere?

Acum, că tata nu mai lucrează la fabrică, nu durează mult să golim apartamentul. Grămada de cutii

de carton şi saci de plastic de lângă uşă creşte întruna. Spre sfârşitul săptămânii, doamna Mackie trece pe la noi, înarmată cu spray pentru mobilă, cârpe de praf, un mop şi o găleată plină ochi cu apă cu săpun. Ne ajută să ştergem, să lustruim şi să spălăm apartamentul de la podele până la tavan.

— O să-mi fie dor de voi, să ştiţi, ne spune ea necăjită, în timp ce tata freacă şi lustruieşte chiuveta, iar eu şterg bine robinetele ca să lucească. Aţi fost nişte vecini cu care m-am înţeles întotdeauna bine.

— Şi nouă o să ne fie dor de dumneata, doamnă Mackie, răspunde tata.

Mă gândesc de câte ori m-a dus la şcoală când tata era în schimbul de dimineaţă, de câte ori m-am refugiat în apartamentul ei ca să mănânc fursecuri şi să mă uit la desene animate cât timp îl aşteptam pe tata să vină de la serviciu.

Doamna Mackie îi strânge mâna tatii, iar mie îmi strecoară în palmă o monedă caldă de 50 de pence şi-mi spune să fiu fată cuminte şi ascultătoare. Brusc, mă întristez, cuprinsă de un sentiment de regret. Îmi vine să mă arunc în braţele ei şi să plâng pe umărul ei… dar mă abţin, încerc să mă arăt curajoasă. În fond, voi

avea exact ce mi-am dorit. O mamă, un viitor, şansa de a face parte dintr-o familie şi de a fi în rând cu celelalte fete – cu toate acele Kirsty McRae din lume. Doar că totul mi se pare mult mai real şi mai înfricoşător decât mi-am imaginat…

Treziţi de la ora şase dimineaţa, încărcăm lucrurile în dubiţă pe o ploaie torenţială, urcând şi coborând scările de nenumărate ori. Toate cutiile, sacii de plastic şi valizele sunt îndesate cu picioarele ca să încapă în dubiţă. Apare şi doamna Mackie îmbrăcată în halatul de nailon şi cu papuci ecosez în picioare, şi ne dă o pungă plină cu sandvişuri cu brânză tăiate în triunghiuri şi câteva felii de chec, ca să avem pe drum. În acel moment, chiar că mi se umplu ochii de lacrimi.

Abandonăm canapeaua din pluş maro, lăsăm proprietarului cheile în cutia poştală şi, pe la ora nouă, pornim la drum.

— Ploaia asta n-o să-mi lipsească, comentează tata încercând să destindă atmosfera.

Dar eu am impresia că plouă fiindcă plecăm noi, fiindcă s-a terminat ceva şi oraşul este trist că se

desparte de noi.

Pe la ora unsprezece, am parcurs deja peste 150 de mile, şi încă toarnă cu găleata. Ploaia torenţială seamănă din ce în ce mai puţin cu un adio şi din ce în ce mai mult cu un semn rău. Dacă această trambalare în sud şi această aventură în căutarea unei noi familii se vor transforma într-un dezastru?

Stau ghemuită pe locul din stânga, cu acvariul lui Rover pe genunchi şi cutia cu comorile mele la picioare. Cu obrazul lipit de geam, privesc cum ploaia se scurge de cealaltă parte, ca nişte şuvoaie de lacrimi.

— Vara asta... va fi un fel de test, îmi explică tata. Ca să vedem dacă merge. Eu cred că va merge, dar vreau să ştii că tu eşti pe primul loc, orice s-ar întâmpla. Dacă nu eşti fericită... dacă nu te adaptezi... atunci vedem. Tu ocupi primul loc în inima mea, Cherry, sper că ştii asta.

— Ştiu, răspund eu încet, chiar dacă nu mai sunt sigură de lucrul acesta şi nu ştiu cât va mai dura.

Charlotte Tanberry este o femeie de treabă. Îi place să râdă, poartă beţe chinezeşti în păr, dar... e o mică problemă. Charlotte nu are nevoie de o nouă

familie, fiindcă are deja una... patru fete pe cât de frumoase, pe atât de inteligente.

Privesc gânditoare pe geam în timp ce ne îndreptăm cu dubiţa spre sud, lăsând în urmă Scoţia şi vechea noastră viaţă.

5

Abia când ajungem la nord de Preston, ploaia se opreşte şi apare soarele, iar deasupra autostrăzii străluceşte un imens curcubeu. Ne oprim la o staţie de benzină ca să bem o cafea şi un milk-shake şi mâncăm pe furiş sandvişurile cu brânză, ascunzându-le pe sub masa din cafenea.

Scot din geantă scrisorile trimise de cele trei fete ale lui Charlotte – Skye, Summer şi Coco – care îmi vorbesc despre ele şi îmi urează bun venit.

Scrisoarea lui Skye este scrisă cu pix cu gel argintiu pe hârtie neagră, stropită cu mici steluţe argintii. Îmi descrie pasiunea ei pentru horoscoape, istorie şi rochii cumpărate de la târgul de vechituri. Foarte ciudată. Cea a lui Summer este scrisă cu violet pe hârtie roz pal şi vorbeşte numai despre balet, despre visul ei de a dansa pe poante şi de a deveni prim-balerină, într-o bună zi. Ultima scrisoare, cea a lui Coco, este scrisă neglijent cu creionul pe o bucată de hârtie care pare să fi căzut într-o băltoacă sau să fi fost molfăită de un câine, ori poate şi una şi alta. Coco este pasionată de animale şi îi place să se caţăre în

copaci. Doreşte ca într-o bună zi să aibă o lamă, un măgar şi un papagal.

Nu sunt sigură că aceste scrisori mă liniştesc.

Bineînţeles că tata le-a întâlnit deja pe fete de câteva ori. Dar eu, nu, fiindcă de fiecare dată când a reuşit să-şi ia câteva zile de concediu ca să meargă în sud, era în cursul săptămânii, iar eu a trebuit să rămân în Glasgow la doamna Mackie. Acum parcă aş vrea să-i fi cerut să le văd şi eu măcar o dată.

Coco este mai băieţoasă, îmi povesteşte tata, iar Skye şi Summer sunt gemene, cu un an mai mici decât mine. Şi mai este o soră, Honey, cu câteva luni mai mare decât mine.

— Charlotte mi-a zis că Honey n-a avut timp să-ţi scrie, îmi explică tata. Ea este cea mai mare, are cu şase luni mai mult decât tine… tocmai termină clasa a noua. Tu vei fi cu o clasă mai mică, la acelaşi liceu… dacă totul va merge bine. Surorile mai mici sunt încă la şcoala gimnazială… aşa e sistemul de învăţământ în Somerset. În orice caz, Honey a avut de învăţat pentru tezele de la şcoală, dar sunt sigur că abia aşteaptă să te cunoască. Este o fată foarte drăguţă, inteligentă şi sigură pe ea… Sunt sigur că o să vă înţelegeţi foarte

bine!

— Sigur.

— Aici, vacanţa şcolară abia a început, îmi explică tata. Aşa că vei avea suficient timp ca să te acomodezi şi să le cunoşti pe fete înainte de începerea şcolii. Va fi o vacanţă prelungită… grozav, nu-i aşa?

— Mda… grozav.

Îmi muşc buzele. Tata chiar nu înţelege. Eu nu ştiu să mă integrez, să-mi fac prieteni. Nu sunt nici frumoasă, nici inteligentă, nici sigură pe mine, aşa cum par a fi fetele lui Charlotte. Toată povestea asta cu „o familie adevărată” mi se pare mult mai complicată decât credeam. Nu mă aşteptam să apară şi nişte surori în această poveste. Până şi numele lor mi se par pretenţioase, hippy, rock-şic-cool.

Parcă şi văd că eu am să fiu ca o ciocolată Taystee naşpa într-o familie ca o cutie cu bomboane de ciocolată perfecte. Ce mă bucur!

După mai multe ore de mers, părăsim în sfârşit autostrada M4 şi intrăm pe drumurile liniştite din Exmoor. Sunt obosită, neliniştită şi emoţionată. Nici Rover nu pare că se simte bine.

Trecem prin satul Kitnor, care este foarte

pitoresc cu căsuţele sale albe, cu acoperiş de stuf, înşiruite de-o parte şi de alta a drumului. S-ar zice că în această regiune soarele nu încetează niciodată să strălucească.

— Mai avem puţin şi ajungem, îmi spune tata.

Simt că mă cuprinde panica. Dacă după tot ce-am visat voi fi dezamăgită, ca atunci când deschizi un cadou pe care l-ai contemplat îndelung sub brad, întrebându-te ce-o fi în el, şi găseşti înăuntru un pulover tricotat, verde căcăniu şi lălâi?

Dacă stau să mă gândesc, am câteva pulovere din astea. Tata e un mare fan al magazinelor second-hand. Mi-a luat mult timp ca să-mi găsesc singură propriul stil vestimentar, să renunţ la puloverele largi şi să optez pentru blugi skinny în culori vii, tricouri imprimate şi brăţări din plastic, toate cumpărate la preţuri de chilipir de la Primark sau New Look. Ştiu că nu voi fi niciodată *o tipă,* dar arăt acceptabil, mai puţin atunci când reuşesc să-mi decorez hainele cu pete de gem sau firimituri de pâine, sau să-mi stropesc cu noroi adidaşii Rocket Dogs.

Zăresc un crâmpei din marea care scânteiază în depărtare, apoi urcăm pe un deal abrupt şi împădurit.

O pancartă din lemn înfiptă într-un gard viu anunţă că am ajuns la *Pensiunea Tanglewood* şi tata intră pe o alee circulară mărginită de pomi subţiri şi răsuciţi. În sfârşit, am ajuns.

La prima vedere, pensiunea Tanglewood îmi taie respiraţia. E o casă mare, veche şi elegantă, din piatră galben pal, cu ferestre arcuite şi acoperiş din ardezie care coboară foarte jos. Are şi un turnuleţ rotund, cu o cămăruţă în el şi un acoperiş ascuţit. Casa asta este impresionantă… parcă e desprinsă din poveşti, te aştepţi să locuiască zâne în ea. Nu cred că locul meu e aici.

Un banner scris de mână se agită în bătaia vântului deasupra noastră, prins de o fereastră de la etaj şi de unul dintre copaci… Bun *venit la Tanglewood, Paddy & Cherry.*

— Priveşte! exclamă tata zâmbind. Ce frumos, nu?

Deodată, un val de material în culorile curcubeului acoperă parbrizul maşinii şi tata frânează brusc, făcând să scrâşnească pietrişul de sub roţi.

— Coco! ţipă o voce de fată. Coco, CE FACI? L-ai scăpat!

Tata coboară din maşină şi eu îl urmez, ţinând în braţe acvariul cu Rover. Aplecată pe o fereastră de la etaj, o fată – cu părul roşcăţiu şi o pălărie mare din catifea verde – ţine în mână un capăt al bannerului care a aterizat pe parbrizul maşinii.

— Bună, Skye! zice tata zâmbind. Tu ai scris? E super!

— Abia l-am terminat, răspunde fata. Coco trebuia să mă ajute să-l agăţ sus, nu să vi-l scape vouă în cap!

O a doua siluetă, cea a unei fete slăbuţe, de nouă sau zece ani, îmbrăcată încă în uniforma de şcoală şifonată toată, sare dintre crengile unui copac din dreapta noastră.

— Scuze, zice ea cu un zâmbet ştrengar care i se întinde pe faţa plină de pistrui. S-a rupt sfoara!

Apoi se răsuceşte pe călcâie şi o rupe la fugă spre grădină, strigând:

— Au sosit! Au sosit!

Fata cu pălărie a dispărut, lăsând baltă bannerul care cade grămadă pe jos.

— Paddy!

Pe o uşă laterală, iese grăbită Charlotte, cu părul

blond fluturând în vânt, şi se aruncă râzând la gâtul tatălui meu. El o ridică în braţe şi se învârte cu ea, bucurându-se amândoi de parcă ar fi singuri pe lume. Cel puţin, în momentul acesta.

Simt că mi se face un gol în stomac.

Fata cu pălărie apare în pragul uşii, cu braţele încrucişate şi o privire severă. Poartă o rochie lungă, decolorată, care pare scoasă dintr-un cufăr cu haine de epocă, şi o pereche de sandale ciudate care par vechi de o sută de ani. Încerc să n-o privesc prea insistent.

— Maa-măă! strigă ea ţâfnoasă.

Charlotte se dezlipeşte de tata râzând, apoi mă îmbrăţişează strâns.

— Cherry!

Mâinile ei calde le strâng pe ale mele şi ochii ei verzi strălucesc.

— Nu-mi vine să cred că în sfârşit ai venit! Vreau să te simţi aici ca la tine acasă… Văd că ai făcut deja cunoştinţă cu Skye. Honey, Summer şi Coco abia aşteaptă să te cunoască şi ele! Am organizat o mică petrecere în grădină – nu cine ştie ce, doar familia, câţiva prieteni şi vreo doi-trei clienţi din pensiune…

Se apleacă să adune bannerul căzut pe jos.

— Se pare că surpriza noastră n-a fost gata la timp, spune ea zâmbind. Nu-i nimic… Paddy, vrei să mă ajuţi s-o agăţ în grădină? E o scară acolo, sprijinită de perete. Skye, ia-o pe Cherry cu tine şi duceţi-vă să aduceţi şi celelalte platouri cu mâncare… Să înceapă petrecerea!

Tata ridică din umeri, ia scara şi o urmează pe Charlotte în grădină. Eu rămân singură, cu acvariul lui Rover în braţe. Skye mi-l ia şi se îndreaptă spre casă, iar eu merg în urma ei.

— Noi n-am avut niciodată un peştişor auriu, spune ea. Dar avem un câine şi câteva raţe…

Intrăm într-o bucătărie primitoare, unde miroase a cârnaţi prăjiţi şi a ceva copt la cuptor. Pe o masă imensă aşteaptă un tort de ciocolată, o şarlotă, tarte cu fructe şi prăjituri cu căpşune. Alături se află un bufet vechi, de culoare albastră, plin cu ceşti de porţelan desperecheate, şi un panou făcut din dopuri de plută adevărate, acoperit cu cărţi poştale şi bileţele. Observ şi o fotografie cu mine şi tata, făcută de Charlotte în weekendul când a venit în Glasgow, ceea ce mă face să zâmbesc.

Skye pune acvariul cu Rover pe bufet, apoi se îndreaptă spre un imens aragaz vechi, de culoare crem, şi scoate din cuptor tăvile cu cârnăciori şi două plăcinte rumenite care miros fantastic.

— Ţine, zice ea întinzându-mi o cutie cu beţişoare pentru frigărui pe care o luase dintr-un sertar. Înfige cârnăciorii în ele. Eu am să pregătesc unele cu brânză şi roşii, deoarece Coco este în faza vegetariană. Ţi-e foame?

— Mor de foame!

— Mănâncă un cârnăcior sau o tartă – n-am să te spun! Credeam că nu mai vreau încă o soră, dar… până la urmă mă bucur că eşti aici!

— Şi eu, răspund şi, spre surprinderea mea, chiar mă bucur. Totul este… perfect!

Skye începe să râdă.

— Ei, nu-i chiar aşa. O să-ţi dai tu seama cât de curând! Oricum, nu-i mişto când totul e perfect.

Scoate din bufet o cutie cu cireşe confiate şi începe să decoreze tortul de ciocolată de pe masă.

— Pe ăsta l-am făcut special pentru tine… e un tort de ciocolată şi cola cu cremă de cireşe[1]. În fine,

---

1 Joc de cuvinte intraductibil. *Cherry,* numele personajului, înseamnă cireașă (lb. engl.). (N.t.)

reţeta e inventată de noi.

— Mulţumesc! Cred că este, ăă... delicios!

Skye pune tortul pe un platou mai mare în timp ce eu încerc să aşez pe o tavă farfuriile pline de cârnăciori, frigărui cu legume şi plăcinte, având grijă să nu se verse.

— O să te obişnuieşti, mă asigură Skye. Uneori trebuie s-o ajutăm pe mama să pregătească micul dejun pentru oaspeţii pensiunii.

Ieşim din bucătărie şi, în timp ce o urmez pe Skye în spatele casei, observ că de copaci sunt înfăşurate ghirlande de lumini. Din fundul grădinii, fumul de grătar se simte până la noi şi se aude şi muzică. Ceva mai departe se vede un grup de oameni care discută, râd şi mănâncă, adunaţi în jurul unui foc de tabără. Dacă asta este o mică petrecere, mă întreb cum o fi una mare.

Sunt o mulţime de mese pliante acoperite cu feţe de masă în culori vii, încărcate cu mâncare şi băutură, şi mai sunt şi scaune de grădină, pături şi perne aşezate pe iarbă. Cocoţat pe o scară, cineva se chinuie să prindă de creanga unui copac un banner de bun venit. E tata.

Păşesc cu grijă pe iarbă, încercând să menţin tava în echilibru, când, deodată, printre copacii din dreapta mea văd ceva incredibil. În mijlocul unui luminiş tronează o superbă caravană ţigănească cu acoperiş rotunjit. Parcă e din poveşti: lucioasă, cu linii arcuite, vopsită în culori vii – roşu, galben şi verde. O perdea cu pătrăţele roşii flutură prin ferestruica deschisă. Dincolo de ea, se vede scânteind în soare un mic pârâiaş care şerpuieşte ca o panglică argintie prin iarba înaltă.

— Cine locuieşte acolo? o întreb eu pe Skye.

— În rulota veche? Nimeni. Ne jucam noi în ea când eram mici…

Ea merge mai departe, dar eu rămân pe loc şi mă uit la rulotă ca hipnotizată. Îmi aduc aminte că am mai văzut una când eram mică, în regiunea Borders, unde am fost cu tata în vizită la nişte foşti colegi de-ai lui de la şcoala de artă. Rulota era parcată pe marginea drumului, iar proprietarii fierbeau apă la un foc de lemne şi împărţeau între ei nişte pâine cu brânză. Arătau bronzaţi, cam grosolani şi neîngrijiţi, iar fata avea o mulţime de panglici multicolore prinse în părul lung şi încâlcit. În apropiere era priponit un cal bălţat,

cu picioare păroase, care păştea iarbă.

Tata mi-a explicat că se numeau „nomazi New Age”, dar că nu cu mult timp în urmă în astfel de caravane locuiau ţigani. Aceştia erau nişte aventurieri, zicea el, care duceau o viaţă liberă şi romantică.

Mie mi s-a părut că şi nomazii New Age arătau ca nişte oameni liberi şi romantici, aşa că, după ce ne-am întors în Glasgow, i-am povestit doamnei Mackie.

— Nu m-aş mira să aveţi ceva sânge ţigănesc în familie, mi-a răspuns ea. Şi Paddy a dus o viaţă aventuroasă, nu-i aşa? în anul ăla sabatic, sau cum i se zice, după ce a terminat şcoala de artă. Până la urmă, a durat mai mult de un an…

— Atunci a întâlnit-o pe mama. Crezi că şi ea avea puţin sânge ţigănesc?

Doamna Mackie mi-a răspuns că nu ştie, dar mi-a cântat un cântec vechi şi trist, despre o fată care a fugit cu ţiganii, iar mie mi-a plăcut. Mă întrebam dacă şi mama mea a fugit cu ţiganii. De ce nu? Era ceva la fel de credibil ca toate celelalte poveşti inventate de mine.

Şi iată că acum am păşit într-o nouă viaţă, o viaţă care mi se pare perfectă şi atât de frumoasă, încât nu-

mi vine să cred că e adevărată. Am o mamă nouă, o casă adevărată, o grămadă de surori, o plajă... şi o caravană ţigănească în grădină. Nu mă pot abţine să nu zâmbesc.

Nici nu se putea mai bine... nu?

6

Ba poate că da.

Deodată, dintre copaci apare un câine mare şi flocos care începe să se gudure şi să sară cu labele pe mine.

— Hei, hei! zic eu râzând. Opreşte-te!

Dar câinele nu mă ascultă. Cred că vrea de mâncare, fiindcă nasul lui umed îmi adulmecă piciorul, cotul şi tava din mână. Ridic tava cât mai sus, dar el continuă să sară în jurul meu, până când calc pe ceva moale şi pufos – câinele scheaună, eu ţip şi tava plină de plăcinte, cârnăciori şi frigărui vegetariene îmi zboară din mână…

— Uau, fii atentă…

Cât pe ce să cad şi eu, când cineva mă prinde la ţanc. Deodată, mă pomenesc sprijinită de un băiat care miroase a fum de lemne şi a ocean, un băiat care mă prinde în braţe şi mă ajută să-mi recapăt echilibrul. Ne privim unul pe altul clipind în lumina soarelui ce stă să apună.

— Eşti bine?

— Ăă… cred că da!

Cum aş putea să fiu altfel, când un băiat cu pielea bronzată, cu ochii verzi ca marea şi părul blond ca spicul de grâu mă ţine în braţe? Arată super, cu blugi strâmţi, un tricou albastru mulat pe corp şi un fes negru lăsat fistichiu pe ceafă, deşi suntem în luna iulie.

Îmi recapăt suflarea, sperând în secret ca el să mă ţină din nou la pieptul lui, dar bineînţeles că n-o face. Se mulţumeşte să-mi zâmbească şi să mă privească îndelung până când simt cum efectiv mă topesc.

— Tu eşti Cherry, nu? Eu sunt Shay Fletcher.

— Shay…

Numele lui sună pe buzele mele ca o formulă magică sau ca o dorinţă.

Apoi observ câinele care acum este ocupat să hăpăie plăcinta şi cârnaţii risipiţi în iarbă, dând frenetic din coadă. Nici nu ştiu dacă să râd sau să plâng.

— Din cauza cârnaţilor, îmi explică Shay. Îi plac la nebunie. Fred, băiat rău ce eşti!

Îngenunchez în iarbă şi încep să adun farfuriile şi mâncarea.

— Nu-mi vine să cred că le-am scăpat pe jos. Charlotte a avut încredere în mine şi uite…

— Spune-i că Fred e de vină, mă sfătuieşte Shay. E maniac. Charlotte ştie. Pe bune, nu-i nimic grav. N-o să se supere nimeni.

După ce adun farfuriile şi mâncarea, mă întorc spre casă, lăsându-l pe Fred să şteargă ultimele urme ale incidentului. Shay vine cu mine.

— Trebuia să adun nişte lemne de foc, îmi explică el.

— Ah, da. Şi, tu eşti…?

— Eu? Eu sunt nimeni, răspunde Shay râzând. Nu fac parte din familie, dacă asta vrei să ştii. Eu locuiesc în sat şi merg la aceeaşi şcoală cu Honey… şi cu tine, din câte am înţeles de la Charlotte. Cunosc familia Tanberry de mai mulţi ani.

Ne furişăm în bucătărie prin uşa din spate şi stivuiesc farfuriile lângă chiuveta veche din ceramică.

— Nu mi te-am imaginat deloc aşa, îmi spune Shay. Pe Paddy l-am cunoscut când a venit ultima dată aici şi credeam că semeni cu el, dar…

— Nu semăn deloc cu el, îi răspund eu zâmbind. Ştiu. Mama mea a fost japoneză.

— Uau, e super!

— Da, numai că ea nu mai e de mult printre noi, zic eu.

Shay mă priveşte consternat.

— Nu... ăă... evident. Îmi pare rău. Adică... mai bine nu mai zic nimic, nu? Voiam doar să spun că... ăă, eşti foarte drăguţă şi ai un accent minunat... nu, pe bune, mai bine nu mai zic nimic. Fă-te că n-ai auzit! Hai să luăm lemnele.

Ies după el în grădină. Nu-mi vine să cred că un băiat tocmai mi-a spus că sunt drăguţă. Drăguţă? Eu? Probabil că Shay Fletcher este singurul băiat din lume care crede asta.

Inima îmi bate cu putere. M-am îndrăgostit de un milion de ori de băieţi super, dar niciunuia nu i-a plăcut niciodată *de mine.* Se pare că băieţilor le plac fetele sigure pe ele şi populare, fete precum Kirsty McRae. Lor nu li se pare interesantă şi atractivă una ca mine. Poate doar lui Scott Pickles, care locuia la parterul clădirii noastre, dar el nu se pune, pentru că are numai şapte ani şi este miop.

Shay este altfel. El este mult, mult prea bun pentru mine, dar sunt sigură că n-are probleme cu

vederea. Mă priveşte insistent cu ochii ăia verzi ca marea care îmi taie respiraţia.

Shay îmi pune în braţe un morman de crengi şi buşteni din grămada de lemne de lângă casă. Fiindcă mi s-au prins crenguţe în păr, el mi le îndepărtează cu grijă.

— Ar trebui să-mi povesteşti totul despre tine, îmi zice el zâmbind. Povestea vieţii tale, de la început până la sfârşit. Pe urmă am să ţi-o spun şi eu pe-a mea sau am să-ţi cânt la chitară. Ce zici?

— S-a făcut, şoptesc eu.

Cred că aş putea să-i povestesc lui Shay Fletcher orice vrea, oricând vrea... Aş căra buşteni pentru el până la capătul pământului şi aş purta frunze în păr în fiecare zi numai pentru ca el să mi le îndepărteze aşa cum a făcut mai devreme.

Ia şi Shay un braţ de lemne, apoi porneşte înaintea mea spre petrecere şi focul aprins în grădină. Când ne apropiem, oamenii se întorc spre noi, atâtea feţe zâmbitoare încât zâmbesc şi eu, fiindcă inima mi-e plină de speranţă şi simt că într-adevăr locul meu este aici.

— Bună, Cherry! Bine-ai venit la Kitnor! Am auzit

atâtea despre tine…

— Ce mă bucur să te cunosc, în sfârşit…

Charlotte apare zâmbind din mijlocul mulţimii de necunoscuţi.

— Cherry! Te-a necăjit câinele ăla ticălos? Tocmai fugea pe-aici, cu o bucată de plăcintă în gură…

— Cred că l-am călcat pe coadă… am scăpat tava… îmi pare rău!

— Lasă, lasă. Fred e un ticălos, trebuia să te previn…

Stau lângă foc, în mijlocul petrecerii, şi ghirlande de lumini strălucesc deasupra mea. Shay aruncă buştenii şi crengile într-o nouă grămadă de lemne, iar eu fac la fel, privindu-i chipul, pe care flăcările aruncă lumini portocalii şi galbene. Apoi, când trece pe lângă mine, îmi mângâie braţul cu vârful degetelor şi atingerea lui parcă mă arde prin mânecă.

Skye şi Coco stau în faţa mea şi zâmbesc, alături de o altă fată care seamănă perfect cu Skye, doar că e mai încrezută, nu poartă pălărie cu boruri moi şi nici rochie lungă şi ciudată. Hainele ei sunt în multiple nuanţe de roz, iar ea se mişcă cu graţia unei dansatoare.

Acum îmi aduc aminte că Skye şi Summer sunt gemene, dar n-am văzut niciodată două fete care să semene atât de bine şi totodată să fie atât de diferite.

— E-n regulă, îmi explică ea râzând de nedumerirea mea. Eu sunt Summer. Dacă ai vreun dubiu, ţine minte că n-ai să mă vezi nici moartă purtând pălării din astea pleoştite şi rochii vintage!

Skye îşi dă ochii peste cap şi o loveşte uşor cu un ştergar în carouri roşii.

— Aşadar, cred că singura pe care încă n-ai cunoscut-o este Honey…

Cea mai mare dintre surorile Tanberry stă aşezată pe un trunchi de copac, având alături o chitară albastră şi lucioasă. Părul ei lung şi auriu ca un soare i se revarsă pe umeri până în talie. Discută şi râde cu un grup de tineri.

Tata zicea că ea este cu şase luni mai mare decât mine, dar Honey Tanberry pare că vine de pe o altă planetă decât mine. Este frumoasă, mult mai frumoasă decât Kirsty McRae. Ar putea fi fotomodel sau cântăreaţă sau un star de cinema, cu rochia albastră cu imprimeuri şi bentiţa cu buline de pe cap. Ar putea fi orice vrea ea.

Un fior de nelinişte mă trece pe şira spinării. Fetele ca Honey sau Kirsty nu mă plac niciodată, oricât m-aş strădui. Ele sunt populare, super, iar eu n-am ce căuta în lumea lor. Dar Honey nu va fi prietena mea – ci sora mea. Asta e cu totul altceva, nu?

Sper.

Honey se uită la mine şi zâmbetul îi păleşte. Se ridică încet în picioare şi mă măsoară de sus până jos cu ochii ei albaştri-cenuşii. Nu pare deloc impresionată. Nu înţeleg de ce se poartă atât de rece, dar ştiu bine că nu visez. Când în sfârşit îmi zâmbeşte, mă trec fiorii.

Shay îmi dă drumul de braţ şi se îndepărtează de mine de parcă am căpătat brusc o boală contagioasă.

— Eu sunt Honey, spune fata cuprinzându-l pe Shay cu braţul pe după mijloc şi trăgându-l spre ea. Văd că ai făcut deja cunoştinţă cu Shay, prietenul meu.

Mă uit la Shay, care întoarce privirea în altă parte, cu un aer vinovat şi jenat. Iar am devenit invizibilă.

— Aşa se pare, răspund eu.

— Bine, adaugă ea fixându-mă cu o privire

glacială. Foarte bine.

Brusc, toate visurile mele despre familie, despre prietenie şi dragoste se prăbuşesc şi se fac ţăndări, risipindu-se în jurul meu ca nişte cioburi ascuţite, strălucitoare şi dureroase.

7

Mă ascund sub o pilotă netedă, călcată frumos şi care miroase a detergent de rufe, spre deosebire de pilota mea de-acasă, care era mereu şifonată, scămoşată şi plină de firimituri de pâine. Am sub cap o pernă moale, din puf, iar salteaua este suplă şi confortabilă, fără arcuri ieşite care să mă împungă în coaste în timpul nopţii.

Ar trebui să fiu fericită, dar nu sunt.

Locul meu nu este aici. Toate visurile mele s-au năruit în clipa când am întâlnit-o pe Honey Tanberry şi când Shay Fletcher mi-a întors spatele ca şi când n-aş fi existat.

A trebuit să strâng din dinţi şi să zâmbesc toată seara, spunând un milion de minciuni.

— Da, sunt atât de fericită că mă aflu aici! Da, toată lumea este drăguţă cu mine! Abia aştept să vă cunosc pe toţi mai bine…

Honey şi Shay, ce surpriză, nu s-au apropiat de mine toată seara. Stăteau înlănţuiţi, râdeau şi şuşoteau, iar mie îmi făcea atât de rău să-i văd împreună, încât îmi venea să urlu.

Dar m-am abţinut, totuşi. N-ar fi fost cinstit faţă de tata şi faţă de Charlotte. Am mâncat o felie din tortul de ciocolată cu cireşe şi mi s-a părut neaşteptat de bun.

Am continuat să zâmbesc cu un aer crispat şi să spun ceea ce trebuie, politeţuri şi amabilităţi. Skye şi Summer m-au dus să văd rulota şi pârâiaşul argintiu. M-am lăsat condusă de Coco pe poteca abruptă ce coboară spre plajă şi, cu tălpile afundate în nisipul umed, am contemplat întinderea întunecată a oceanului care scânteia, liniştit şi magnific.

Când s-a făcut seară, Shay Fletcher a luat chitara albastră şi a început să cânte, moment în care tata bineînţeles că a dat fuga să-şi ia vioara din dubiţă şi au cântat amândoi cântece triste în faţa focului, sub cerul înstelat. Cred că a fost cea mai tare şi totodată cea mai groaznică petrecere din viaţa mea.

La sfârşit, când musafirii au plecat şi ne îndreptam cu toţii spre casă, mi-au dat şi vestea cea mare.

Va trebui să stau în cameră cu una dintre fete. N-am mai făcut asta până acum. O fi fost apartamentul nostru cenuşiu şi mizer, dar avea două dormitoare.

Într-o casă atât de mare, te-ai fi aşteptat să ai puţină intimitate… dar nuuu. Trebuie să stau în aceeaşi cameră cu cineva, deoarece Casa Tanberry este o pensiune şi toată familia se înghesuie la mansardă ca să le lase oaspeţilor camerele mai frumoase şi mai bune.

Şi ia ghiciţi cu cine voi sta în cameră! Nu cu Skye, pentru că ea stă deja cu sora ei geamănă, Summer. Nici cu Coco, în a cărei cămăruţă nu încape decât un singur pat. Mai rămâne doar… Honey.

Ce mă bucur!

Bineînţeles că Honey era prinţesa care ocupa odaia din turn. Ce însemna asta pentru mine? Că eu aveam să fiu sora vitregă şi servitoarea care dormea în cenuşă?

Honey, care nu se poate să nu fi ştiut dinainte, a părut şi mai dezgustată decât mine de această idee. Aşa că, în timp ce ea s-a încuiat în baie ca să facă un duş, eu mi-am adus sus un geamantan cu haine şi cutia mea cu comori pe care le-am lăsat la capul patului, apoi m-am băgat sub pilotă îmbrăcată în tricou şi pantaloni scurţi. Am auzit-o înjurând când a ieşit de la baie, dar eu n-am scos capul de sub pătură

pentru nimic în lume.

Acum n-am încotro. Nu pot să rămân ascunsă sub pătură până la sfârşitul vieţii, deşi în clipa asta mi se pare foarte tentant. În camera din turn s-a făcut linişte. Până mai devreme a fost o agitaţie continuă, pufneli, oftaturi, sertare deschise şi închise, fâsâit de spray şi periat de păr.

Cred că acum nu mai e nicio problemă. Probabil că Honey a plecat.

Ridic un colţ al pilotei şi arunc o privire afară. Nu mai e niciun pericol. Mă dau repede jos din pat, iau blugii bleu, un tricou şi nişte chiloţi curaţi, şi mă duc tiptil la baie să mă spăl. În oglindă, faţa mea se vede tristă şi obosită, iar bretonul îmi stă zburlit într-o parte. Îmi pun hainele pe mine, apoi ies pe palier.

Când deschid uşa camerei, o văd pe Honey stând la măsuţa de toaletă, îmbrăcată în chimonoul de mătase roz din cutia mea cu comori, şi dându-se pe pleoape cu fard turcoaz.

— Tu nu ştii să baţi la uşă? întreabă ea.

Simt că mă umplu de furie. Chimonoul roz este unul dintre lucrurile mele cele mai de preţ, unul dintre puţinele lucruri care mă leagă de mama. Se

vede treaba că Honey a cotrobăit prin toată cutia, fiindcă evantaiul japonez şi umbreluţa de hârtie zac aruncate pe pilota ei.

— Dar tu nu ştii să ceri voie, Honey? o contrez eu. *Nu ştii* să ceri voie înainte de a lua lucrurile altora?

— Asta-i camera *mea,* mă repede ea. Dacă îţi laşi lucrurile împrăştiate peste tot, ce-ai vrea?

— Nu mi-am lăsat lucrurile împrăştiate!

Ea ridică din sprâncenele perfect conturate.

— Nu eu am venit cu ideea să împărţim aceeaşi cameră, pricepi?

— Bănuiam…

Nu cred că Honey ar împărţi ceva cu mine, poate doar gripa porcină sau ciuma. Sentimentul e reciproc. Ştiu bine că ea nu vrea chimonoul, ci încearcă doar să mă provoace, să vadă cum reacţionez. De ce să-i dau satisfacţie? Inspir adânc.

— Shay mi-a spus că aseară ai flirtat cu el, continuă ea. Te previn, Cherry. Stai deoparte. Nu e de tine.

Eu să flirtez cu Shay? Nu zău! *El* a flirtat cu mine, sunt sigură de asta. Băieţaşul ăsta are un tupeu

fantastic să se ducă la prietena lui şi să-i spună că eu mă dau la el. De acord, recunosc că o clipă m-am simţit atrasă de el, dar este prietenul lui Honey, ceea ce îl scoate din calculele mele. Doar că mi-aş fi dorit să-i fi spus şi lui cineva treaba asta înainte să se joace cu speranţele şi visurile mele.

— Vă credeţi deştepţi? îmi zice Honey. Tu şi cu neisprăvitul de taică-tu. Până mai ieri stăteaţi într-o mahala din Glasgow şi mâncaţi ciocolate rebut, şi-acum v-aţi găsit să veniţi pe capul nostru…

Nu-mi vine să cred ce-mi aud urechile. Mahala din Glasgow? Neisprăvitul de tata? Dacă aş avea o farfurie de macaroane cu brânză, i-aş face-o pălărie lui Honey.

— Nu ştii ce vorbeşti, îi spun eu. Ne-am dat viaţa peste cap, am renunţat la tot ca să venim aici. Nu e uşor să te desparţi de toţi prietenii…

Ei bine, n-ar fi fost uşor dacă aş fi avut vreun prieten. Dar Honey nu ştie treaba asta, desigur…

— Şi ca să ştii şi tu, pe mine nu mă interesează prietenul tău. Am deja unul acasă, care arată mult mai bine decât Shay Fletcher. Deja mi-e foarte dor de el…

Honey zâmbeşte ca şi cum m-a prins cu

minciuna.

— Ai prieten? Şi cum îl cheamă?

Mă gândesc intens şi nu-mi vine în minte decât imaginea lui Scott Pickles, băieţelul de la parterul imobilului în care locuiam.

— Scott, spun eu. Îl cheamă Scott. Şi ca să ştii şi tu, Honey, Glasgow e cel mai mişto oraş din lume. Noi locuiam într-un apartament imens cu… cu… balcoane şi scară interioară şi grădină pe acoperiş…

Honey ridică amuzată dintr-o sprânceană şi eu îmi dau seama prea târziu că probabil tata le-a spus de micul nostru apartament din West End în care locuiam cu chirie. Unde mai pui că Charlotte îl şi văzuse.

Încerc altceva.

— Tatăl meu avea un serviciu foarte bun…

— La o fabrică de ciocolată, da, ştiu, mă întrerupe Honey conturându-şi cu creionul dermatograf un ochi, apoi celălalt.

Simt că-mi ard obrajii şi-aş face orice numai să-i şterg lui Honey rânjetul ăla de pe faţă.

— Exact, spun eu radioasă. Era director la McBeans şi se ocupa de… ăă… cercetare… şi controlul

calităţii. Ocupa unul dintre cele mai importante posturi. Practic, el conducea fabrica…

Honey izbucneşte în râs.

— Şi de-aia a venit aici… să stea, nu? Ce convenabil!

— Denaturezi lucrurile! Tata o va ajuta pe Charlotte să se ocupe de pensiune şi amândoi vor deschide o afacere cu ciocolată de lux făcută în casă…

— Cu banii cui? mi-o retează Honey întorcându-se spre mine. Ia să vedem… probabil cu ai mamei mele pentru că, după câte am auzit, taică-tu n-are niciun sfanţ pus deoparte. Recunoaşte, Cherry, e un mincinos şi un coate-goale… exact ca tine. N-avea niciun apartament de lux şi niciun post de director… şi nu cred nici povestea cu prietenul tău. Pe cine vrei tu să păcăleşti? Zău aşa, Cherry, las-o baltă. Poate că ai reuşit să le păcăleşti pe mama şi pe surorile mele, dar cu mine nu-ţi merge!

— Dar eu nu încerc să păcălesc pe nimeni! Eu şi tata am trăit singuri ani de zile…

— Oh, scuteşte-mă de povestea ta siropoasă! mă întrerupe ea. Nu ţine! Poate că maică-mea e oarbă şi nu vede, dar eu nu sunt aşa naivă. Bagă la cap ce-ţi

spun: n-am nevoie de încă o soră fiindcă mai am deja trei şi, crede-mă, îmi ajung. Şi n-am nevoie nici de un alt tată, ştii de ce? Pentru că am deja unul. E supertare, inteligent şi mă iubeşte... şi o iubeşte şi pe mama. Ştiu asta. Aşa că să nu vă imaginaţi vreo clipă că o să vă instalaţi aici ca la voi acasă, fiindcă el se va întoarce într-o bună zi, îţi garantez. Şi să văd atunci unde o să staţi. Niciunde!

Niciunde – sau oriunde – ar fi mai bine decât să rămân aici, cu Honey Tanberry.

Dorinţele nu se împlinesc întotdeauna. Cum am putut să cred că va fi atât de uşor? Oriunde aş pleca, orice-aş face, întotdeauna voi da peste o scorpie care să-mi facă viaţa grea.

Cu ce le deranjez atât de tare? De ani de zile încerc să înţeleg. În revistele pentru adolescenţi am citit că trebuie să fii întotdeauna „tu însăţi" ca să-ţi faci prieteni noi, dar zău aşa, ei nici nu ştiu despre ce vorbesc. Nişte fete ca Honey sau Kirsty McRae nu văd în mine decât versiunea umană a unei ciocolate Taystee defecte, un specimen la fabricaţia căruia au uitat să adauge unu sau două ingrediente esenţiale.

Am încercat să adaug eu aceste ingrediente

lipsă, spunând poveşti colorate şi fascinante despre mama, pentru a face ca viaţa mea să pară mai interesantă. Dar bineînţeles că n-a mers.

Cu mâinile tremurânde îmi recuperez cutia de carton şi pun la loc în ea umbreluţa şi evantaiul.

— Lucrurile astea sunt preţioase pentru mine, îi spun eu cu vocea gâtuită.

Honey oftează şi lasă să-i cadă chimonoul de pe umeri, apoi îl face ghemotoc şi mi-l aruncă în faţă.

— Tu chiar credeai că-l vreau? pufneşte ea. O treanţă veche, mâncată de molii… nu e stilul meu.

Simt cum mă înţeapă ochii din cauza lacrimilor.

— Ce problemă ai, Honey? Ce ţi-am făcut eu?

— Eşti aici! mă repede ea. Şi n-ar trebui să fii aici, pricepi?

Ochii ei albaştri aruncă flăcări şi surâsul ei mă îngheaţă. Îmi smulge cutia de carton din mâini, deschide ferestruica rotundă şi aruncă totul afară, în lumina dimineţii de iulie.

— Valea, Cherry Costello! şopteşte Honey. Nu pricepi că nimeni nu te vrea aici?

8

Căderea e de-a dreptul spectaculoasă.

Chimonoul din mătase roz fâlfâie ca un banner şi se opreşte în copacul de lângă fereastră, iar evantaiul japonez aterizează pe o creangă, ca o pasăre exotică rară. Umbreluţa zace pe jumătate deschisă în iarbă, săltând uşor în bătaia vântului, alături de fotografia înrămată a mamei mele, care a căzut cu faţa în jos, pe pietriş.

Tata şi Charlotte stau în mijlocul aleii, cu braţele încrucişate şi figuri sobre.

— Honey? strigă Charlotte spre fereastra rotundă. Cherry? Ce se întâmplă? Coborâţi imediat!

Honey îmi aruncă o privire de maxim dezgust, apoi o ia la goană pe scări şi iese în curte, iar eu, încă în stare de şoc, o urmez automat.

— Îmi explicaţi şi mie? întreabă Charlotte când ieşim amândouă în aleea pietruită. Honey? Ai vreo legătură cu asta?

— Normal că nu, răspunde ea cu o nepăsare de-mi vine să-i dau una. Cutia a căzut de pe pervazul ferestrei.

— Cherry? insistă Charlotte încruntându-se. Sigur aşa s-a întâmplat?

Mă uit repede spre Honey care mă priveşte sfidător, cu sprâncenele ridicate.

— Probabil că da, zic eu ridicând din umeri.

— V-aţi certat cumva? intervine şi tata. Este vreo problemă?

— Ce să fie? întreabă Honey cu un glas inocent.

— Nu-i nimic, tată.

El se întoarce spre Charlotte şi văd cum neliniştea de pe chipul lui se risipeşte.

— Bine… dar să fiţi şi voi mai atente, îi spune Charlotte lui Honey. Când stai cu cineva în cameră, trebuie să ai respect faţă de lucrurile celuilalt.

Honey îşi dă ochii peste cap.

— Nu vreau să stau cu altcineva în cameră, se plânge ea. Mamă, te rog… n-am nimic cu Cherry, normal, dar… suntem adolescente! Avem nevoie de intimitate!

— Honey, scumpa mea, nu-i chiar atât de simplu…

Coco se urcă în pom ca să recupereze evantaiul japonez şi Skye trage de poalele chimonoului roz până

acesta îi cade în braţe. Summer culege de pe jos umbreluţa de hârtie, pe care apoi o răsuceşte puţin deasupra capului. Eu mă aplec să ridic fotografia înrămată şi tresar când văd că are geamul spart.

— Am să-ţi cumpăr altă ramă, îmi promite tata şi închide cu grijă cutia de carton pe care o duce înapoi în casă.

Vine şi Charlotte împreună cu Honey care insistă în continuare să stea singură în cameră fiindcă, pe bune, nu e cinstit să fie obligată să stea cu altcineva, mai ales acum, când se străduieşte să se adapteze situaţiei. Pe mine nu mă întreabă nimeni ce părere am. Pe de altă parte, eu sunt intrusa, nu?

— Nu i-o lua în nume de rău, mă consolează Summer. Honey este foarte posesivă când vine vorba de camera ei. Poate vrei să dormi cu noi?

— Am fi cam înghesuite, apreciază Skye, dar nu ne-ar deranja.

— Nu vreau să deranjez pe nimeni.

— Dar nu ne-ai deranja! Şi nu te îngrijora din cauza lui Honey, intervine Coco. E cam… indispusă în ultimul timp. Cel mai bine este să n-o iei în seamă.

— Mama zice că trece printr-o fază, spune Skye

ridicând din umeri. O fază foarte lungă…

— E foarte sensibilă, adaugă Summer. Încă n-a trecut peste faptul că tata ne-a părăsit.

— Eu aş zice că ar cam fi timpul, pufneşte Skye. Au trecut trei ani de-atunci.

Încerc să zâmbesc. Trei din cele patru surori Tanberry par să mă placă… tot e ceva.

— Cherry, îmi place chimonoul acela, zice Skye. De unde îl ai?

— A fost al mamei mele, zic eu cu glas moale.

Cele trei fete fac ochii mari. Le-am captat atenţia şi le-am câştigat simpatia.

— Acesta, fotografia, umbreluţa şi evantaiul… sunt tot ce mi-a mai rămas de la ea.

— Pe bune? se minunează Coco. Uau!

— Ce trist, zice Summer.

— Chiar au căzut de pe pervazul ferestrei? vrea să ştie Skye.

Îmi dau ochii peste cap.

— Tu ce crezi?

— Ştim că există o problemă, îmi spune Charlotte mai târziu în bucătărie. Ştim că tu nu vrei să creezi

necazuri, Cherry, dar... Ştii, Honey trece printr-o perioadă dificilă de trei ani încoace. Îi este dor de tatăl ei...

— Înţeleg.

— Credeam că totul va fi bine dacă veţi sta amândouă în aceeaşi cameră, continuă Charlotte încruntându-se. Dar văd că deocamdată ea ar prefera să stea singură...

— Sunt sigur că şi ţie ţi-ar plăcea să stai singură, zice tata, doar că nu avem suficiente camere, şi cele de oaspeţi sunt ocupate. Aşa că ne-am gândit că...

— Nu vrem să te simţi exclusă...

— Mai sunt şi alte soluţii... era doar aşa, o idee...

— Ce? întreb eu exasperată.

— Ce-ai zice ca tu să dormi în rulotă? întreabă Charlotte.

— Afară?

— Da, dar acum suntem în luna iulie şi n-o să-ţi fie frig şi am putea să-ţi instalăm şi curent electric şi încălzire şi s-o mutăm mai aproape de casă, iar dacă ţi-e frică, ai putea să iei câinele să doarmă cu tine...

— Nu! îi întrerup eu. Îmi place acolo unde este. Adică... îmi place la nebunie locul unde este acum. Cât

despre câine, nu mă deranjează, dar... oh, Charlotte, ar fi grozav să dorm acolo! Chiar se poate?

Mă arunc de gâtul tatălui meu. Charlotte izbucneşte în râs şi vine lângă noi, apoi ne îmbrăţişăm toţi trei şi problema e rezolvată.

Se zice că tot răul e spre bine! Dar de data asta a fost spre excelent. Imediat îmi mut lucrurile în rulotă: hainele împăturite în sertare sub pat, cărţile rânduite pe etajeră şi acvariul cu Rover se potriveşte perfect pe bufetul vopsit în culori vii. După ce a spălat şi a călcat chimonoul de mătase roz după aventura neplăcută din copac, Charlotte îmi arată cum să-l aranjez frumos pe o tijă de bambus trecută prin mâneci şi să-l atârn de peretele caravanei, desfăcându-i poalele astfel încât să se vadă imprimeul cu flori de cireş.

Skye mă ajută să expun evantaiul japonez şi umbreluţa de hârtie, iar tata a dat o fugă în sat şi mi-a adus o ramă nouă pentru fotografia mamei.

Aş vrea să spun că mă simt ca la mine acasă, doar că acolo camera mea era un dezastru, o văgăună cu pereţii acoperiţi de tapet scorojit şi postere rupte. Cu farfurii goale, firimituri, ambalaje de ciocolată şi haine aruncate pe covor. Odată, mi-am pierdut un

pantof în dezordinea aceea şi l-am găsit abia după şase luni de zile.

Rulota din livadă este de un milion de ori mai bună.

Este perfectă, are pereţii rotunjiţi, vopsiţi în culori vii, şi dulapuri ingenioase, decorate cu păsări care zboară cu o floare în cioc. Charlotte a aerisit salteaua, a schimbat aşternuturile, a adus pilota de noaptea trecută şi încă o pătură din petice, în caz că se face frig. Pe jos am un covor foarte moale şi tata a făcut o gaură în cadrul uşii ca să aducă un fir electric, aşa că acum am în rulotă o ghirlandă de lumini la fel cu cele întinse afară în copaci.

— Mi se pare normal, zice Charlotte, ca Cherry să doarmă în livada de cireşi!

Atunci ridic ochii spre crengile care formează o boltă deasupra noastră şi văd că sunt încărcate cu cireşe de un roşu-închis şi lucios. Simt că-mi tresaltă inima de bucurie. Cireşe adevărate, în cireşi adevăraţi… aşa ceva nu vezi în Glasgow.

Tata sprijină scara de pom şi îmi culege un castronel de cireşe. Aşezată la soare pe treptele caravanei, savurez sucul lor dulce care îmi ţâşneşte pe

limbă.

Îmi amintesc că am mai mâncat o dată cireşe cu doamna Mackie, vecina noastră. Ea m-a învăţat o poezioară în care numeri sâmburii de cireşe ca să-ţi prezici viitorul şi să afli ce va fi iubitul tău. Aliniez sâmburii cu grijă şi încep să recit aşa cum m-a învăţat ea: *tinichigiu, croitor, soldat, marinar, rege, cerşetor, hoţ...*

Îmi iese „hoţ”, ceea ce poate fi Shay Fletcher care mi-a furat inima, sau poate că am să mă îndrăgostesc de cine nu trebuie. Cu alte cuvinte, tot Shay Fletcher.

Doar că nu se va întâmpla aşa. Poate că m-a fermecat el un minut sau două, dar Shay Fletcher mi-a adus numai necazuri. El ştia că este indisponibil, dar n-a ezitat să flirteze cu mine şi pe urmă a avut tupeul să-i spună lui Honey că a fost invers. Arunc un pumn de sâmburi în iarba înaltă şi număr din nou: *tinichigiu, croitor, soldat, marinar...*

Marinar. Cu unul ca ăsta aş putea sta liniştită. Doar că nu prea găseşti marinari pe uscat în ziua de azi. Poate că poezia asta cu sâmburii de cireşe ar trebui actualizată...

— Te joci de-a casa? comentează Honey când intru din nou în casă la ora mesei.

Mă mulţumesc să zâmbesc şi n-o iau în seamă.

După ce mâncăm, Summer, Skye şi Coco mă însoţesc la rulotă şi luăm cu noi nişte căni pline cu suc acidulat. Aşezate pe treptele rulotei, cu Fred făcut covrig în iarbă, la picioarele noastre, sorbim din sucurile noastre şi discutăm despre cât de ciudat este să fim surori vitrege.

— Ţi-e dor de prietenii tăi? mă întreabă Coco. Cred că ţi-e foarte greu să-i părăseşti şi să te muţi în celălalt capăt al ţării. Mie nu mi-ar plăcea.

— Păi… încerc să văd totul ca pe o aventură. Dar sigur că mi-e *dor de* ei.

Ce prieteni? închid gura înainte să mai torn alte gogoşi. Minciunile mi-au adus întotdeauna numai necazuri, dar măcar asta sună plauzibil. Majoritatea oamenilor au prieteni, nu? Doar eu nu am.

— Puteţi să ţineţi legătura, îmi sugerează Summer ca să mă consoleze. De-aia există SMS-uri, e-mailuri şi Facebook. Şi cred că cei mai buni prieteni ai tăi ar putea veni să te viziteze…

— Da… sunt sigură că vor veni… Aveam atâtea

planuri împreună…

Vezi să nu se întâmple asta vreodată!

— Pe mine mă îngrijorează mai mult faptul că va fi greu să-mi fac prieteni noi, zic eu.

Asta, cel puţin, este adevărat.

— Oh, va fi uşor, mă asigură Skye. Toată lumea o să te placă, stai liniştită!

— Honey nu mă place, mă pomenesc eu spunând.

— Nu te îngrijora din cauza lui Honey, intervine Coco. Până la urmă o să se obişnuiască şi ea.

— Sper, oftează Summer. Nu-mi place când e prost dispusă şi arţăgoasă.

— Ştiu, zice Skye. Înţeleg să fie tristă din cauză că tata ne-a părăsit – toate am fost. A urmat divorţul şi n-a fost uşor. Parcă era sfârşitul lumii. Dar, sincer, când a auzit de tine şi Paddy…

— Sst, o întrerupe Coco.

Summer şi Skye par uşor jenate.

— Cred că toate am fost cam neliniştite, recunoaşte Summer. Îl cunoscuserăm pe Paddy şi ne plăcea de el, dar încă o soră…

— Nu ştiam cum vei fi, explică Skye.

— Nu ştiam dacă ne vom înţelege cu tine, adaugă

Coco.

Îmi tremură degetele pe cană şi parcă sucul mi se pare brusc amar.

Dar când Skye întinde mâna şi mă mângâie pe păr cu un zâmbet larg, toate temerile mele se risipesc.

— Dar nouă ne place de tine, declară ea. Eşti… cum să zic? Altfel! Foarte simpatică! Honey zicea că poate o să fii băgăcioasă şi antipatică, că o să încerci să ne iei locul… dar nu eşti deloc aşa. Eu chiar cred că-i bine că eşti aici, indiferent ce zice Honey, fiindcă va trebui să se trezească odată şi să nu mai privească în trecut. Lucrurile se schimbă, iar mie mi se pare că-i un lucru bun!

— Aşa crezi tu?

— Bine-nţeles, zice Skye dând din cap.

— Şi eu, intervine Summer.

— Şi eu, repetă Coco. Aşadar… credeţi că se vor căsători? Paddy şi Charlotte?

Aproape că mă înec cu sucul.

Să se căsătorească? Nu că nu m-am gândit la treaba asta, dar parcă totul se întâmplă atât de repede, încât nu cred că sunt pregătită de aşa ceva. Visurile şi realitatea sunt două lucruri diferite, după

câte îmi dau seama acum. De mult timp visam să am o mamă, dar nu mi-am imaginat niciodată că am s-o împart cu patru surori şi în niciun caz nu m-am gândit că va trebui să-l împart pe tata cu altcineva.

Îmi imaginez o biserică mică şi drăguţă la ţară, Charlotte îmbrăcată în rochie de mireasă şi tata într-un costum care îi vine cam mare. Mă imaginez pe mine fremătând de emoţie, îmbrăcată într-o rochie înfoiată de culoarea untului, alături de Skye, Summer şi Coco, zâmbind toate patru spre aparatul de fotografiat, cu bucheţele de flori în mână. Apoi îmi apare în minte Honey şi toată scena se evaporă.

Skye şi Summer se uită una la alta.

— Să se căsătorească… repetă Skye pe un ton ezitant. Ăsta e un pas important… nu cred că mama se grăbeşte.

După părerea mea, ea vrea deocamdată să vadă cum decurg lucrurile.

— Dar se vor căsători până la urmă, insistă Coco. Nu? Ar fi grozav să avem un nou tată. Poate că Paddy mă va învăţa să cânt la vioară…

— Nu! *Nici gând!* se lamentează Summer. A fost groaznic când ai vrut să înveţi la flaut! Zău aşa!

Coco îşi dă ochii peste cap enervată.

— Ba eu cred că ar fi mişto, pufneşte ea. Atunci chiar că vom fi surori vitrege.

— Dar… Paddy şi Charlotte au mai fost căsătoriţi, explic eu. Fiecare cu altcineva. Probabil că vor să ia lucrurile încetul cu încetul. Ca să se asigure că totul va fi bine…

În sinea mea, sunt convinsă că nu tata şi Charlotte sunt cei care au nevoie de timp ca să se cunoască. Cred că *noi* avem nevoie de timp ca să ne adaptăm. O căsătorie? Nu cred că sunt pregătită pentru aşa ceva, cel puţin deocamdată.

— Ar fi grozav, recunoaşte Summer.

— Clar, încuviinţează Skye. Dar nu imediat. Mai aşteptăm şi-om vedea.

— Întâi să ne cunoaştem mai bine, intervin eu.

Coco oftează.

Mai târziu îşi fac apariţia tata şi Charlotte, cu braţele pline cu lemne, iar tata aprinde focul şi ne strângem cu toţii în jurul lui, aşezaţi pe nişte buturugi. Tata începe să cânte la vioară, în lumina înserării.

Deasupra capetelor noastre, frunzele copacilor foşnesc uşor în bătaia vântului şi stelele se aprind pe

cerul ca de catifea neagră.

9

A doua zi dimineaţă, Fred mă trezeşte cu un lătrat insistent şi dând nerăbdător din coadă. Trag perdeaua să mă uit pe fereastră şi îl văd pe tata care se apropie vesel şi zâmbitor, ţinând în mâini o tavă plină cu bunătăţi pentru micul dejun. Poartă o bluză albastră fără guler, cu mânecile suflecate, şi blugii lui vechi, strânşi pe picior, cumpăraţi de la un magazin de haine second-hand. Are părul uşor zbârlit, de parcă tocmai a ieşit de la duş.

Suntem în Sommerset de numai două zile şi tata arată deja mai tânăr şi mai relaxat decât înainte. Deschid uşa rulotei şi mă aşez pe o treaptă, cu pătura în spinare. Fred trece pe lângă mine şi sare la tata dând neastâmpărat din coadă.

Tata râde şi îl goneşte pe Fred.

— N-avem cârnaţi, prostule… îi zice el. Ai dormit bine, Cherry? Nu ţi-a fost frig?

— Nu, am dormit foarte bine. Ba chiar mi-a fost cald, fiindcă Fred a stat cuibărit la capul patului ca o sticlă cu apă caldă, mare şi pufoasă.

Tata aşază tava pe iarba udă de rouă şi întinde o

pătură pentru picnic. Fred miroase curios de câteva ori şi, după ce se convinge că nu sunt cârnaţi, ne părăseşte şi se îndreaptă ţopăind spre casă în căutare de ceva bun de mâncat. Nu ştie ce pierde. Pe tavă am suc de portocale, iaurt, ciocolată caldă, iar tata îmi întinde şi o farfurie cu clătite proaspete cu sirop de arţar. Cred că este cel mai grozav mic dejun din lume.

— Să nu-ţi faci iluzii, îmi spune tata. Nu se va întâmpla aşa în fiecare zi, dar m-am gândit că măcar de data asta… ca să sărbătorim prima ta noapte în rulotă. În plus, am vrut să-i arăt lui Charlotte că mă pricep să fac clătite. Cred că am impresionat-o!

Nu pot să-mi reţin un zâmbet.

— Sunt convinsă. Faci cele mai bune clătite din Glasgow. De fapt, din Kitnor acum!

— Şi ouăle cu costiţă făcute de mine sunt nemaipomenite, spune tata. Charlotte zice că mâine aş putea să pregătesc micul dejun pentru oaspeţi fără ea… doar cu ajutorul lui Skye şi Summer, până învăţ să mă descurc singur…

— Nicio grijă. Te vei descurca de minune. Păstrează-ţi calmul, şi dacă se întâmplă ceva, serveşte-i cu clătite ca supliment. Vor fi mai mult

decât încântaţi!

— Sper. Pe unii nu-i mulţumeşti doar cu nişte clătite…

Oftează şi soarbe din ciocolata caldă, iar eu mă întreb dacă el chiar a crezut mica scenă de prefăcută inocenţă a lui Honey, de ieri.

— Vin cam multe probleme deodată, nu crezi? continuă el. Clienţii pensiunii sunt cea mai mică dintre ele! Am impresia că n-am apucat să vorbesc cu tine în linişte de când am venit aici şi voiam să mă asigur că eşti bine.

— Sunt bine, tată, îl asigur eu. E cam ca atunci când sari direct în apa mare, dar… Skye, Summer şi Coco sunt foarte drăguţe… şi Charlotte e minunată, desigur, doar că…

— …doar că?

Oftez.

— Honey nu pare deloc încântată că suntem aici, îi zic eu prudentă. Pare cam… ţâfnoasă, nu crezi?

Tata dă din cap.

— Puţin. Bănuiam eu că s-a întâmplat ceva ieri, dar n-am vrut să insist, ca să n-o pun pe Charlotte într-o postură neplăcută… Cred că va trebui să fim

foarte atenţi cu Honey.

Oftez. Da, foarte atenţi… Am impresia că viaţa alături de Honey este ca şi cum ai merge pe un teren minat. Oricând te poţi aştepta la o explozie.

— Nu e prea fericită. Charlotte ştie că-i este foarte greu, dar deocamdată o lasă în pace, crezând că aşa o ajută. Speră probabil că Honey îşi va reveni şi va trece peste tot ce s-a întâmplat… Cine ştie, poate că va reuşi…

Tata priveşte încruntat în depărtare ca la ceva unde nu poate ajunge.

— Ce vreau eu să spun este că Honey s-ar putea să încerce să ne facă viaţa amară. Tu ai grijă şi nu uita că ea nu-i atât de insensibilă pe cât pare. Bine?

— Bine.

— Totul va fi bine, Cherry, îmi spune tata zâmbind. E o schimbare uriaşă pentru noi amândoi, pentru Charlotte şi fetele ei. Nu spun că va fi uşor, dar ştiu că putem face lucrurile să meargă. N-am crezut niciodată că o să am din nou şansa să fiu fericit… ştii tu, ca atunci când trăia mama ta. Mi-am dorit întotdeauna să-ţi pot oferi o familie adevărată şi acum cred că acest lucru este posibil… Vreau să te simţi aici

la fel de fericită cum mă simt eu, continuă el. Este începutul unui lucru minunat. Sunt sigur de asta. Eu şi Charlotte… suntem prieteni de foarte mult timp, aşa că ne cunoaştem foarte bine. Faptul că ne-am regăsit, ne-am îndrăgostit… este mai mult decât am sperat. Avem în comun atâtea visuri, atâtea pasiuni. Putem munci împreună, nu doar pentru pensiune, dar şi pentru afacerea cu ciocolata. M-am documentat şi sunt sigur că putem să punem afacerea pe roate. Charlotte o să facă un site pe internet, o să conceapă imaginea noastră, şi după ce-mi fac toate calculele, merg cu dosarul la bancă să văd dacă pot obţine un împrumut. E fascinant!

Tata pare atât de fericit şi de încrezător, încât îl îmbrăţişez – atât de strâns, încât îi simt respiraţia mirosind a clătite cu sirop de arţar şi parfumul citric al gelului de dus.

Nu iubesc pe nimeni pe lumea asta mai mult decât pe tatăl meu. Vreau să fie fericit pentru că merită, după atâţia ani în care n-a făcut decât să trudească la linia de producţie de la fabrica de ciocolată McBean, să încerce să se descurce, să mănânce ciocolate Taystee rebut şi fasole cu pâine

prăjită, să privească la MTV împreună cu mine în timp ce viaţa trecea pe lângă el. Acum, gata, s-a terminat cu toate astea.

— E momentul să ne trăim visul, zice tata. Nu-i uşor să uneşti două familii, dar nu imposibil, şi cred că merită efortul. Eu şi Charlotte ne dorim atât de mult să meargă...

— Ştiu, zic eu şi nu-mi pot reţine un zâmbet.

Şi eu vreau să fac parte din această familie. Charlotte... surorile Tanberry... Casa Tanglewood... toate la un loc sunt de un milion de ori mai grozave decât tot ce-am visat vreodată, fiindcă sunt reale. Desigur, nu mi-am imaginat că una ca Honey va face parte din decor, dar în lumina frumoasă a dimineţii mă întreb dacă nu cumva îmi fac prea multe griji din cauza ei. M-a văzut stând de vorbă cu Shay, şi dacă el i-a spus că flirtam cu el, nu-i de mirare că nu mă suportă.

Probabil că Shay este un tip nestatornic şi fluşturatic, care face curte tuturor fetelor cu vârsta cuprinsă între cinci ani şi cincizeci de ani. Asta ar înfuria pe oricine, doar că pe mine nu mă interesează deloc Shay Fletcher. Pun pariu că e genul de băiat

căruia îi place să fie mereu înconjurat de fete, să aibă propriul său fan-club. Eu, una, nu vreau să fac parte din el.

Honey va vedea asta şi cu timpul îşi va da seama că eu nu sunt o persoană rea şi că tata e om de treabă şi un tată vitreg super OK. Poate că vom reuşi să punem toate piesele acestui puzzle la locul lor… nu?

— Şi eu vreau să meargă, şoptesc eu. Mai mult decât orice pe lume…

— Foarte bine, zice tata. Atunci, trebuie să reuşim, nu?

Aceste cuvinte îmi sună ca un pact, ca o promisiune.

10

Pe măsură ce trec zilele săptămânii, mă obişnuiesc în rulotă şi în Tanglewood. Mă trezesc devreme, când razele soarelui se strecoară prin perdelele cu pătrăţele alb-roşii, şi încep să citesc, să desenez sau să visez.

Pe la ora nouă, mă duc în casă, unde mă spăl, mă îmbrac şi iau micul dejun – pâine prăjită cu marmeladă – împreună cu Skye, Summer şi Coco, în timp ce tata şi Charlotte prepară de zor ouă ochiuri cu costiţă pentru oaspeţii pensiunii. Cum întotdeauna e cam mare agitaţia, sunt nevoiţi să tot apeleze la una dintre surori ca să ducă farfuriile cu ouă Benedict sau peşte prăjit turiştilor care iau masa în sala mare, amenajată rustic.

Honey nu coboară niciodată dimineaţa să mănânce cu noi, ceea ce mie îmi convine de minune, aşa că în primele zile mă plimb prin Tanglewood împreună cu Skye, Summer şi Coco. O ajutăm pe Charlotte să facă paturile, să dea cu aspiratorul şi să şteargă praful în camerele oaspeţilor, şi e foarte amuzant să muncim împreună, să dansăm pe muzica

de la radio şi să ne fugărim una pe alta cu pămătuful în mână.

Mai târziu, lenevim în grădină, stăm la soare să ne bronzăm, citim sau stăm de vorbă, dar Honey nu vine niciodată la noi. Uneori iese în sat ca să se întâlnească cu nişte prietene de-ale ei, dar în restul timpului stă în camera ei.

De multe ori, când mă uit spre camera din turn, ferestruica rotundă este întredeschisă şi o văd pe Honey aşezată pe pervaz, cu un caiet de desen pe genunchi şi cu părul ei lung fluturând uşor în adierea vântului. Uneori şi-l strânge într-o coadă lungă şi împletită, ca prinţesa Rapunzel din cartea de poveşti pe care mi-a dăruit-o doamna Mackie de Crăciun, când eram mai mică.

În timp ce făcea loc în pod pentru lucrurile tatii, Charlotte găseşte un hamac vechi pe care noi îl atârnăm între doi copaci şi ne relaxăm la umbră, legănându-ne în el pe rând, cu o mână atârnând în iarbă. Coco îmi prezintă raţele, trei specimene din rasa „indiană alergătoare”, înalte, elegante şi atât de ţanţoşe, de-ai zice că cineva le-a lungit cumva în sus. Le dăm să mănânce mălai, apoi le privim cum se

bălăcesc şi înoată în micul iaz din ţarcul lor.

— Poate că şi peştişorului tău i-ar plăcea aici, sugerează Coco. Ar avea mai mult spaţiu.

— Nuu, l-ar mânca raţele, îi spun eu. Rover se simte foarte bine acolo unde e.

— Mi-ar plăcea să am un peşte, spune Coco gânditoare. Şi o lamă, un măgar şi un papagal, desigur. Mama zice că nu ne putem permite să mai ţinem şi alte animale, dar eu am să mă fac doctor veterinar într-o bună zi şi aş putea să mă ocup de ele.

— Cred că ai fi un doctor veterinar grozav, zic eu.

— Ei, încă nu sunt foarte hotărâtă, zice ea încruntându-se. Încă nu m-am hotărât dacă vreau asta sau să lucrez pentru Greenpeace. Aş călători în jurul lumii pe unul dintre vapoarele alea ale lor, cu un curcubeu desenat pe ele, şi aş salva balenele şi pădurea amazoniană şi alte chestii…

— Super! Dacă cineva poate să facă treaba asta, tu eşti aceea.

Coco mă priveşte printr-o şuviţă din părul ei roşcăţiu şi încâlcit.

— Nimeni nu mă crede, spune ea privindu-mă serioasă cu ochii ei albaştri. Dar eu ştiu că într-o bună

zi am să fac ceva extraordinar. Sunt sigură de asta!

— Eu te cred.

Coco zâmbeşte.

— Mă bucur că eşti aici, spune ea.

Şi eu mă bucur.

Pe la mijlocul săptămânii, Skye mă ia cu ea să-mi arate satul Kitnor. Plecăm de-acasă pe drumul îngust care şerpuieşte pe dealul împădurit şi coboară în sat. E un sat cum nu credeam că există decât în cărţile de poveşti, cu o brutărie veche, măcelărie, băcănie şi un mic supermarket, un chioşc de ziare, câteva cafenele, localuri şi pensiuni.

— E un loc ideal pentru turişti, îmi explică Skye. Dar e şi foarte mişto.

Skye încă poartă pe cap pălăria de catifea şi o altă rochie cumpărată de la magazinul de vechituri, dar nimeni nu se holbează la ea. Probabil că cei de-aici sunt obişnuiţi.

— Aici e librăria, continuă Skye. Şi acolo e magazinul de bricolaj – bătrânul care îl ţine încă mai vinde găleţi de tablă, hârtie de muşte şi perii de curăţat hornul casei. E o întreagă nebunie. Şi acolo este poşta, dacă vrei să cumperi cărţi poştale ca să le

trimiţi prietenelor tale.

— Oh… poate. Chiar mă gândeam să fac asta…

Intru şi aleg două cărţi poştale cu nişte căsuţe cu acoperiş din paie, doar ca să scap de gura lui Skye. Aş putea să-i trimit una doamnei Mackie.

— Bună, Skye, spune veselă doamna de la tejghea. Îţi place în vacanţă?

— Da, doamnă Lee, răspunde Skye.

— Şi cine este prietena ta cea drăguţă? continuă femeia zâmbind în direcţia mea. Nu-i din partea locului, nu? E cumva vreo rudă de-a ta? Deşi trebuie să recunosc că nu prea semănaţi…

Femeia se uită la mine uşor încruntată. Cu un gest reflex al capului îşi dă pe spate părul negru şi ondulat, şi cerceii mari din argint i se bălăngăne la urechi.

Skye începe să râdă.

— Doamna Lee are sânge de ţigancă, îmi spune ea. Poate să vadă unele lucruri…

Mă gândesc la caravana ţigănească pe care am văzut-o când eram mai mică, la cea în care dorm acum, la cântecul doamnei Mackie şi la teoria ei că şi tata are puţin sânge de ţigan.

— Cum adică vede unele lucruri? întreb eu mirată.

— Simt unele lucruri, îmi explică femeia. Văd dincolo de aparenţe, percep adevărul…

Simt că mă fac mică asemenea unui copil prins cu mâna în borcanul cu dulceaţă, dar Skye nu observă.

— Aveţi dreptate, ca de obicei, doamnă Lee. Ea este Cherry, noua mea soră vitregă. Mă rog, aproape. Tocmai s-a mutat aici împreună cu tatăl ei, Paddy. E super, nu?

Îi întind doamnei Lee cărţile poştale şi ea le ia, apoi îmi întoarce mâna cu palma în sus.

— O fată la răscruce de drumuri… O familie nouă, adevăr şi minciuni, un moment decisiv… şi alegeri dificile, Cherry.

Dacă s-ar putea, aş prefera ca în clipa asta să fiu la un milion de kilometri depărtare. Femeia asta e complet scrântită.

— Ăă… două timbre obişnuite, vă rog, zic eu.

Doamna Lee zâmbeşte.

— Desigur. Sper să-ţi placă la noi, păpuşă dragă!

Zâmbesc crispat şi ies afară după Skye.

— E cam ciudată, spune Skye. Dar şi foarte simpatică, dacă îţi plac astfel de lucruri. Odată mi-a spus să mă feresc de străini şi să nu las pasiunea pentru istorie să mi se urce la cap, şi chiar în aceeaşi zi am fost pedepsită de noua învăţătoare suplinitoare pentru că purtam la şcoală o pălărie de soare cumpărată de la magazinul de vechituri…

— Oh…

— În fine. Uite, acolo e biserica, datează din secolul al XII-lea… continuă Skye. Şi aia e şcoala primară, şi vino să-ţi arăt şi parcul…

Un grup de copilaşi pe biciclete trece în viteză pe lângă noi, făcând să scrâşnească pietrişul de pe alee, şi o întreabă pe Skye dacă vine în parc. Până la urmă, ne luăm după ei şi ne ducem să ne dăm în leagăne, pe tobogan şi în tiribombă. Sinceră să fiu, n-am mai făcut asta de când aveam opt ani. Piticoţii încearcă să ne convingă să jucăm fotbal cu ei, dar Skye le spune că avem treabă, şi plecăm să ne continuăm vizita prin sat.

Acum ştiu unde sunt parcelele de teren, centrul comunal, containerele de reciclare a sticlei şi toaletele publice. Skye mi-a prezentat o mie de persoane,

doamne zâmbitoare, domni bătrâni cu mustaţă şi o mulţime de fetiţe care săreau coarda, şi se vedea că toţi o găseau pe Skye minunată. Încep să le dau dreptate – entuziasmul lui Skye este molipsitor.

— Ce-ai zice să bem un milkshake? mă întreabă ea trăgându-mă spre o cafenea care se cheamă *Pălărierul nebun.* Noi venim aici mereu, fac nişte milkshake-uri cu banane grozave şi cele mai bune tarte cu cremă din tot satul…

Când intrăm pe uşă, simt că-mi sare inima din piept, într-un colţ, la o masă, stau Honey şi Shay care beau cola şi discută. Încerc să nu zâmbesc, să nu roşesc, să mă comport ca şi cum nu s-a întâmplat nimic.

— Hei, Skye, Cherry! strigă Shay zâmbind, făcându-ne semn cu mâna. Aici!

Mă uit la el, apoi întorc nepăsătoare privirea, prefăcându-mă că mă uit la cărţile mele poştale.

— Puteţi să vă aşezaţi la masa noastră, îi spune Honey lui Skye. Noi tocmai plecam.

— Da? se miră Shay.

— Da. Haide, Shay. N-am de gând să rămân aici să discut despre păpuşi şi ponei cu sora mea mai mică

şi prietena ei cea ciudată…

Simt că mi se aprind obrajii de parcă aş fi fost pălmuită.

— Miau, zice Shay către Honey. Pisi, ţi-ai terminat lăpticul?

— Mă mir că nu l-a acrit, zice Skye strecurându-se pe banchetă. Zău, Honey, de parcă noi am vrea să stăm la masă cu voi.

Shay îşi ia chitara albastră pe care o pune pe umăr şi îşi aranjează pe cap fesul negru. Între timp, Honey se mulţumeşte să-şi dea părul lung pe spate şi un nou strat de gloss pe buze.

— Ne mai vedem noi, zice Skye.

— Sau poate nu, răspunde Honey pe un ton mieros, în timp ce Shay ridică din umeri dezolat şi o însoţeşte spre ieşire.

— Nu vorbeşte serios, mă asigură Skye în timp ce uşa se închide după ei. Adică da, dar n-are nimic personal cu noi. Trebuia să petreacă weekendul la Londra, la tatăl nostru, doar că el a sunat aseară şi a contramandat vizita. Din nou. Ţii minte, imediat după masă, când mama a vorbit o oră la telefon şi pe noi ne-a trimis afară fără să se mai deranjeze să strângă

vasele?

Dau încet din cap, aducându-mi aminte de figura obosită şi îngrijorată a lui Charlotte când vorbea la telefon şi ne-a făcut semn să ieşim afară.

— De-aia este Honey nervoasă. Tata e o cauză pierdută, doar că ea nu vrea să recunoască…

— Ah… da, îngaim eu. Îmi pare rău…

— N-ai de ce, răspunde Skye ridicând din umeri. N-a ştiut niciodată să fie un tată adevărat. Se străduieşte, dar… eu cred că este prea egoist. S-a purtat groaznic cu mama. N-a venit niciodată să ne vadă. Odată, a trebuit să vină să stea cu noi în weekend, atunci când mama a fost în Glasgow cu Paddy şi cu tine, dar în ultimul moment a anunţat că nu mai vine şi a trebuit să vină o prietenă de-a mamei ca să stea cu noi.

Deschid şi închid gura fără să scot un cuvânt.

— Îţi aminteşti ce ziceai în prima zi când ai ajuns aici, că totul este perfect? Ei, acum vezi şi tu că nu-i chiar aşa. Honey tună şi fulgeră împotriva oricui, parcă am locui în casă cu o furtună. De multe ori, mamei îi este teamă să-i zică ceva. Eu cred că e grozav că tu şi Paddy sunteţi aici… lucrurile astea va

trebui să se schimbe.

Îmi muşc buza.

— Sper, în orice caz, continuă Skye oftând. Pentru că eu n-o mai suport pe Honey. Bine că măcar îl are pe Shay, el este singurul de care ascultă. Îi face bine. O calmează. Nu ştiu de unde are atâta răbdare, fiindcă ea e tot timpul nervoasă şi nesuferită… dar cred că totuşi îl iubeşte pe Shay.

Simt o împunsătură în inimă, una mică, dar o ignor. Nu asta voiam să aud.

— Se potrivesc, continuă Skye. Amândoi arată bine, sunt populari şi de gaşcă… Mi-ar plăcea să am un prieten ca Shay, într-o bună zi!

— Mie nu-mi place de el.

Skye mă priveşte uimită.

— Ce? Nu-ţi place Shay? Dar toată lumea îl adoră! E supersimpatic şi de treabă. Petrece atâta timp la noi acasă, încât ai zice că e un fel de frate adoptiv…

Perfect. Asta-i tot ce-mi lipsea.

— Face parte din familie, insistă Skye. Când o să-l cunoşti mai bine, o să-ţi placă de el.

— Nu cred, zic eu cu încăpăţânare. Mi se pare

cam… superficial. Şi fiţos. De ce poartă fes în luna iulie? în plus, pun pariu că-şi îndreaptă părul cu placa.

— Probabil, încuviinţează Skye. Şi ce-i cu asta?

Îmi dau ochii peste cap.

— Mie nu-mi plac băieţii de genul ăsta. Care umblă cu chitara după ei şi se dau vedete rock…

— Dar el chiar ştie să cânte! L-ai auzit şi tu la petrecerea cu focul de tabără. Pe bune, Cherry, dă-i o şansă. Shay e un tip OK.

Chelneriţa vine la masa noastră să ne ia comanda. Skye se comută pe un zâmbet larg şi începe să turuie micul ei discurs de prezentare, iar chelneriţa zâmbeşte la rândul ei şi zice că speră că voi fi fericită aici, după care ne oferă câte un milkshake de banane şi câte o tartă cu cremă din partea casei.

Skye hotărăşte să ne întoarcem la Casa Tanglewood făcând un ocol pe plajă, aşa că amândouă coborâm în portul Kitnor şi ne plimbăm pe lângă vase de pescuit pântecoase, iahturi lucioase şi elegante, amarate de-a lungul cheiurilor, şi un şir de şalupe mici trase pe iarbă.

— Acolo locuieşte Shay, îmi spune ea arătând cu

capul spre o căsuţă drăguţă cu acoperiş de stuf, lângă nişte acareturi din apropierea cheiurilor. Tatăl lui ţine centrul nautic – Shay îi dă o mână de ajutor pe timpul vacanţei. Probabil că azi după-amiază şi-a luat liber. Ţin cursuri pentru cei mici, organizează curse cu vaporaşul, închiriază şalupe şi bărci pneumatice lăcustelor invadatoare…

— Lăcuste invadatoare? Ce-s astea?

— Turişti! îmi explică Skye. Noi aşa le zicem. Îi vezi pe-aici tot timpul, indiferent de anotimp, dar mai ales acum, când a început vacanţa. Ies la picnicuri pe câmp, se bronzează la plajă, invadează ceainăriile… Sigur, avem nevoie de ei, aşa că nu mă plâng. Practic, toate afacerile din Kitnor au nevoie de turişti ca să supravieţuiască. Pensiunea va fi ocupată toată vara…

Arunc o privire înapoi, spre căsuţa de lângă acareturi, observând panoul pe care scrie *Centru nautic* şi canoele cu rame aliniate frumos de-a lungul unui perete albit cu var. Shay nu-mi pare a fi genul sportiv. Nu mi-l imaginez ridicând velele, trăgând de remorcă sau echipând turişti durdulii, de patruzeci de ani, cu costume de scafandru şi veste de salvare portocalii, dar îmi aduc aminte că mirosea a ocean şi

acum ştiu de ce.

Tinichigiu, croitor, soldat, marinar…

Chiar nu pot să scap de băiatul ăsta?

Deşi, dacă Shay lucrează la centrul nautic toată vara, înseamnă că nu va mai avea timp să vină la Casa Tanglewood. Sper.

Skye şi-a reluat rolul de ghid turistic. Ne plimbăm braţ la braţ şi ea îmi vorbeşte despre peştera contrabandiştilor, despre castele în ruină şi arheologii care vin să caute pe-aici fosile şi oase de dinozauri.

— Eu am găsit odată o fosilă, îmi spune ea, cu ochii strălucind. M-am aplecat să culeg nişte scoici şi am văzut ceva pe jumătate îngropat în nisip… era un amonit!

— Un… ce?

— Este fosila unei moluşte în formă de spirală, îmi explică Skye. Au trăit cu milioane de ani în urmă, dar acum au dispărut. Şi eu ţineam una în mână, îţi dai seama? O creatură micuţă care înota în mare chiar aici, pe vremea când Pământul era populat de dinozauri. Parcă aş fi găsit o bucăţică de istorie!

— Ce tare!

Skye zâmbeşte.

— Să ştii că da. Nu mulţi oameni înţeleg. Lui Summer, Coco şi Honey li se pare neinteresant. Ele cred că istoria înseamnă numai relicve prăfuite şi muzee plictisitoare. Dar nu-i aşa, istoria este grozavă. De-aia se şi cheamă aşa… isto*rie… istoris*eşte poveşti!

— Despre regi, regine şi contrabandişti, zic eu. Mister, dramă, intrigă şi aventură…

— Exact!

Evident, Skye n-are de unde să ştie, dar eu sunt expertă în poveşti. Alţi oameni au o grămadă de amintiri din care au ce să povestească, dar eu nu prea am… nici poveşti frumoase de familie, nimic, în afară de mine, de tata şi de un trecut la care niciunul dintre noi nu vrea să se mai gândească. Poveştile mă ajută să umplu golul lăsat de mama mea. De-atâtea ori mi-am scris istoria în cap, încât nici eu nu mai ştiu ce este adevărat sau fals. Chiar contează?

Eu cred că da. N-are niciun rost să-i spun lui Honey că eu locuiam într-un apartament mare şi cochet, din moment ce ea ştie că nu era aşa, sau să risc să le spun lui Skye, Summer şi Coco că aveam o mulţime de prieteni în Glasgow. În fond, din moment ce nimeni din familia Tanberry nu este perfect, poate

că nici eu n-am nevoie să fiu.

Poate că e timpul să-mi păstrez istoriile pentru compunerile de la şcoală.

Vreau să fac parte din această familie, şi dacă asta înseamnă să-mi ţin gura ca să nu mai debitez minciuni, atunci sunt gata să încerc.

N-am de gând să stric lucrurile.

Mă gândesc la mica moluscă cu cochilie spiralată, plutind în derivă în apele oceanului de demult şi nu pot să-mi reţin un zâmbet.

În timp ce ne plimbăm, ne facem planuri pentru vară, cum ar fi: să facem baie în mare, să ne plimbăm cu bicicleta, să ieşim la iarbă verde şi să căutăm prin sat „invadatori” tineri şi drăguţi. După ce dăm o raită prin golf şi trecem de promontoriu, ajungem într-o mică scobitură mai jos de poteca de pe faleză care urcă spre Casa Tanglewood.

La un moment dat, Skye se îndepărtează de mine şi aleargă spre marginea apei.

— Ce zici... facem o baie în mare? mă provoacă ea.

Se descalţă de pantofi şi şosete, îşi scoate de pe ea rochia lungă pe care o aruncă pe nisipul umed,

apoi sare în apă, îmbrăcată într-un maiou violet şi chiloţi.

— Vino! strigă ea împroşcând cu apa argintie. E super! Nu-i deloc rece!

Da, las-o baltă! O fi luna iulie, dar asta nu-i Mediterana. Fără prea mare tragere de inimă, îmi scot pantofii şi şosetele. Mă trece un frison când pun piciorul pe nisipul umed.

— Hai, Cherry! mă strigă Skye râzând. Îndrăzneşte!

E de-ajuns ca să mă convingă. Mă dezbrac de blugi şi alerg în apă în tricou şi chiloţi, dar când mă loveşte primul val, încep să ţip fiindcă apa nu e rece, e gheţoi, de-ai zice că-i Oceanul Arctic. Skye se agaţă de mine ca să mă împiedice să ies şi amândouă sărim, râdem şi ţipăm când valurile ne izbesc.

Încă n-aş zice că Skye îmi este ca o soră, dar cel puţin am impresia că devenim prietene.

11

Vineri-seară, mă aşez la masa din bucătărie şi îi scriu o carte poştală doamnei Mackie, spunând că este pentru o prietenă, nu pentru o doamnă de aproape şaizeci de ani. Acopăr cartea poştală cu mâna în timp ce Charlotte ne pune în farfurii paste cu sos pesto şi pâine cu usturoi.

— Unde-i Honey? întreabă ea. Au trecut zece minute de când am chemat-o la masă!

— Cred că e în camera ei, răspunde Summer ridicând din umeri. A devenit o pustnică.

M-am acomodat bine, scriu eu în cartea poştală. *Casa este frumoasă, foarte aproape de plajă, aşa că pot merge să înot când vreau. Eu dorm într-o caravană ţigănească adevărată, împreună cu Rover şi un câine pe nume Fred. Top sunt foarte drăguţi...*

De fapt, *aproape* toţi. Nu e chiar o minciună.

Figura doamnei Mackie a început deja să mi se şteargă din minte, la fel şi canapeaua din catifea maro, Clyde Academy şi Kirsty McRae. Chiar aşa, ce nevoie mai e de Kirsty McRae, când o am pe Honey Tanberry? Ea urcă direct pe locul unu în top zece

făcut de mine cu cele mai rele fete pe care le-am cunoscut până acum.

Mă semnez şi strecor cartea poştală în buzunar ca s-o pun la poştă data viitoare când cobor în sat.

— Honey! strigă Charlotte pe scară. La masă!

Dă nemulţumită din cap şi ne împarte farfuriile cu paste.

— Putem să începem fără ea. Dacă o aşteptăm, se răceşte mâncarea…

Câteva minute mai târziu, Honey apare în bucătărie clătinându-se pe picioare, cu o faţă palidă ca de mort, cu cearcăne vinete la ochi şi buzele cenuşii. Arată ca o fantomă.

— Te simţi bine? o întreabă tata.

Honey îi aruncă o privire urâcioasă.

— E machiaj, zice ea. Nu se vede?

— Zici c-a venit Halloweenul mai devreme, comentează Charlotte oftând. Care-i treaba, Honey?

— Ne ducem la Georgia ca să vedem *Twilight* pe DVD. Ne-am gândit că ar fi amuzant să ne şi deghizăm.

— OK, răspunde Charlotte. De ce nu? Aşază-te, scumpo, şi mănâncă-ţi pastele, că se răcesc.

Honey se strâmbă.

— O să mâncăm pizza la Georgia, zice ea nepăsătoare. Aşa că nu rămân la masă, dacă nu te superi. Să nu mă aşteptaţi…

Charlotte o priveşte nedumerită.

— Dar… ţie îţi plac pastele cu sos pesto! protestează ea. Şi am făcut pâine cu usturoi special pentru tine, cu brânză gratinată, aşa cum îţi place ţie…

— Ce păcat!

Tata şi Charlotte se uită unul la altul, apoi Charlotte oftează şi lasă capul în jos.

— Să nu vii prea târziu, atunci. Ai voie să stai până la ora unsprezece. Şi vezi să nu sperii copiii mici!

— Ce să zic! pufneşte Honey, apoi face stânga împrejur fluturându-şi rochia din catifea neagră şi iese trântind uşa după ea.

— Sora mea vampiroaică, zice Summer cu un zâmbet compătimitor.

— Pun pariu că se întâlneşte cu Shay, adaugă Coco. Cred că se vor *săruta.* De-aia n-a vrut pâine cu usturoi.

O firimitură de pâine mi se opreşte în gât şi încep să tuşesc atât de tare, încât tata mă bate pe spate şi Coco îmi aduce un pahar cu apă.

— Dragoste la prima muşcătură[2], zice Skye zâmbind.

Mă trezesc speriată în toiul nopţii, când cineva bate la uşa rulotei. Fred mârâie supărat, după care începe să scheaune. La început, nu-mi dau seama unde mă aflu sau de ce, apoi îmi amintesc şi îmi doresc să nu fie aşa. Sunt singură într-o rulotă în mijlocul pustietăţii, cu un câine mare şi păros şi un criminal în serie care vrea să intre peste mine.

— Cherry! mă strigă o voce.

Simt că îmi ies din minţi de spaimă.

— Cherry! Eu sunt! Deschide!

Aprind ghirlanda luminoasă, şi când ridic perdeaua de la uşă, văd afară o siluetă întunecată cu o mască de vârcolac, o perucă cu păr aspru şi cenuşiu şi o chitară albastră pe umăr.

Nu, nu-i un criminal în serie.

Deschid uşa şi Fred se repede în bezna de-afară.

---

2 Aluzie la comedia horror *Love at First Bite,* cu personaje din romanul *Dracula* de Bram Stoker. (N.t.)

Aud un scheunat înfundat şi zbârnâitul unor corzi de chitară, apoi, când mă uit mai bine, îl văd pe Shay Fletcher întins în iarbă, cu masca de vârcolac într-o parte şi cu Fred care îl linge de zor pe faţă.

— Fred! zice Shay supărat. Dă-te la o parte!

Câinele intră înapoi în rulotă şi se ascunde după picioarele mele. Îmi dau seama că nu mi-ar fi de niciun ajutor în caz că ar năvăli peste mine un criminal în serie adevărat.

Shay Fletcher se uită la mine şi zâmbeşte.

— Te-am speriat?

— Tu ce părere ai? îi zic eu ironică. Pune-ţi masca la loc, imediat.

— Hei! Nu-i frumos din partea ta. Tocmai treceam pe-aici şi m-am gândit să mă opresc să te salut…

Se ridică în picioare, scuturându-şi blugii.

Mă ghemuiesc pe treptele caravanei, înfăşurată în pătură, şi Shay se aşază pe un buştean.

În ciuda luminii slabe de la ghirlandele atârnate în copaci, îmi dau seama că nu m-am înşelat în privinţa lui Shay Fletcher. Nu arată atât de bine încât să te dea pe spate. Poate că alte fete sunt leşinate

după părul lui blond şi drept, nasul pistruiat şi zâmbetul acesta… dar pe mine nu mă impresionează. De fapt, doar puţin.

Ca să nu mai spun că are nişte gusturi de-a dreptul dubioase, dacă e să mă uit la prietena lui.

— Eşti supărată pe mine? mă întreabă Shay.

— De ce să fiu supărată? Fiindcă ai venit nepoftit în toiul nopţii ca să mă sperii de moarte? Pentru că prietena ta este o scorpie? Sau pentru că i-ai spus că eu ţi-am făcut ochi dulci în seara cu petrecerea?

— Că mi-ai făcut ochi dulci? N-am spus eu aşa ceva. De unde-ai mai scos-o şi pe-asta?

— Stai să mă gândesc… A, da… de la Honey, normal.

Shay se uită la mine nedumerit.

— N-am spus niciodată aşa ceva, jur. Poţi să-mi faci ochi dulci dacă vrei…

— Ce amuzant eşti, îl reped eu.

— Sper că sunt. Serios, mă întrebam dacă nu cumva te-ai supărat pe mine. Nici nu m-ai luat în seamă la cafenea.

— Erai ocupat, zic eu oftând. Cu prietena ta.

— Ascultă, poate că Honey nu s-a arătat foarte

primitoare până acum, dar o să-i treacă. Şi, oricum, asta nu înseamnă că noi doi nu putem fi prieteni. Ţi-am promis că am să-ţi cânt la chitară…

O clipă, îmi tresare inima de bucurie, dar mă pleoştesc imediat când îmi aduc aminte ce mi-a spus Skye despre Shay şi Honey.

Îi face bine.

Cred că Honey chiar îl iubeşte.

Minunat!

— Te eliberez de această promisiune, îi spun eu. Asta era înainte să aflu că eşti iubitul noii mele surori vitrege. Apropo… ea ştie că eşti aici?

— Ăăă, nu, dar…

Îmi muşc buzele.

— Shay, *de ce* ai venit?

El zâmbeşte, şi zâmbetul lui luminează în întuneric mai ceva ca ghirlandele cu beculeţe. Tipul ăsta e superficial, şturlubatic şi fustangiu, dar e imposibil să nu-l placi, măcar puţin.

— Cum îţi spuneam, putem fi amici, nu? Tu trebuia să-mi spui povestea vieţii tale.

— E aproape miezul nopţii…

El face o grimasă.

— Ei, şi? Nu dormeai, nu?

— Bineînţeles că nu, mint eu.

— Cu atât mai bine. Eu tocmai treceam pe-aici, cum ţi-am mai spus!

— Ah, da, oftez eu. Te întorceai de la bal mascat. Seara cu *Twilight.* Cred că eu prefer vampirii…

— Proastă alegere! De ce să te laşi sedusă de un tip care străluceşte în întuneric şi zboară cu tine în braţe până în vârful unui copac, la prima întâlnire? După aia, toţi sunt o dezamăgire. Mai bine cu un vârcolac. E un adevărat gentleman, mai puţin în serile cu lună plină. Deci, ne daţi sau nu ne daţi?

— Suntem în luna iulie, îi spun eu. Halloweenul este peste câteva luni, iar eu n-am bomboane să-ţi dau…

— Atunci spune-mi o poveste, spune Shay aşezându-se pe buştean. Vorbeşte-mi despre tine.

Oftez exasperată. Băiatul ăsta e în stare să înmoaie şi o inimă de piatră.

— Dacă-ţi spun, o să pleci?

— Da, dacă aşa vrei tu, zice Shay ridicând din umeri.

Simt cum încep să mă înmoi. Să stau de vorbă cu

el, să-i povestesc câte ceva despre trecutul meu… oare o fi un lucru rău, dacă aşa am să-l fac să tacă şi să plece?

— Da, vreau.

Îmi pun un braţ în jurul lui Fred şi îmi lipesc obrazul de blana lui, întrebându-mă cu ce să încep. În fond, aş putea să-i spun lui Shay orice. Nu contează dacă e adevărat sau nu. Nu?

— A fost odată ca niciodată… mă îndeamnă el.

Iar eu oftez şi îmi încep povestea chiar aşa:

— A fost odată ca niciodată un tânăr pe nume Paddy, care voia să picteze lumea în toate culorile curcubeului. După ce a terminat şcoala de artă, a plecat într-o călătorie şi a întâlnit o frumoasă japoneză pe care o chema Kiko. S-au îndrăgostit şi au plecat în călătorie în jurul lumii şi toate culorile curcubeului îi însoţeau peste tot…

— Îmi place, comentează Shay. Dar când ajungi la tine?

— Ai puţină răbdare, că ajung şi acolo. După câtva timp, ei au aflat că vor avea un copil. S-au stabilit la Kyōto într-o *minka,* o casă cu pereţii din hârtie de orez şi podeaua acoperită de *tatami,* şi când

s-a născut copilul, i-au dat numele Sakura, pentru că era anotimpul cireşilor în floare şi toţi pomii din oraş erau încărcaţi cu flori roz şi delicate…

— Stai puţin, mă întrerupe Shay. Cine e această Sakura?

Duc un deget la buze.

— Şi fetiţa, al cărei nume înseamnă *floare de cireş,* a crescut şi a devenit o fată plină de viaţă, şi când râdea, toate culorile curcubeului dansau în jurul ei. Ea ştia că, atâta timp cât mama şi tatăl ei îi vor fi alături, ea se va simţi iubită şi în siguranţă.

Într-o zi, când cireşii erau în floare, Sakura şi mama ei s-au dus în parc ca să admire pomii înfloriţi. Deodată, s-a stârnit vântul de nord, care a scuturat ramurile pomilor şi florile au început să cadă ca nişte fulgi de zăpadă. Sakura a început să plângă, dar mama ei a luat-o în braţe şi i-a spus să nu fie tristă, fiindcă viaţa este ca florile de cireş, e frumoasă, dar trece repede, important este să te bucuri cât poţi de frumuseţea ei, să profiţi de fiecare secundă…

Shay a început să cânte la chitară un cântecel frumos şi trist pe care nu l-am mai auzit până acum. Acordurile lui plutesc în noapte ca o amintire. Vocea

îmi tremură puţin şi îi arunc o privire lui Shay care stă şi ascultă, cu chipul luminat de ghirlandele de beculeţe.

— Într-o dimineaţă, câteva luni mai târziu, Sakura s-a trezit şi a văzut că mama ei nu mai era. Odată cu ea, lumea şi-a pierdut culoarea şi de-atunci nimic n-a mai fost ca înainte…

O lacrimă îmi curge pe obraz, dar mi-o şterg de blana lui Fred. Emoţii reprimate de foarte mult timp încep să iasă la suprafaţă. N-am împărtăşit nimănui aceste amintiri şi aceste sentimente, nici măcar tatălui meu. Mă uit pe furiş la Shay, apoi privesc repede în altă parte. Cum a reuşit băiatul ăsta să mă facă să-i dezvălui lucruri pe care le-am ţinut atâta timp doar pentru mine?

El pune chitara deoparte.

— Oh, Cherry, şopteşte el. Sakura eşti tu, aşa-i?

— Acum trebuie să pleci, îi spun eu. Ai promis…

— Dar vreau să ştiu continuarea! protestează el. Ce s-a întâmplat cu mama Sakurei? Unde s-a dus? Ce s-a întâmplat după aceea?

Scutur din cap fiindcă deja m-am aventurat pe un teritoriu periculos, şi asta mă sperie.

— Acum pleacă, bine? Te rog. Şi lasă-mă-n pace, Shay. N-ar trebui să fii aici.

El se ridică în picioare tremurând şi îşi pune chitara pe umăr.

— Îmi pare rău, Cherry. Pentru tot.

Apoi îşi trage pe faţă masca de vârcolac şi se îndepărtează.

12

A doua zi dimineaţă, mă trezesc târziu, cu ochii plini de lacrimi. Trecutul este un loc periculos. Poţi să te întorci în el printr-o poveste, făcându-l mai frumos şi mai agreabil decât era în realitate… dar pe urmă, când adormi, adevărul iese la iveală fără să-ţi dai seama şi te trezeşti plin de amărăciune.

Îmi este prea lene să-mi pregătesc micul dejun, aşa că mă mulţumesc cu o banană şi nişte ciocolată, apoi îl iau pe Rover în bolul lui de sticlă şi mă duc să mă instalez în hamac. În timp ce mă balansez, apa din acvariu se leagănă plescăind uşor, şi Rover îmi aruncă o privire plină de reproş. O avea rău de mare?

S-ar putea să aibă dreptate Coco. Poate că i-ar trebui mai mult spaţiu ca să înoate. Îmi imaginez un iaz frumos şi liniştit, cu un podeţ în stil japonez, cu nuferi şi o pagodă de piatră.

Ar fi grozav.

Pun bolul de sticlă în iarba înaltă şi mă uit oftând la peştişorul meu.

Eu şi Rover suntem împreună de-atâta timp!

L-am câştigat la un bâlci din Largs când aveam

şapte ani, aruncând cu mingi de ping-pong în nişte boluri de sticlă goale. Eu voiam să câştig un imens urs de pluş roz, cu o fundă din satin roşu, dar n-am reuşit. Tata a plătit cinci ture, dar cred că, până la urmă, băiatul de la standul respectiv s-a săturat şi mi-a dat un peştişor ca să scape de noi.

Cum l-am văzut pe Rover unduindu-se ca o aşchiuţă portocaliu-aurie într-o pungă de plastic plină cu apă, am uitat de tot de ursul de pluş roz.

Bineînţeles că tata l-a botezat. Zicea că Rover e un nume grozav pentru un animal de companie şi că am putea să-l dresăm să aducă beţe şi să ne păzească apartamentul când suntem plecaţi. Pe moment, nu mi-am dat seama că glumea. Abia mai târziu m-a lămurit Kirsty McRae, desigur.

La început, Rover a trebuit să trăiască într-o supieră mare din email. Apoi, în ziua când a primit leafa, tata m-a luat cu el la magazinul de animale de pe Byres Road de unde a cumpărat un bol mare de sticlă, cu filtru de apă, nişte alge din plastic şi un mic arc de piatră.

În fiecare zi îi dau să mănânce nişte fulgi maronii, nu mult, doar cât prinzi între două degete, şi

cât ai clipi, Rover se repede la suprafaţa apei să-i mănânce. Îi schimb apa o dată pe săptămână, scoţând apa murdară cu ajutorul unui polonic ca să nu-l deranjez.

Am împrumutat şi o carte de la bibliotecă, despre cum să îngrijeşti un peştişor auriu. Am luat totul foarte în serios.

Poate pare ciudat, dar eu îi povesteam lui Rover orice. În carte scria că peştişorii aurii au o memorie foarte scurtă, de numai trei secunde. Se pare că de-aia nu se plictisesc să înoate mereu în cercuri în acvariul lor, dar eu nu sunt foarte convinsă de treaba asta. Mie, Rover mi se părea plictisit.

În orice caz, puteam să-i destăinui fără nicio grijă secretele mele şi, dacă uneori era trist ce-i spuneam, nu era nicio problemă, fiindcă după trei secunde el uita, aşa că niciodată nu mă simţeam vinovată pentru faptul că riscam să-l întristez şi pe el. Însă am avut întotdeauna grijă să nu-mi cadă lacrimile în acvariu, deoarece peştişorilor aurii nu le place apa sărată.

— Shay Fletcher o să-mi aducă numai necazuri, îi şoptesc eu lui Rover. Nu trebuie să mă apropii de el.

Rover scutură din coadă.

— Are deja pe cineva. Cineva care mă urăşte…

Rover se strecoară iute prin arcul de piatră şi face un slalom rapid printre algele de plastic.

— Dar… nu pot să-mi iau gândul de la el. Chiar îmi place de el. E un lucru rău?

Mă rostogolesc din hamac în iarba înaltă, lipindu-mi faţa de vasul de sticlă. Când eram mai mică, îmi imaginam că era un bol de cristal, şi când mă uitam prin el, în apă, puteam să văd viitorul. Acum nu mai cred asta. Unde mai pui că nu am niciun viitor dacă mă îndrăgostesc de unul ca Shay Fletcher. Într-o astfel de situaţie, problema e că pasiunea nu-i reciprocă. Probabil că Shay simte doar milă pentru mine, dar chiar şi asta o să-i treacă, dat fiind că mereu mă port urât cu el. În plus, are deja o iubită de o sută de ori mai frumoasă decât mine.

Cât despre faptul că am stat în livada de cireşi împreună cu Shay Fletcher, a fost o idee foarte, foarte proastă. El îşi închipuie probabil că suntem prieteni, dar eu nu sunt sigură. Fiindcă de câte ori mă gândesc la el, numai prietenie nu simt.

Şi nici nu cred că Honey ar înţelege… Dacă ar şti de noaptea trecută, cred că m-ar strânge de gât. Şi ce-

ar zice Skye, Summer şi Coco dacă ar afla? Sau tata şi Charlotte? Nu-mi fac iluzii că ar înţelege. Sunt lucruri care nu se fac, iar ca să stai noaptea de vorbă cu iubitul surorii tale vitrege e unul dintre ele.

Am să cobor în sat ca să pun la poştă vederea pentru doamna Mackie, apoi am să mă întorc şi am să mă străduiesc ca tot ce i-am scris să se împlinească.

Gata cu poveştile la miezul nopţii, jur! E timpul să pun capăt acestei prietenii, înainte ca situaţia să se complice.

Rover mă priveşte imperturbabil. Vezi, asta-i singura problemă când îi spui unui peşte necazurile tale. Nu poţi să te aştepţi la o îmbrăţişare sau la o vorbă bună din partea lui. Pot să-i cer sfatul de o mie de ori, nu obţin decât aceeaşi privire rece, nepăsătoare.

Aşa face mereu.

— Ce faci aici? mă întreabă cineva.

— Nimic, răspund eu ridicându-mă în capul oaselor şi scuturându-mi firele de iarbă din păr.

Coco se întinde în hamac şi arată cu mâna spre Rover.

— Vorbeşti cu el? Cum ai vorbi cu… un câine sau

altceva?

— Bine-nţeles că nu, mint eu. E un peşte! De ce-aş vorbi?

Coco ridică din umeri.

— Şi peştii au sentimente. Nu ţi-e milă de el când îl vezi că înoată în cerc tot timpul? Ştiu că nu vrei să-l pui în balta cu raţe, dar am putea să-i facem un iaz pentru peşti.

Alung din minte imaginea iazului japonez.

— Poate. Dar n-are nevoie. Peştii au o memorie foarte scurtă, de numai trei secunde. Pe bune. El e fericit în bolul lui.

— Eşti sigură că numai trei secunde? mă întreabă Coco încruntată.

— Am citit asta într-o carte de la bibliotecă.

— Am să verific pe internet, se hotărăşte Coco. Oricum, dacă aş fi peşte, mi-ar plăcea să am un iaz adevărat. Şi prieteni peşti.

— Rover se simte bine aşa, insist eu. N-are nevoie de alţi peşti ca să fie fericit.

— OK. Ziceam şi eu aşa…

— Doar de mine are nevoie.

— Scuze…

Îmi iau acvariul şi îl duc cu grijă în rulotă, unde îl aşez la locul lui pe bufet. Peştii nu sunt ca oamenii, nu? Ei n-au nevoie de iazuri decorative, cu nuferi plutitori şi pagode din piatră. Ei n-au nevoie de familie, de prieteni şi de visuri.

Mă uit cu atenţie la Rover. Nu cu mult timp în urmă, eram exact ca el: izolată în micul meu acvariu, înotând în cercuri. Acum, totul s-a schimbat. Mi se deschide o lume nouă, plină de provocări şi posibilităţi. Sigur, asta te sperie puţin, dar eu am de gând să fac tot ce pot ca să reuşesc. N-am să mă mai întorc în micul meu acvariu.

— Să nu-ţi faci gânduri mari, îi spun eu lui Rover şi el se uită la mine cu un aer de reproş.

Cred că dacă Rover ar putea să vorbească, mi-ar spune exact acelaşi lucru.

13

Vineri, cât timp Summer este la cursul de balet în Minehead, Charlotte ne ia pe mine şi pe Skye la cumpărături la supermarket. Pe drum, trecem pe lângă liceul la care voi merge din toamnă.

— E un liceu unde o să te simţi bine, mă asigură Charlotte. Oricum, Honey va avea grijă de tine.

Skye se uită la mine şi face o grimasă.

— Ah... da, mormăi eu, dar simt că mă cuprinde disperarea.

Skye, Summer şi Coco sunt încă la gimnaziu, înţeleg. Dar cum va avea Honey grijă de mine, mă întreb. Aruncându-mi cărţile pe geam de la etaj? Sau echipamentul de sport într-un copac? La asta, da, mă aştept...

După ora de balet a lui Summer, Charlotte ne duce la plajă ca să-l plimbăm puţin pe Fred şi ne cumpără îngheţată de la un chioşc din apropiere.

În timp ce mănânc îngheţată cu Charlotte, Summer şi Skye şi ne uităm la Fred cum aleargă pe nisip, uit de ciocolatele Taystee defecte. Mă relaxez şi mă bucur de soarele care îmi mângâie faţa, de apa

rece care îmi cuprinde clipocind picioarele goale. Mă ţin de mână cu Summer şi Skye şi mă simt bine.

Când ne întoarcem la Tanglewood, cu braţele încărcate de cumpărături, găsim un dezastru în bucătărie: ai zice că a avut loc o spargere, a fost vandalizată sau prădată de nişte maniaci. Chiuveta e plină vârf cu cratiţe, farfurii şi tăvi murdare, maşina de spălat vase pufăie plină până la refuz şi tata freacă de zor masa de bucătărie. În aer pluteşte un miros ciudat de condimente, ca de pui cu sos curry care a ieşit prost.

— Avem mâncare indiană astă-seară? întreabă Charlotte.

— Ah… nu, zice tata. Am experimentat câteva arome pentru trufele de ciocolată. Am văzut de curând ciocolată cu ardei iute şi cum îmi place mie bucătăria indiană…

— Nu se poate, zic eu dezgustată. Bomboane de ciocolată cu curry? Tu vorbeşti serios?

— Poate că nu este una dintre ideile mele cele mai bune, zice tata ridicând din umeri. Nu vă speriaţi, am încercat şi altele… Am preparat şase arome noi. Mi-am zis că am putea să organizăm o mică

degustare, să vedem care vă plac!

Charlotte se uită la dezastrul din bucătărie cu un aer uşor năuc.

— Minunat, dar… cât de des vrei să faci astfel de experimente, Paddy? Pentru că eu nu sunt sigură că nervii mei vor rezista.

Tata pare decepţionat.

— Ştiu că masa de bucătărie nu este locul ideal pentru a începe o afacere cu ciocolată, recunoaşte el. Dar mai am şi alte idei. O mulţime de idei, chiar. Acum, că ne-am mai acomodat unii cu alţii şi totul merge atât de bine, m-am gândit că am putea să ne facem planuri, nu? Dacă vrem într-adevăr să lansăm afacerea… trebuie să discutăm, să ne organizăm.

Charlotte se lasă să cadă pe fotoliul vechi de lângă aragaz.

— Se pare că e cazul să ţinem o şedinţă de familie, oftează ea.

— Excelentă idee! zice tata. Pentru că toată lumea este implicată. E o afacere de familie.

— Pare a fi ceva serios, zice Charlotte.

— Foarte serios.

Niciuna dintre noi nu se îndură să-i spună tatii că

e mânjit cu ciocolată pe vârful nasului.

În timp ce Skye s-a dus s-o cheme pe Coco şi Summer a pus cumpărăturile la locul lor, eu şi tata am spălat cratiţele şi castroanele murdare de ciocolată, iar acum bucătăria nu mai arată ca un câmp de luptă.

Charlotte ne serveşte cu nişte suc de fructe rece în timp ce tata aşază farfuriile cu trufe de ciocolată în mijlocul mesei ca să le degustăm.

— A văzut-o cineva pe Honey? întreabă Charlotte încruntându-se. Dacă ţinem şedinţă de familie, ar trebui să vină şi ea…

— Era la plajă, spune Skye. I-am spus să vină acasă, dar nu mi s-a părut prea dornică să vină…

Charlotte şi tata se uită unul la altul.

— Ei, nu-i nimic, zice tata. Putem oricând să-i oprim câteva ca să le guste mai târziu.

Chiar atunci, uşa bucătăriei se deschide şi apare Honey în şort, tricou şi cu ochelari de soare cu lentile în formă de inimă, plus obişnuita ei încruntătură.

— Ce-i porcăria asta? întreabă ea văzând expoziţia de bomboane. Şi ce-i aşa de important? Eram ocupată – şi oricum, mie nu-mi place ciocolata!

Faci coşuri de la ea.

Îmi aruncă un zâmbet compătimitor, iar eu îmi duc mâna la nas, unde peste noapte mi-a ieşit un mic coş de culoare roz-Barbie.

— Haide, Honey, bomboanele arată bine, o îndeamnă o voce.

E tot ce-mi lipsea: Shay, îmbrăcat în blugi rupţi şi un tricou cu Muppets, cu fesul dat pe spate. Când îl văd, inima începe să-mi bată mai tare.

El se uită la mine zâmbind.

— Şi nu din cauza ciocolatei faci coşuri. Din cauza vârstei.

— Vârstei? repetă Honey, săgetându-mă cu privirea. Da, sigur…

Simt că mi se înroşesc obrajii mai tare decât coşul de pe nas. Am înţeles mesajul: poate că am doar câteva luni mai puţin decât Honey, dar ai zice că ne separă ani de zile. Ea pare matură, imperturbabilă şi rafinată, în timp ce eu arăt ca o puştoaică plină de coşuri.

— Bun, acum suntem toţi, anunţă tata. Să începem. Nu vreau să vă reţin prea mult timp. Am inventat câteva arome de trufe pe care aş vrea să le

gustaţi şi apoi să discutăm puţin despre proiectul nostru cu fabrica de ciocolată…

— Ce fabrică de ciocolată? mârâie Honey, dar Shay îi dă un cot, iar ea oftează şi nu mai zice nimic.

Degustarea decurge binişor. Tata a făcut trufe cu cremă de tiramisù, Xeres şi căpşune proaspete, toate aprobate în unanimitate. Cele cu curry, sfeclă crudă şi pătrunjel au mai puţin succes, dar asta nu-i o surpriză pentru nimeni, doar pentru el.

— Trebuie să depăşeşti limitele gustului, insistă el forţându-se să înghită una dintre oribilele bomboane cu umplutură de sfeclă. Să încerci lucruri noi. Să găseşti gusturi noi pe care nimeni nu le-a descoperit încă…

— Dar oare oamenii chiar vor să descopere bomboanele de ciocolată cu umplutură de sfeclă? se întreabă Summer cu voce tare. Lumea este pregătită pentru aşa ceva?

— Nu cred, răspunde Skye gânditoare, în timp ce Honey îşi dă ochii peste cap.

— Credeţi-mă, insistă tata zâmbind. Într-o bună zi voi descoperi ceva genial. O aromă care să te cucerească şi cu care vom face o avere!

— Ai deja trei arome minunate, zice Charlotte. E un început bun.

Honey ia o bomboană cu sfeclă, se uită la ea cu dezgust, apoi o aruncă cu boltă direct în coşul de gunoi.

— Sunt nişte simple bomboane de ciocolată, comentează ea. Găseşti o sută de sortimente în magazine. În plus, astea nici măcar nu sunt inventate de tine! Cumperi bomboane de la magazin, le topeşti şi faci altele. Nu aşa te îmbogăţeşti, făcând ceva ce pot face şi alţii la ei acasă. E o idioţenie!

— Honey! o atenţionează Shay.

Dar ea ridică nepăsătoare din umeri.

— Paddy ştie ce face, intervine Charlotte. Dă-i o şansă, Honey. Ascultă-l până la capăt!

Tata se uită la fiecare dintre noi.

— Într-un fel, Honey are dreptate, recunoaşte el. Nu se îmbogăţeşte nimeni făcând trufe de ciocolată la masa din bucătărie. Trebuie să creăm propria noastră ciocolată pornind de la zero: alegem cele mai bune boabe de cacao bio, le prăjim, le selectăm, le măcinăm, facem o pastă şi rafinăm ciocolata, apoi amestecăm ingredientele şi obţinem produsul final. E

un proces mai complicat. Vom avea nevoie de un grătar cu gaz, o maşină de prăjit cu tambur, un concasor şi o moară…

— Şi cât vor costa toate astea? îl întrerupe Honey. Şi de unde o să iei banii? Nu de la noi, îţi garantez. Mamă, tu nu vezi ce se-ntâmplă? Crede că se poate folosi de banii tăi ca să-şi finanţeze…

— Honey! strigă Charlotte. Încetează imediat! Paddy n-are nevoie de banii mei, nu că i-aş avea. Şi afacerea asta ne-o dorim amândoi… îţi interzic să mai vorbeşti aşa, ai înţeles?

Figura lui Honey devine dură, ca de piatră. Deşi Charlotte tolerează multe dintre capriciile şi obrăzniciile lui Honey, se vede treaba că are şi ea limitele ei. N-o va lăsa pe Honey să se ia de tatăl meu.

Charlotte oftează, trecându-şi o mână prin părul blond.

— Paddy, eu mă întreb unde vom pune toate astea. Vorbeşti de echipamente profesionale. Ne-ar trebui un spaţiu de lucru corespunzător. Şi nu putem să renunţăm la o cameră de oaspeţi pentru asta, fără să ne afecteze afacerea cu pensiunea, iar până una-alta, din asta trăim…

— Ştiu, ştiu, spune tata zâmbind. Nu te îngrijora, am o idee. M-am uitat la vechiul grajd din spatele casei. E plin cu tot felul de troace, dar aş putea să amenajez acolo un atelier sau o făbricuţă…

— Cine te crezi, Willie Wonka? pufneşte Honey. Nici nu mă gândesc. În grajdul ăla îşi ţinea tatăl meu maşina cea veche, aşa că nu te apropia de el, Paddy Costello! Nu poţi să aterizezi aici şi să ocupi totul ca să-ţi deschizi idioţenia aia de fabrică de bomboane pe care nu le vrea nimeni! Voi nu vedeţi că e o aiureală?

— Honey! strigă Charlotte. Ajunge! Cere-i scuze lui Paddy, imediat!

Honey se ridică în picioare, iar ochii îi scapără de furie.

— Să-mi cer scuze? Nici gând! Nu vreau să te mai văd pe-aici… cu scârboşeniile tale de bomboane cu curry şi planurile tale jalnice! Tu nu eşti tatăl meu!

Tata ridică mâinile în semn de apărare.

— Ştiu că…

— Nu ştii nimic! ţipă Honey. Tu şi domnişoara Perfecţiune… mă chemaţi pe mine aici ca să vorbim de bomboanele voastre idioate, ţineţi o şedinţă de familie când voi nu faceţi parte de fapt din familia noastră! Şi

nici n-o să faceţi parte vreodată, s-a-nţeles? Niciodată!

Honey apucă marginea feţei de masă din muşama şi trage cu putere. Toate farfuriile, paharele şi restul bomboanelor aterizează pe jos cu zgomot de vase sparte, şi Honey iese furioasă din cameră, ca o tornadă cu păr blond, trântind uşa în urma ei.

Tata se aşază pe scaun, sprijinindu-şi capul în mâini.

— Of, Doamne…

14

— O să se calmeze, ne asigură Shay instalându-se în fotoliul de lângă aragaz, în timp ce tata strânge cu o mătură cioburile de sticlă şi de porţelan, iar Fred se învârte pe lângă picioarele lui, înfulecând bomboanele cu umplutură de sfeclă. Am să urc la ea mai târziu să văd ce face. Să vorbesc cu ea.

Pare atât de calm şi de detaşat de tot ce s-a întâmplat! Nu ştiu de ce, dar chestia asta mă enervează.

— N-ar trebui să te duci la ea chiar acum? îl întreb eu. Părea extrem de supărată. Doar este prietena ta, nu?

— Da, este.

— Şi-atunci…? insist eu.

— Şi-atunci am s-o las mai întâi să se calmeze, apoi am să-ncerc să discut cu ea rezonabil, zice el ridicând din umeri. N-are niciun rost să mă duc după ea acum, ca să urle la mine…

Nu mai zic nimic, deşi ideea că Shay s-ar certa cu Honey mi se pare ciudat de seducătoare. Îmi dau seama că sunt rea – Shay n-are nicio vină.

— Cred că ai dreptate, zic eu oftând.

— Să sperăm că pe tine te va asculta, Shay, adaugă Charlotte. Eşti atât de înţelegător cu ea… Am impresia că în ultimul timp eu zic mereu ce nu trebuie. Este atât de greu! Rămâi la masă? Avem doar plăcintă cu carne şi salată, dar ajunge pentru toţi…

— Super, răspunde Shay încântat.

Skye şi Coco au început deja să pregătească masa, aranjând farfuriile şi tacâmurile pe o nouă faţă de masă cu pătrăţele, în timp ce Summer a pus un CD cu muzică clasică şi exersează nişte figuri de balet, sprijinindu-se cu o mână de comodă.

Eu rămân plantată într-un colţ, încercând să evit privirea lui Shay. Mă simt stângace şi încordată, singura piesă de puzzle care nu se potriveşte printre celelalte.

Shay îşi ia chitara albastră şi, aşezându-se mai comod în fotoliu, începe să cânte câteva acorduri. Se simte atât de relaxat, de parcă ar fi la el acasă, aşa cum eu n-am să mă simt niciodată. Tocmai a asistat la o reuniune a familiei Tanberry fără ca asta să deranjeze pe nimeni, nici măcar după ce Honey a spus ce-a spus despre tatăl meu şi despre mine. Nu mi se

pare corect.

Şi nu-mi place deloc, da’ deloc, ideea că va trebui să se ducă să discute cu Honey.

— Nu mi-am dat seama, spune tata. Când am zis de grajd. N-am vrut s-o supăr pe Honey!

— În ultimul timp o supără orice, spune Charlotte feliind plăcinta caldă. Întrece măsura. Într-adevăr, Greg ţinea o maşină în grajdul acela, dar asta era demult. Honey trebuie să accepte faptul că el nu se mai întoarce. Paddy, fă ce vrei cu grajdul ăla. Nu putem să-l ţinem ca pe un mausoleu pentru o maşină sau pentru cineva care a plecat demult. Orice-am face, lui Honey n-o să-i convină, continuă ea în timp ce spală frunzele de salată. Lucrul ăsta mă întristează, dar ce pot să fac? Honey ne are pe toţi la degetul mic şi asta pentru că i-am permis eu… de teamă să n-o supăr. Nu reuşeşte deloc să accepte situaţia. Mai întâi, când a plecat Greg, pe urmă când am divorţat, şi acum nu suportă că am cunoscut pe cineva şi m-am îndrăgostit din nou… zău aşa, ce-i rău în asta?

— Nimic, bineînţeles, răspunde tata. Nu te îngrijora, iubito… până la urmă se va linişti.

Charlotte pune pe masă o salată de cartofi, o

salată verde şi două plăcinte cu carne, iar noi ne aşezăm să mâncăm, inclusiv Shay, care umple paharele cu suc pentru toată lumea, de parcă ar fi la el acasă.

— Şi cum se va numi fabrica de ciocolată? întreabă el.

Tata pare luat prin surprindere.

— Păi… bună întrebare, Shay. Deocamdată nu i-am găsit un nume. Aveţi voi vreo idee? Trebuie să fie unul care să sune bine, ceva ieşit din comun…

— Puteţi să folosiţi numele meu, zice Coco. *Cioco-Coco.*

— Nu-i rău, spune tata zâmbind. Şi e foarte potrivit! Dar ce vor zice Skye, Summer, Honey şi Cherry? Şi Charlotte? Ar trebui să vă menţionez pe toate!

Nu cred că Honey va fi prea încântată să-şi vadă numele pe cutiile de bomboane, dar mă abţin să comentez.

— Ce-aţi zice de *Bomboane de ciocolată Kitnor*? propune Summer. Simplu şi direct.

— Sau *Trufe Tanglewood,* sugerează Skye.

— Şi ăsta-i bun, zice tata. Ne trebuie ceva uşor

de reţinut, ceva de efect. Nu e nevoie să alegem un nume local, pentru că noi avem gânduri mult mai mari!

— Ce fel de imagine vreţi să creaţi? întreabă Shay. De bomboane de lux? De casă? Bio, pentru un comerţ echitabil? Aveţi nevoie de o idee, de un concept.

— Conceptul ar putea fi aromele neobişnuite, sugerează Summer. Bomboane cu sfeclă, ciocolată cu curry. Le-ai putea numi *Delicatese şocante…*

— *Greţoşenii,* zice Coco râzând.

— Nu chiar, spune tata amuzat. Cred că am să rămân la cele comestibile…

— Îmi plăcea când trimiteai cutiuţele acelea prin poştă, intervine Skye. Era super.

— Oh, ce mult îmi plăcea când le confecţionam! îi spun eu. Cumpăram carton pe care făceam diverse desene şi scriam mici mesaje colorate, apoi tata trasa pe el un şablon de cutie, îndoia cartonul de-a lungul liniilor şi aşa obţineam o cutiuţă perfectă pentru bomboane de ciocolată.

— Lipeaţi şi hârtie aurie pe interior şi le legaţi cu o fundă, îşi aminteşte Charlotte. Erau într-adevăr

deosebite… am păstrat câteva. Paddy, asta ar da o notă de originalitate produsului nostru – nişte cutii drăguţe, cu scris de mână şi legate cu fundă…

Tata se luminează la faţă.

— Ai dreptate! Ne trebuie un ambalaj original, altfel decât cele care se găsesc în magazine. E o idee genială! Un adevărat produs artizanal, elegant şi de lux… da, ăsta-i mesajul care ne trebuie!

— Vreţi să le vindeţi în magazine sau cu comandă prin poştă? întreabă Shay. Îmi şi imaginez cum ar fi să primeşti un colet şi să găseşti înăuntru o cutie mică şi haioasă…

— …plină cu bomboane de ciocolată cu aromă de sfeclă şi curry, zice Skye în glumă.

— Plină cu minunate bomboane de ciocolată făcute în casă, o corectează tata. Am putea să le vindem prin intermediul câtorva magazine şi să vindem şi pe internet, însă pentru asta ne trebuie o pagină web. În orice caz, vrem să ieşim din mulţime, să venim cu ceva unic, special. Iar dacă bomboanele vor fi mai neobişnuite, şi ambalajul trebuie să fie mai aparte…

Atunci îmi vine în minte o idee şi aproape că mă

înec cu o bucată de plăcintă.

— *Cutia de bomboane*!

— *Cutia de bomboane*? repetă tata. Îmi place.

— E bun – simplu, încuviinţează Charlotte.

— Uşor de reţinut, adaugă Skye.

Shay zâmbeşte şi, preţ de o clipă, ochii lui verzi ca marea se opresc asupra mea.

— Perfect, zice el.

Până terminăm de mâncat plăcinta cu carne şi salata, planul nostru a prins contur.

Fabrica se va chema *Cutia de bomboane* şi Charlotte se va ocupa neîntârziat de conceperea unei pagini web pentru că se pricepe şi are deja una pentru pensiune. Tata va reamenaja grajdul şi va merge la bancă săptămâna viitoare ca să solicite un împrumut pentru achiziţionarea echipamentului necesar şi a materiilor prime. Va comanda staniol auriu, panglică pentru funde şi hârtie cartonată roşie, roz şi neagră pe care vom face desene cu auriu, argintiu şi în culorile curcubeului, adăugând printre ele inimioare, steluţe şi mici mesaje scrise de mână.

— Eu ştiu că încă nu suntem pregătiţi să fabricăm propria ciocolată, spune Charlotte. Dar în

luna august, în fiecare an, are loc Târgul Culinar din Kitnor. Ar fi păcat să nu profităm de ocazie. Ne-ar prinde bine puţină publicitate.

— Mi se pare o idee bună, zice tata. Ce trebuie să facem ca să participăm?

— Se organizează un itinerar culinar, explică Charlotte. E un fel de hartă a satului pe care sunt marcate toate punctele în care se vând produse alimentare. Am putea să ne înscriem… numai să mai avem timp. În ziua respectivă, tot satul este invadat de turişti care se plimbă dintr-un loc în altul, privesc cum se prepară produsele şi cumpără diverse specialităţi culinare. Dacă am participa… cred că ar fi cel mai potrivit mod de a ne lansa afacerea!

Tatii îi strălucesc ochii de încântare.

— S-a făcut! Termenul e cam strâns, dar ai dreptate, Charlotte, e o şansă care nu trebuie ratată.

— Iată şi planul nostru, spun eu încântată.

Zâmbind cu toţii mulţumiţi, începem să strângem farfuriile şi paharele, când deasupra noastră izbucnesc nişte bubuieli asurzitoare. Pare a fi muzică, dar sonorul este dat atât de tare, încât nici nu-ţi dai seama ce e. Zici că are loc un bombardament, fiindcă

un milion de decibeli ne sparg timpanele, fac să se zguduie casa şi să vibreze tavanul.

— Ce naiba…? întreabă tata punându-şi mâinile la urechi.

— E Honey, oftează Charlotte. Oh, Doamne, o să-i asurzească pe clienţi, o să explodeze acoperişul său şi una şi alta… De data asta simt că-mi cedează nervii!

— Cred că s-a ofuscat că nu m-am dus la ea, zice Shay pe un ton vinovat, luându-şi chitara. Staţi liniştiţi. Mă ocup eu.

Un minut mai târziu, bubuielile încetează brusc şi toată lumea răsuflă uşurată. Încă un dezastru a fost evitat, cel puţin deocamdată.

Asemenea prinţesei Rapunzel, Honey l-a atras în turnul ei pe prinţ, l-a vrăjit şi… Shay este pierdut.

15

După discuţia despre bomboane, zgomotul ca de bombardament şi plecarea precipitată a lui Shay, noi ceilalţi ne instalăm în canapelele moi din sufragerie şi Charlotte ne pune un film pe DVD, care se cheamă *Chocolat.*

— O să-ţi placă, îmi spune ea. Vei vedea… găseşte-ţi un loc pe canapea şi aşază-te confortabil…

Canapelele imense, ca nişte insule moi de catifea, sunt aranjate în jurul unui covor gros, de culoarea untului. Când te aşezi pe ele, ai impresia că te afunzi într-un nor. Nici nu se compară cu divanul maro şi scofâlcit pe care îl aveam noi în Glasgow. Tata şi Charlotte se cuibăresc amândoi întruna, iar eu, Skye şi Summer ne aşezăm pe cealaltă. Coco se întinde pe covor, cu Fred alături.

N-avem voie să stăm încălţate, desigur, dar putem să punem picioarele pe canapea şi să stăm cum ne place, în timpul filmului, Skye se lasă pe spate până ajunge să se sprijine de sora ei geamănă şi îşi întinde picioarele pe genunchii mei. Suntem o încrengătură de mâini şi picioare, un morman de surori tolănite

confortabil. Asta mă face să zâmbesc.

Filmul este într-adevăr grozav. O poveste despre o femeie misterioasă şi fiica ei care sosesc într-o bună zi într-un sătuc mai ciudat din Franţa, unde îi bulversează pe toţi când deschid o mică ciocolaterie. Este despre ţigani, târguri de ciocolată, prietenii, rivalităţi şi magie, şi mă face să cred că vom reuşi să deschidem şi noi fabrica de ciocolată, că va fi cu totul altceva decât povestea cu amărâtele alea de ciocolate Taystee rebut.

— Am putea să organizăm şi noi un târg de ciocolată, sugerez eu. Pentru itinerarul culinar.

Charlotte ridică o sprânceană.

— Ai dreptate. Să ştii că am putea. E o idee excelentă!

— Genială! zice şi tata.

— În grădină ar fi perfect, spune Summer. Am putea instala nişte standuri, am organiza jocuri, degustări de ciocolată, divertisment cu aceeaşi tematică…

— Putem să vă ajutăm şi noi, propune Coco.

— Să ne facem cunoscuţi! spune Skye. Şi să adăugăm un strop de magie.

Mi se pare grozav.

Ceva mai târziu, pornesc spre rulota mea în compania lui Fred. Inspir adânc aerul răcoros al nopţii care îmi pare acum încărcat de promisiuni. Liniştea picură ca o ploaie din vârful copacilor, ghirlandele de lumini clipesc feeric şi Fred aleargă după iepuri imaginari, adulmecând prin tufişuri.

Zăresc rulota şi, sub copaci, o siluetă întunecată şi încovoiată. În liniştea nopţii răsună blând nişte acorduri de chitară şi Fred începe să latre, iar eu simt că-mi sare inima din piept.

Un băiat blond stă aşezat pe treptele rulotei şi zâmbeşte spre mine.

— Shay! exclam eu. Ce faci aici? Mă pândeşti? M-ai speriat de moarte…

Shay Fletcher este de departe cel mai deconcertant băiat pe care l-am întâlnit vreodată. Când sunt cu el, mă cuprind tot felul de emoţii… iritare, furie, gelozie… şi multe altele pe care nu îndrăznesc să le recunosc.

— Cum adică te pândesc? întreabă el. Mă odihneam puţin înainte să mă duc spre casă…

— Da, sigur…

Mă priveşte cu un aer vinovat.

— Bine, recunosc, te aşteptam, dar nu stăteam la pândă. Voiam să vorbesc cu tine.

— Bună treabă. Noi stăm la taclale în timp ce prietena ta, care sparge farfurii şi timpane, demolează casa şi se gândeşte cum să facă să mă strângă de gât…

— Ce?

— Lasă, nu contează, zic eu oftând. Ascultă, n-ar trebui să fii aici.

— Dar unde ar trebui să fiu? întreabă Shay.

— Nu ştiu unde, dar nu aici, zic eu.

El zâmbeşte.

— Nicio problemă. Am putea să mergem pe plajă, dacă vrei. Să facem o baie în mare, să privim stelele. Dar noi am făcut un târg: tu îmi spui povestea ta, iar eu îţi cânt la chitară…

— N-a fost un târg!

— Ba da, insistă Shay. Un târg între prieteni.

Îmi muşc buza. Cunosc regulile şi ştiu că nu trebuie să mă apropii de Shay. Aşa am citit în revistele pentru adolescenţi. Dar nu reuşesc să-mi aduc aminte

de ce regulile sunt atât de stricte, mai ales după cele spuse de Honey despre mine şi despre tata… E rea, acră şi răzbunătoare, şi vrea să dispărem din viaţa ei.

Chiar dacă în cele câteva ore petrecute împreună cu tata, Charlotte, Skye, Summer şi Coco, am reuşit să nu mă mai gândesc la asta, acum, că-mi amintesc, vorbele ei încă mă dor. Cred că, orice-aş face, tot nu i-aş intra în graţii… şi brusc, simt că m-am săturat să încerc să-i fiu pe plac.

Dacă eu şi Shay am fi amici… doar amici… ce rău ar fi în asta?

— Fie, mă pomenesc eu spunând.

Lui Shay îi strălucesc ochii.

— Super, fiindcă vreau ca noi doi să fim prieteni. Îmi place de tine, Cherry, pe bune… ascultă-mă.

— Despre ce voiai să vorbim?

Shay oftează.

— Crede-mă, nu vrei să ştii. Tatăl meu mă urăşte, prietena mea e pe cale să devină o psihopată, iar eu trebuie să stau şi să înghit tot fără să zic nimic. Nimeni nu se gândeşte că poate îmi este şi mie greu. În fine, nimeni în afară de tine. Dar chiar şi tu, de cele mai multe ori, nu te hotărăşti dacă îţi place de mine

sau dacă mă urăşti.

— Îmi place de tine, Shay, recunosc eu. Dar situaţia e… complicată.

— Mie-mi spui? pufneşte el. În orice caz, tu eşti altfel decât celelalte. Eşti interesantă.

— Nu sunt chiar atât de interesantă, zic eu.

— Ba eu cred că eşti…

Inima mea face în piept salturi periculoase, în timp ce mintea îmi spune să fug cât pot. Vreau să fiu interesantă. N-o fi la fel de ispititor ca atunci când eşti frumoasă sau sexy sau mai ştiu eu cum o vede el pe Honey, dar tot e ceva. Interesantă… aşa am vrut mereu să fiu, dar n-am reuşit niciodată.

— În fine… e o poveste lungă şi nu cred că se va termina cu bine, zice Shay şi se sprijină oftând de uşa rulotei. Am o viaţă nasoală, pe bune. Mai bine povesteşte-mi despre Sakura… te rog!

Mă aşez pe o buturugă şi Fred se întinde leneş la picioarele mele. Shay are dreptate: uneori, poveştile sunt mai bune decât realitatea. Şi mult mai interesante, desigur, mai ales în cazul meu.

Inspir adânc, apoi încep să-i spun lui Shay povestea chimonoului şi a evantaiului.

— În Kyōto avea loc o sărbătoare foarte specială. Era cu cinci sau şase luni înainte de ziua când Sakura a văzut scuturându-se florile de cireş. În acea zi de sărbătoare, părinţii care aveau copii de şapte, cinci sau trei ani îi duceau la templu ca să mulţumească pentru sănătate şi să se roage pentru viitorul lor. Sakura avea trei ani, aşa că părinţii ei au îmbrăcat-o într-un mic chimono de mătase închiriat şi i-au pus în păr o coroniţă împodobită cu flori de cireş.

Pe întuneric, Shay zâmbeşte fermecat.

— Tatăl Sakurei purta un chimono negru, iar mama ei un chimono de mătase roz-somon, cu căptuşeală oranj intens şi imprimeuri cu flori de cireş şi păsări în zbor, toate brodate cu fir de aur.

La templu, Sakura a avut permisiunea să sune clopotul şi să bată de trei ori din palme pentru a invoca zeii, iar mama ei a scris o rugăciune pe o tăbliţă de lemn pe care a atârnat-o acolo ca să le aducă noroc. Odată întorşi acasă, Sakura a primit în dar un evantai de hârtie pictat cu flori de cireş. A fost o zi perfectă şi Sakura a ştiut că o va ţine minte toată viaţa…

— Uau! exclamă Shay. Nu mi te imaginez la trei

ani, trăind pe un alt continent…

— Ssst, povestea nu s-a terminat. Ţi-am spus deja de ziua când Sakura a văzut cum se scuturau florile de cireş şi cum s-a trezit într-o dimineaţă şi a constatat că mama ei nu mai era… asta se întâmpla, cred, la un an după sărbătoarea aceea. Sakura nu înţelegea. Îi era dor de mama ei şi deseori întreba de ea, vrând să ştie unde plecase, de ce plecase şi când se va întoarce acasă.

Tatăl ei nu-i răspundea niciodată la întrebări, ci doar o lua în braţe şi o strângea la pieptul lui, tăcut şi trist. Uneori, Sakura îi simţea pe obraz genele umede de lacrimi. Ştia că şi lui îi era dor de Kiko la fel de mult cum îi era şi ei…

Aici mă opresc din povestit.

Shay se ridică de pe treptele caravanei şi vine să se aşeze lângă mine. Eu mă feresc, dar el mă cuprinde cu un braţ de după umeri şi eu mă simt pierdută. Nu vreau decât să mă ghemuiesc la pieptul lui, să-mi lipesc obrazul de umărul lui.

N-o fac, bineînţeles. Fred, cel mai bun câine de pază din univers, mă salvează vârându-se între noi şi punându-şi capul pe genunchii mei.

— Hei, Fred! zic eu râzând şi îmi trec degetele prin blana lui încâlcită.

Mă îndepărtez de Shay şi, de data asta, el nu mă mai opreşte. Îşi ia chitara şi cântă câteva acorduri triste.

— Şi cum spuneam, continui eu, câteva luni mai târziu, Sakura a primit de la tatăl ei un pachet frumos ambalat şi când l-a desfăcut, a găsit înăuntru chimonoul roz-somon pe care îl purtase mama ei în ziua aceea de sărbătoare. Sakura a ridicat mătasea grea, a mângâiat cu vârful degetelor păsările şi florile de cireş pictate de mână. Şi-a lipit obrazul de material şi a simţit un iz de iasomie amestecat cu pudră, mirosul dulce şi delicat al mamei ei. Atunci, pentru prima dată de la plecarea lui Kiko, Sakura a început să plângă.

Shay oftează şi aşază chitara pe iarbă.

— Ooh, şopteşte el. Este chimonoul pe care l-a aruncat Honey pe fereastră?

— Charlotte l-a spălat, spun eu cu o voce gâtuită. A încercat să-l scoată ca nou, dar acum miroase numai a detergent... n-a mai rămas nimic din parfumul mamei mele.

Shay mă strânge de mână în întuneric.

— Pun pariu că ţi-au rămas multe altele de la ea, şopteşte el. Ea trăieşte în tine.

Shay se ridică în picioare şi trage de creanga unui pom ca să culeagă un pumn de cireşe. Pe întuneric, se apleacă spre mine şi îmi pune la urechi câte un ciorchine de cireşe, ca nişte cercei mari care se leagănă, iar eu încep să tremur, deşi afară e cald.

Apoi îşi pune chitara pe umăr şi pleacă, lăsându-mă cu inima bătând nebuneşte şi cu capul plin de visuri care n-au nicio legătură cu o simplă prietenie.

16

Mă trezesc cu cearşafurile adunate sub mine şi Fred cuibărit alături, în timp ce razele soarelui se furişează prin perdelele rulotei. Apoi îmi amintesc de seara trecută şi mi se pune un nod în gât, simţindu-mă vinovată.

De ce am acceptat să stau de vorbă cu Shay? Mi-am promis că n-am s-o mai fac, dar am cedat imediat. Oftez, în preajma lui Shay, toată voinţa mea se evaporă.

În timp ce mă îndrept spre casă, desculţă şi în pijama, aud o muzică de vioară şi recunosc cântecele de pe CD-ul preferat al tatălui meu, punctate de nişte bufnituri şi zdrăngăneli. Mă îndrept în direcţia din care se aude zgomotul şi îl găsesc pe tata îmbrăcat în nişte blugi vechi şi un tricou decolorat, scoţând din vechiul hambar nişte cutii, saci şi bucăţi de mobilă dezmembrată, în timp ce la un CD-player aşezat pe pervazul ferestrei din camera pentru harnaşament se aud acorduri vesele de muzică folk.

— ’neaţa, Cherry! zice tata zâmbind. Mi-am zis că e timpul să m-apuc de treabă! Am aici material cât să

fac zece focuri de tabără, va trebui să fac multe drumuri ca să scap de atâtea troace…

— Grozav, zic eu cu glasul slab. Te ajut dacă vrei… Am dormit până târziu şi n-am nimic de făcut.

— Nu, nu, du-te să stai cu fetele, insistă tata. Mă amuză ce fac!

Intră din nou în grajd şi, câteva secunde mai târziu, două scaune de bucătărie roase şi prăfuite zboară afară şi aterizează pe mormanul de vechituri.

Oftez şi intru în casă ca să fac un duş şi să mă îmbrac. Apoi îmi pregătesc nişte pâine prăjită şi o ajut pe Charlotte să strângă farfuriile şi să facă ordine în bucătărie după micul dejun. Skye s-a dus în sat să se întâlnească cu o prietenă şi Summer e plecată la cursul de dans, aşa că eu şi Coco o ajutăm pe Charlotte să facă curat în camerele de oaspeţi, apoi eu mă întorc la rulotă ca să mai stau să citesc.

— Ce-ţi mai face peştişorul? mă întreabă Coco, ţinându-se după mine.

— Face bine, zic eu. Chiar foarte bine.

— Să ştii că m-am documentat, zice ea ridicând din umeri. După ultimele cercetări, se pare că peştişorii aurii au o memorie mai lungă decât se

credea. Serios. Cam cinci-şase secunde, nu trei. Cel puţin. Probabil că Rover se simte foarte singur după atâţia ani de când înoată în cerc în acvariul acela unde nu are decât un pod roz-neon şi câteva alge de plastic.

Îmi iau cartea şi mă uit încruntată la Rover.

— Şase secunde, oftez eu. Tot e un timp foarte scurt.

— Ştiu, dar… îi vrei binele, nu?

— Cine te crezi, doctor Dolittle? Rover este peştişorul meu. Îl îngrijesc bine. Mă iubeşte!

— Ştiu asta, zice Coco. Şi tu îl iubeşti pe el. Dar gândeşte-te, dacă ar avea un iaz doar al lui…

Mă uit îndelung la Rover şi îmi amintesc de lacul pe care mi l-am imaginat pentru el, cu nuferi, pagodă de piatră şi podeţ. Ar fi paradisul pentru un peşte.

Îmi place că-l am cu mine în rulotă, dar poate că merită şi el mai mult.

— Chiar crezi că i-ar plăcea? întreb eu.

— Crede-mă, zice Coco zâmbind. I-ar plăcea la nebunie, în acvariu, un peştişor auriu trăieşte cinci, zece ani… dacă are noroc. Şi bineînţeles că nu va creşte niciodată, fiindcă nu are loc.

— Rover este destul de mare. Dar dacă ar fi într-

un iaz, ar părea de-a dreptul minuscul. Apa ar fi prea adâncă pentru el.

Coco începe să râdă.

— Deocamdată, Rover este un peşte mic într-o apă mică. Într-un acvariu, de fapt. Nu mai are nimic de explorat, nimic de învăţat. Încearcă. Lasă-l să fie un peşte mic într-un lac mare! Crede-mă, pe peşti nu-i deranjează apa adâncă. Le place!

— Probabil…

Mă gândesc cum mă simţeam eu când am venit în Casa Tanglewood. Şi mie mi s-a părut mult prea mare, dar totodată plină de noutăţi şi de posibilităţi. Era un nou început şi asta mi-a plăcut.

Poate că şi lui Rover o să-i placă.

— Va creşte mare, zice Coco. Şi probabil va trăi mai mult. Va fi fericit.

Cu asta m-a convins.

— Nu poate fi atât de greu să săpăm un bazin pentru el, zice Coco. Am să caut pe internet. Putem să-l amenajăm lângă curtea interioară, ca să-l vadă şi oaspeţii pensiunii.

— Ar fi super. OK, hai să-l facem!

— Mă duc să-i cer voie lui Charlotte, zice Coco

zâmbind.

A doua zi, în timp ce luăm micul dejun, cineva bate la uşă. E un tip zâmbitor într-o salopetă albastră.

— Aveţi nevoie de cineva care să sape?

— De cineva care să sape? se miră Charlotte, cu tigaia în mână. Nu, nu, Joe, n-avem nevoie de nimeni care să sape. De unde-ai mai scos-o şi pe-asta?

— M-a sunat aseară micuţa Coco. Zicea ceva de un iaz pentru peşti.

Charlotte se uită la Coco care încearcă să se ascundă după o cutie cu fulgi de porumb.

— Coco, nu ţi-am dat permisiunea. Ţi-am spus doar că am să mă mai gândesc.

— Ai spus că este o idee bună. În principiu. Acum, dacă tot a venit omul, ar fi păcat să nu profităm, nu?

— Dar unde o să facem iazul pentru peşti? întreabă Charlotte.

— Lângă casă, în curtea interioară, zice Coco.

Tata aprobă dând din cap.

— Ba am putea. Clienţilor s-ar putea să le placă. Ar fi un punct de atracţie.

— Dar e mult de muncă, insistă Charlotte. Tu eşti

ocupat să eliberezi grajdul şi trebuie să ne pregătim de târg, nu mai spun că avem de întocmit dosarul pentru bancă dacă vrem să obţinem împrumutul pentru *Cutia de ciocolată*!

Tata ridică din umeri.

— Chiar vreţi un iaz pentru peşti?

— Da! strig eu. Pentru Rover! Ca să se simtă şi el ca acasă.

— Bine. Tot voiam să dau o fugă până în sat mai târziu, zice tata. Trebuie să ajung la groapa de gunoi, apoi să închiriez o maşină de spălat cu jet de apă sub presiune ca să spăl pereţii şi podeaua grajdului. Dacă tot mă duc la magazinul de bricolaj, aş putea cumpăra o prelată pentru bazin, iar fetele se ocupă de restul. Coco, Cherry, sunteţi de acord?

— De acord! răspundem amândouă într-un glas.

— Vă ajutăm şi noi, intervine Skye.

— Sigur, ar fi amuzant, spune Summer.

— Deci, zice tipul de la uşă, aveţi nevoie de cineva care să sape sau nu?

Până să servească Charlotte ouă Benedict la masa şase şi scrumbii cu pâine prăjită la masa trei, Joe a şi terminat de săpat o groapă imensă în curtea

interioară. Un morman de pământ de mărimea dubiţei roşii se înalţă alături, iar muncitorul îl cară cu roaba pe aleea pietruită.

— Vai de mine, zice Coco. Ce *mult* pământ!

Mergem cu maşina în Minehead, unde descărcăm o remorcă plină cu pământ şi resturi la groapa de gunoi, apoi ne oprim la magazinul de bricolaj ca să cumpărăm câţiva metri de folie hidroizolantă neagră, să căptuşim fundul iazului, trei nuferi în ghivece subacvatice, şase saci cu pietriş şi nişte butoiaşe în care să punem pământ şi să plantăm flori.

Mai cumpărăm şi patru peştişori aurii de la magazinul de animale, ca să-i ţină companie lui Rover. Ne-a luat mult timp să alegem unii diferiţi, ca să nu-i confundăm. Unul are o coadă foarte frumoasă, altul o pată neagră pe-o parte, altul o aripioară crestată şi ultimul este auriu cu pete alb-argintii.

— Ce nume să le dăm? se întreabă Coco. Goldie, Lola, Silvertail şi Princess?

— Mai bine Fido, Patch, Spot şi Butch[3], propun eu. Pentru ca Rover să se simtă printre ai lui.

---

3 Personaje dintr-un cântec folk interpretat de grupul *The Skipper Family.* (N.t.)

Tata încuviinţează dând din cap. Tot restul dimineţii ne ajută să amenajăm iazul, aşezând bolovanii şi pietrişul de jur-împrejur ca să ascundem marginile foliei hidroizolante. După-amiază se întoarce în atelierul lui, iar noi începem să umplem iazul cu apă. Până la ora mesei suntem aproape gata. Introducem nuferii în apă, umplem butoiaşele cu pământ şi plantăm plantele, apoi le aranjăm în curtea interioară. În timp ce măturăm restul de pământ, Charlotte aduce o tavă plină de pahare cu limonadă, drept răsplată pentru munca noastră.

— Arată foarte bine, recunoaşte ea. Aţi muncit din greu!

Iazul nu are o pagodă din piatră şi nici podeţ japonez, dar cine ştie... poate va avea într-o zi. Charlotte are dreptate, iazul arată super. Orice peşte ar fi foarte mândru să trăiască în el.

Tata spune că trebuie să mai aşteptăm o zi ca să se încălzească apa şi abia pe urmă să aducem peştii, iar eu mă bucur în sinea mea că voi petrece încă o noapte singură cu Rover, ca în vremurile de altă dată.

— Totul se schimbă, îi spun eu mai târziu, cuibărită în patul meu din rulotă. Pentru amândoi. E

timpul să mergem mai departe, să creştem. Acum avem o familie adevărată.

Rover clipeşte din ochi.

— Nu te gândi că e prea mare sau prea luxos pentru tine, îi spun eu. Îl meriţi, după ce ai stat atâta timp într-un acvariu mic. Şi să nu-ţi fie teamă de ceilalţi peşti. Te vei obişnui cu ei. Şi eu m-am obişnuit la Casa Tanglewood, nu? Cu Charlotte, Skye, Summer şi Coco. Poate că până la urmă o să mă obişnuiesc şi cu Honey.

Număr până la şase, continuând să-l urmăresc cu atenţie.

— Mă asculţi? Trebuie să ţii minte acest lucru mai mult de şase secunde. Este important.

Rover îşi unduieşte coada.

— Voi continua să vin să te văd în fiecare zi, îi promit eu. Am să-ţi dau să mănânci. Vei creşte mare, vei învăţa o mulţime de lucruri şi vei trăi tot felul de aventuri. Vei ajunge foarte bătrân şi foarte înţelept. Într-o bună zi, vei deveni un peşte mare într-un iaz mic! Dar eu tot am să te iubesc mai mult decât pe ceilalţi peşti, îţi promit.

Îl sărut prin sticla acvariului, apoi mă ghemuiesc

sub pături şi adorm.

17

Câteva zile mai târziu, în timp ce stau tolănită în iarbă lângă noul iaz, cu ochii aţintiţi în apă, îmi apare sub nas o pereche de sandale albastre.

— Vezi să nu cazi în apă, îmi spune o voce seacă şi plictisită.

Mă ridic repede în capul oaselor. Honey stă şi se uită la mine compătimitor.

— Mă uitam după peştele meu, zic eu, ca şi când asta ar fi un lucru normal. După Rover.

Honey se aşază pe o bancă din curtea interioară.

— Ţie nu ţi se pare aiurea? Să dai unui peşte un nume de câine?

— Mi-a mai zis o fată chestia asta, zic eu oftând, gândindu-mă la Kirsty McRae. Culmea este că îmi aminteşti puţin de ea.

Honey ridică din sprânceană şi îmi aruncă un zâmbet dispreţuitor, marca Kirsty McRae.

— Mie mi se pare amuzant, zic eu ridicând din umeri. Numele. E o ironie, înţelegi?

— Mda, răspunde ea pe un ton rece. Chiar aşa, de ce te uiţi după peştele tău? Să nu-mi spui că

vorbeşti cu el, că-i spui secretele tale.

— Bineînţeles că nu, mint eu. Doar nu sunt nebună.

Chiar atunci, Rover apare tăcut la suprafaţa apei.

Aproape că aş jura că râde. Îşi agită coada şi dispare din nou sub nuferi – un peştişor care se lăfăie fericit într-un iaz mare.

Honey deschide caietul de schiţe, apoi îşi ia creionul pus după ureche şi se încruntă, concentrată.

— Am ceva de făcut pentru proiectul la desen şi tu mă încurci, zice ea.

Îmi zâmbeşte dulce, cu părul ei lung şi blond răsfirat pe umeri ca o mantie aurie. Cred că tocmai mi-a spus să dispar din peisaj, dar nu sunt foarte sigură.

— Honey, ştiu că nu-ţi prea place că sunt aici…

— Nu prea? zice ea cu un zâmbet superior.

Oftez.

— Bine, nu-ţi place deloc. Dar sunt aici, la fel şi tatăl meu. Nu crezi că ar fi mai bine dacă am încerca să ne înţelegem?

— Tu eşti proastă? Nu pricepi? Ştiu că ceilalţi îţi fac toate poftele, dar zău aşa, trebuie să înţelegi că

toată povestea asta cu familia adevărată nu va ţine. Cherry, tu niciodată nu te vei integra aici, oricât te-ai strădui.

Simt că mi se înroşesc obrajii de parcă aş fi fost pălmuită.

Să mă integrez… De unde ştie că asta îmi doresc cel mai mult? Să-mi găsesc locul, să fac parte din ceva? Aveam impresia că mă descurc bine, dar vorbele lui Honey îmi spulberă toate speranţele.

— Cherry, n-are niciun rost să încercăm să ne înţelegem bine, continuă ea. Acceptă şi tu: nu pot să te sufăr. Şi probabil că nici tu pe mine. Punct.

E adevărat, nu mă omor după Honey Tanberry, dar e foarte greu să-ţi placă cineva care clar nu te suportă. Honey mă priveşte de parcă aş fi o jivină dezgustătoare care s-a căţărat pe sandalele ei albastre din piele de căprioară.

Sub înfăţişarea ei de prinţesă drăgălaşă, Honey este o viperă… şi totuşi o parte din mine îşi doreşte să mă accepte, să mă placă.

De parcă asta s-ar putea întâmpla vreodată.

— De fapt, problema nu suntem noi două, nu? Honey, nu crezi că mama ta şi tatăl meu au dreptul să

fie fericiţi?

Ochii ei albaştri aruncă fulgere de mânie.

— Oh, să nu-mi spui că-ţi pasă de chestia asta! mă repede ea. Vezi să nu! Vii aici şi te comporţi de parcă ai fi la tine acasă… crezi că ai dat lovitura, dar n-o să dureze, crede-mă. Taică-tu e un măscărici. Oricât s-ar strădui, nu va deschide în veci fabrica aia de ciocolată, şi când o s-o dea în bară, mama o să-l trimită la plimbare. Ei nu-i plac neisprăviţii.

Cu greu îmi stăpânesc furia.

— Te înşeli. Tatăl meu e… e minunat. Şi Charlotte îl *iub*eşte, ştiu asta.

— Deocamdată, răspunde Honey ridicând din umeri. Ea l-a iubit şi pe tata, apoi s-a răzgândit şi l-a gonit. Aşa că nu te instala prea confortabil, bine? Zilele tale aici sunt numărate. Eu îi scriu mereu tatălui meu şi el e la curent cu tot ce se întâmplă aici şi ţin să-ţi spun că nu e prea încântat. Încă o iubeşte pe mama – despărţirea lor nu va mai dura mult…

Honey zâmbeşte atât de blând şi de dulce, încât sunt tentată s-o cred. Zăresc doi dintre peştişori alunecând pe fundul apei, aproape invizibili, şi mă întreb ce ascunde Honey în adâncul sufletului ei.

Nimic bun, presupun.

— Dar… ei s-au despărţit în urmă cu trei ani. Sunt divorţaţi, nu? Adică e ceva definitiv…

Honey îşi dă ochii peste cap.

— Divorţul a fost o greşeală. Tata s-a înfuriat pe mama… dar el ne iubeşte, pe toate ne iubeşte. Vom redeveni o familie.

Am impresia că astea nu-s decât visuri. Dacă Greg Tanberry ar vrea într-adevăr să-şi reunească familia, le-ar trimite flori, ar veni să le vadă şi ar încerca să îndrepte lucrurile, nu? După câte am înţeles de la tata şi Charlotte, el s-a instalat într-un apartament luxos din Londra şi n-a mai pus piciorul în Kitnor de când a plecat.

— Eu nu cred că Charlotte mai vrea, zic eu cu blândeţe.

Honey zâmbeşte dispreţuitor.

— S-ar putea să te surprindă. Paddy nu e genul ei, crede-mă. Tatăl meu e un adevărat om de afaceri, cu costum Armani, maşină sport şi ceas de aur… Tatăl tău a lucrat într-o fabrică de ciocolată! Şi să nu începi iar cu bazaconiile tale, că a fost director, fiindcă l-am întrebat chiar eu şi mi-a spus că treaba lui era să

sorteze ciocolatele rebut. Nu cred că asta e treabă de director!

Îmi ard obrajii şi privesc în altă parte.

— Crede-mă, continuă Honey. Tatăl meu e un bărbat adevărat. Pe lângă el, Paddy arată ca un… ţigan!

Mă gândesc la cântecul doamnei Mackie despre ţigani în haine pestriţe şi la filmul *Chocolat* pe care l-am văzut acum câteva zile şi îmi spun că, uneori, un bărbat care arată ca un ţigan poate fi exact bărbatul visurilor tale. Am văzut cum se uită Charlotte la tata şi cred că îl iubeşte aproape la fel de mult cum îl iubesc eu… e unul dintre motivele pentru care cred că este o femeie nemaipomenită.

— Tatăl meu are ambiţii mari, continuă Honey. Munceşte foarte mult. De dimineaţa până seara, şapte zile pe săptămână. De-asta nu pot să-i telefonez când vreau, fiindcă de multe ori este într-o întâlnire de afaceri. Şi de-asta nu poate veni aici să ne vadă, iar când trebuie să ne ducem noi să-l vizităm la Londra, uneori e nevoit să contramandeze…

Îmi muşc limba. Dacă Honey speră să-mi demonstreze că tatăl ei este mai bun decât al meu, nu

ţine. Eu nu văd decât un tip superficial şi îngâmfat, care pune munca înaintea fiicelor lui, dar Honey preferă să vadă totul în roz. Pe undeva, o înţeleg, îşi iubeşte tatăl.

— Uite ce e, Honey, zic eu alegându-mi cu grijă vorbele. Ştiu că ai o părere proastă despre mine, dar noi două avem ceva în comun. Tu ai pierdut pe cineva drag şi eu la fel, pe mama mea... e dureros. Foarte dureros.

Honey îşi dă ochii peste cap.

— Eu nu mi-am pierdut tatăl, mi-o taie ea pe un ton nimicitor. Cum adică? Vorbeşti de parcă l-aş fi pus undeva şi apoi am uitat unde l-am pus! Eu ştiu unde se află tatăl meu şi, crede-mă, nu l-am pierdut. E o situaţie cu totul diferită de a ta.

Vorbele ei mă lovesc direct în inimă, dar eu ridic capul cu demnitate, hotărâtă să n-o las să vadă că m-a rănit. Honey ştie de mama mea – fără îndoială că ştie –, dar nu-i pasă. Niciodată n-o să mă înţeleg cu ea, asta-i clar. Dacă am naufragia amândouă pe o insulă pustie, probabil că ea ar prefera să plece înot decât să rămână cu mine.

Mă ridic în picioare, cu capul sus şi obrajii

arzând ca focul. Tremur din tot corpul de furie şi supărare, dar nu vreau s-o las pe Honey să-şi dea seama. Nu vreau să-i dau satisfacţie.

— Cherry?

Îi înfrunt privirea, aşteptându-mă la un nou atac, dar acesta nu vine.

— Îmi pare rău pentru mama ta, spune ea pe un ton liniştit. Să ştii că nu sunt chiar o ticăloasă.

Fac ochii mari şi caut în zadar ceva de spus. Am găsit cumva o fisură în armura lui Honey? Poate că are şi ea inimă, până la urmă… şi poate că mai e o speranţă.

Sau poate nu.

— N-am nimic cu tine, pricepi? zice ea. Vreau doar să ştii un lucru. E cel mai bine pentru toată lumea. Adevărul este că mama se foloseşte de Paddy ca să-l facă gelos pe tata. Poftim… acum ştii. De-asta n-are niciun rost să încercăm să fim prietene, fiindcă în scurt timp tu nu vei mai fi aici. Pricepi?

În loc de răspuns, îi întorc spatele şi plec.

18

Nu l-am mai văzut pe Shay de o săptămână – de fapt, nu l-am văzut singur. Ştiu, e mai bine aşa, chiar dacă lucrul ăsta nu mă bucură.

În primele nopţi, rămân trează, aşteptând să bată la uşa rulotei, dar degeaba. După alte câteva zile când tot nu apare, îmi spun că-mi pare bine. Încetez să-l mai aştept, să mai sper, şi decid că-i mai bine aşa, fiindcă oricum nu avem niciun viitor împreună. Aşa trebuie să fie.

Totuşi, când văd că o caută pe Honey ca să o ia cu el la vreo petrecere, că seara se leagănă amândoi în hamac sau se invită singur la cină, parcă simt cum mi se răsuceşte un cuţit în inimă. Mi se face un gol în stomac, îmi bate inima tare şi trebuie să mă uit în altă parte ca să nu-şi dea lumea seama că m-am îndrăgostit de prietenul surorii mele vitrege.

Mă gândesc la Honey cum stă şi aşteaptă la fereastra camerei din turn, cu cosiţa ei lungă şi groasă atârnându-i pe umăr. Am crezut mereu că îl aştepta pe Shay, prinţul ei, dar acum îmi dau seama că aşteaptă pe altcineva – un om alunecos, şmecher şi mereu

inaccesibil.

Aşteaptă un tată care nu se va mai întoarce acasă niciodată. Trăieşte într-o lume imaginară, lucru pe care eu îl înţeleg foarte bine… în fond, asta am făcut şi eu atâta timp. M-am pierdut în visuri şi minciuni şi am uitat de prezent, dar acum, pentru prima oară, am un prezent în care merită să trăiesc şi pentru care merită să lupt.

N-am de gând să-l periclitez doar pentru că m-am îndrăgostit de un băiat care are pe altcineva.

M-am gândit mult, am întors situaţia pe toate părţile, dar oricum aş da-o, ajung mereu la aceeaşi concluzie: nu-i a bună să te îndrăgosteşti de un băiat care are deja o prietenă, şi dacă prietena se întâmplă să fie sora ta vitregă, ai un scenariu care riscă să se transforme foarte rapid în cel de-al treilea război mondial. Nu mai suport să mă simt vinovată, nu mai suport să aştept şi, mai ales, nu mai suport să-mi fie dor şi să visez la un băiat indisponibil.

Este timpul să preiau controlul asupra situaţiei.

M-am hotărât. N-am să mai stau la poveşti pe întuneric, n-am să mai născocesc lucruri despre trecutul meu şi n-am să mai depăn amintiri pentru un

băiat cu părul blond care mă ascultă şi-mi cântă la chitara lui albastră. De fapt, n-am să mai spun poveşti deloc, punct. E ceva nesănătos.

Am terminat-o cu Shay Fletcher. Chiar dacă n-am început nimic niciodată.

Câteva zile mai târziu, când Shay vine la rulota mea, sunt pregătită.

Bate la uşă, apoi în geamul ferestruicii.

— Cherry? mă strigă el în şoaptă. Eu sunt! Dormi?

Fred scheaună şi vrea să fugă la uşă, dar eu îl ţin strâns de zgardă şi-mi trag pătura peste cap. Aştept nemişcată, până când ciocănitul încetează şi îi aud paşii îndepărtându-se prin iarbă, apoi adorm plângând.

A doua zi dimineaţă, când ies din rulotă, găsesc o bucată de hârtie crem înfiptă într-o creangă de cireş. Mă întind şi-o iau, netezind-o puţin.

Pe ea sunt trei versuri scrise dezordonat, cu pete de cerneală neagră:

Un chimono de mătase
Flutură în copac
Parfum de iasomie şi lacrimi

Îmi tresaltă inima şi roşesc. Shay Fletcher.

Mă aşez gânditoare pe treptele rulotei. Oare prietenii îşi scriu poezii haiku pe care le agaţă în copaci în toiul nopţii? Nu cred. În mine se trezesc sentimente amestecate de speranţă şi vinovăţie, dar îmi recapăt repede stăpânirea de sine.

Dar de ce am impresia că greşesc atunci când aleg să fac un lucru înţelept?

Dispare Shay Fletcher din viaţa mea? Nici pomeneală.

Brusc, e omniprezent… seara se uită la DVD, instalat comod pe canapeaua albastră, îşi prepară un sandviş cu brânză în bucătărie noaptea târziu, stă tolănit în hamac şi cântă la chitară.

— Unde-ai fost? mă întreabă el când ne intersectăm la un moment dat. Am trecut pe la tine acum câteva seri, dar nu cred că erai acolo…

N-am putere să-l privesc în ochi.

— Ba am fost acolo, îi zic eu.

— Probabil că dormeai, spune el încrezător. Ar fi trebuit să bat mai tare.

— Nu dormeam, şoptesc eu. M-am gândit că…

nu-i o idee bună. Să fim prieteni. Şi prietenii nu-şi scriu poezii…

Shay îşi suflă bretonul de pe frunte.

— Ce poezii?

— Haide, Shay. Ştiu că tu ai scris-o. N-avea cine.

— Nu ţi-a plăcut? întreabă el.

— N-am spus asta! Mi-a plăcut… Spun doar că între noi doi… n-o să meargă.

— Nu?

— Nu. Lasă-mă în pace… Vorbesc serios, Shay.

Mă aştept să protesteze, să încerce să mă convingă, dar n-o face. Îmi zâmbeşte trist şi mă priveşte acuzator, de parcă aş fi făcut ceva îngrozitor, de parcă i-aş fi aruncat fesul pe foc sau i-aş fi lipit în păr gumă de mestecat.

Din fericire, când apare Shay pe undeva, nici Honey nu-i prea departe. Ea se apropie tiptil, ca un rechin.

— Vino, îi zice ea. Avem treabă…

Îl ia de braţ şi-l trage după ea.

N-am scăpare decât pentru scurt timp.

Chiar şi în timpul zilei, când ar trebui să fie ocupat cu treburi la centrul nautic, Shay reuşeşte să

apară când nici nu te aştepţi. Sunt împreună cu gemenele la plajă, unde mă distrez ţipând şi stropindu-mă cu Skye în valuri, când îl văd că apare într-o canoe, urmat de o flotilă de turişti îmbrăcaţi cu veste de salvare portocalii.

— Hei! strigă el ridicând o ramă în semn de salut şi stropindu-ne cu o ploaie argintie.

Observ că nici acum n-a renunţat la fesul negru, deşi bate soarele. Nu-i văd chitara albastră, dar nu m-ar mira s-o aibă ascunsă în canoe.

Mă scufund în apă până ce el dispare după stânci împreună cu grupul de turişti, apoi ies pe uscat, unde Summer stă întinsă pe nisip şi citeşte o carte despre balet.

— Băiatul ăsta e peste tot, îi zic eu îmbufnată. Bântuie ca o fantomă. El n-are casă?

— Aşa e, Shay petrece mult timp la Tanglewood. Când nu e la muncă. Uneori mama zice în glumă că parcă l-am fi adoptat.

— E tot ce-mi lipsea, bombăn eu.

— Tu nu eşti sensibilă la farmecele lui?

Oftez fiindcă sunt mult prea sensibilă la farmecele lui Shay, dar nu pot să las să se vadă lucrul

ăsta, Doamne fereşte!

— Ciudat, zice Summer. De obicei, fetele roiesc în jurul lui Shay. Toate prietenele mele sunt leşinate după el. E un tip de treabă, prietenos şi mai ales şarmant. În fine, eu am altfel de sentimente faţă de el. Evident… pentru mine, el este iubitul lui Honey… dar îmi place de el. Când vorbeşte cu tine, o face de parcă n-ar mai exista nimeni în jurul tău. Înţelegi ce vreau să spun?

— Nu, mint eu. Nu prea. Şi de ce trebuie să treacă pe-aici în expediţiile lui cu canoele? Plaja asta ar trebui să fie privată!

Skye iese din apă şi se înfăşoară într-un prosop, apoi se aşază lângă noi.

— Aş vrea eu! zice Summer. Dar plaja este pentru toată lumea, Cherry. Oricine poate să treacă pe-aici, să înoate, să facă plajă sau să stea la un picnic. Iar Shay îi duce pe turişti până la Peştera Contrabandiştilor, face parte din munca lui… toţi turiştii vor s-o vadă.

— Peştera e un punct de atracţie turistică, spune Skye aşezându-se pe nisip. Nu se poate ajunge acolo cu maşina sau pe jos… este înconjurată de stânci din

toate părţile. Există un golf, dar e accesibil doar cu barca. Contrabandiştii îşi descărcau marfa şi o ascundeau în peşteră ca să n-o găsească vameşii. Cu traficul care se făcea pe-aici, nu-i de mirare că în zonă viaţa era înfloritoare.

— Cu ce făceau trafic?

— Cu de toate, răspunde Skye ridicând din umeri. Cu rachiu, gin, mătase, bumbac, cafea, ceai… Pe vremea aia, erau nişte taxe uriaşe, de aceea contrabandiştii aduceau marfa aici, ca să nu plătească. Toţi localnicii erau implicaţi. Urcau pe o potecă secretă până sus pe deal, apoi o luau prin pădure ca să-şi aducă marfa… păstrau ce le convenea şi restul duceau la oraş ca să vândă. Era o adevărată afacere.

Întinsă pe spate pe nisipul cald, închid ochii şi încerc să-mi imaginez contrabandiştii îmbrăcaţi în bluze marinăreşti cu dungi, rostogolind pe plajă butoaie cu rachiu ca să le ascundă în peşterile umede şi întunecate. Dar în gândurile mele, contrabandistul se întoarce cu faţa spre mine şi văd că poartă un fes negru şi are o chitară albastră, şi atunci îmi dau seama că n-am nicio scăpare, nicio speranţă.

19

Dacă vrei să uiţi pe cineva, trebuie să ai grijă să fii mereu ocupată, asta recomandă revistele pentru adolescenţi. Trebuie să munceşti cât mai mult ca să nu ai timp să te gândeşti la el. Pentru că, e clar, am făcut o pasiune pentru Shay. Nimic altceva, nimic real, nimic serios.

În revistele pentru adolescenţi scria că o pasiune este un sentiment lipsit de reciprocitate. Băiatul pentru care ai făcut o pasiune îţi invadează visurile, gândurile, inima. Te gândeşti la el de cum te trezeşti dimineaţa şi până seara înainte să adormi şi îţi imaginezi un milion de feluri în care puteţi fi împreună, dar fără niciun folos, pentru că el este indisponibil. De obicei, e vorba despre un actor de cinema, un star rock sau vreun băiat din vecini care nici măcar nu ştie că exişti, dar în cazul meu, evident, lucrurile sunt ceva mai complicate.

Aşa că mă ţin mereu ocupată, în speranţa că pasiunea mea va dispărea. Mă străduiesc să fac ce trebuie, deşi în sinea mea aş vrea să fac invers, încerc.

Tata a progresat cu amenajarea vechiului grajd: a

tras apă curentă de la ţeava principală de alimentare şi a închiriat o betonieră ca să toarne şapă nouă. Încarcă singur betonul, apoi îl întinde şi îl nivelează până când totul arată perfect. Câteva zile mai târziu, ne este livrată o imensă chiuvetă din inox pe care o montează singur, apoi pune un linoleum roşu lucios şi instalează un imens banc de lucru cumpărat de la IKEA la preţ redus. Nu ştiam că tatăl meu ştie să facă toate astea, şi chiar şi el pare surprins, dar mândru totodată.

După ce dă două straturi de vopsea albă pe pereţi şi tavan, toată încăperea pare dintr-odată mai luminoasă, mai spaţioasă şi mai plăcută.

Încă mai are stropi de vopsea în păr când se îmbracă în unicul său costum, ca să se ducă la bancă şi să ceară un împrumut pentru făbricuţa de ciocolată. Îl însoţeşte şi Charlotte, desigur, îmbrăcată elegant într-o rochie cu imprimeu verde, la care a asortat o jachetă de catifea şi lac de unghii verde-jad.

Amândoi arată bine, ca nişte artişti, poate cu un aer uşor boem, însă planul de afaceri pe care tata îl ţine sub braţ într-o elegantă mapă neagră este realist, detaliat şi perfect întocmit. Amândoi s-au documentat

bine şi toată săptămâna trecută au lucrat în fiecare seară ca să-l pună la punct, cu estimări de profit şi de pierderi, cu eşantioane de decoraţiuni pentru cutii şi un logo impresionant pentru *Cutia de bomboane.*

Dacă toate astea nu sunt de ajuns pentru a-i convinge pe cei de la bancă, atunci cutia pictată de mână, legată cu o fundă şi plină cu bomboane de ciocolată proaspete ar trebui să-i dea gata.

— Avem un plan excelent, spune tata. Şi un produs absolut fantastic. Nu ne trebuie decât un mic împrumut ca să demarăm afacerea!

Charlotte îi îndreaptă tatii cravata şi îi aranjează cămaşa în pantaloni, iar eu îi îmbrăţişez pe amândoi înainte să urce în dubiţa roşie.

— Uraţi-ne noroc! zice tata zâmbind.

Skye şi Summer, care în dimineaţa asta au rămas să se ocupe de pensiune, îi petrec până la uşă, în timp ce Coco vine dinspre ţarcul păsărilor, cu patru raţe negre după ea, şi le face cu mâna.

Singura care nu apare este Honey, dar ea oricum nu le doreşte noroc, ci mai degrabă toate relele din lume.

Dubiţa roşie se îndepărtează, în scrâşnetul

pietrişului de sub roţi.

— Succes! le strig eu făcându-le cu mâna până nu se mai văd.

— Le ţin pumnii strânşi, zice Skye. Cât pot de strânşi…

Atâtea lucruri depind de întrevederea de la bancă!

Tata şi Charlotte au nevoie de acest împrumut pentru a-şi deschide afacerea, dar şi pregătirile pentru festivalul ciocolatei sunt oricum în plină desfăşurare.

Charlotte a luat legătura cu organizatorii itinerarului culinar ca să le spună de *Cutia de bomboane* şi de festival. Acestora le-a plăcut ideea şi au fost de acord să ne includă în broşura lor şi în harta itinerarului culinar, care au plecat deja la tipografie. Nu mai avem cum să dăm înapoi. Ne place sau nu, în ultimul weekend din august, Tanglewoodul va fi invadat de zeci de turişti.

— Am să pictez un banner pentru festival, anunţă Skye întorcându-se în casă pentru a descărca maşina de spălat vase. Putem să facem şi o ghirlandă cu steguleţe pe care s-o atârnăm împrejurul grădinii şi să

punem nişte standuri sub copaci. Mama zicea că poate o să scoatem afară nişte măsuţe cu scaune ca să amenajăm un fel de terasă de cafenea, unde să vindem ciocolată caldă cu bezele, milkshake-uri cu ciocolată, îngheţată de ciocolată…

— Putem să facem şi tortul nostru cu ciocolată şi cola cu aromă de cireşe, zice Summer aşezând vasele în bufet. E foarte bun. Şi Coco poate să facă un salam de biscuiţi cu ciocolată, fiindcă n-are nevoie de cuptor…

— Dar ce-aţi zice de o fântână de ciocolată? întreb eu. Odată, am văzut una la o ciocolaterie din Glasgow. Oamenii puteau să înmoaie căpşune şi bezele în ea. Ar fi supertare!

Summer zâmbeşte încântată.

— Genial! Prietena mea Evie a avut una la petrecerea de ziua ei de naştere. Sunt sigură că ne-ar împrumuta-o. Am s-o întreb!

După ce facem ordine în bucătărie, urcăm la etaj ca să pregătim două camere pentru nişte clienţi care trebuie să sosească mai târziu. Eu şi Skye îmbrăcăm o pilotă cu o husă bine călcată, în timp ce Summer face piruete prin dormitor, cu un pămătuf de şters praful în

mână.

— N-o lua în seamă, îmi zice Skye. E obsedată. Am început cursurile de balet împreună, când aveam patru ani… dar eu n-am rezistat prea mult, n-aveam talent. Tu ai făcut balet?

Clipesc surprinsă.

— Oh… da, răspund eu fără să stau pe gânduri. Am făcut o vreme, dar nu prea mi-a plăcut. Am renunţat acum vreo doi ani…

De ce spun lucrurile astea? Proasto, proasto, proasto! Singurele lecţii de dans pe care le-am luat vreodată au fost la şcoală, la orele de sport. Ne învăţau nişte dansuri populare scoţiene, cu nume dubioase, pentru serbarea şcolii. Eram o catastrofă. De obicei, eu mă nimeream cu Frazer Meduff, căruia îi mirosea gura, avea mâinile umede şi ochelarii mereu sparţi şi lipiţi cu scoci.

Eram atât de nepricepută, încât la serbare mă puneau să servesc farfuriile cu gustări pentru părinţi ca să nu particip la spectacolul de dans. Kirsty McRae îşi bătea joc de mine săptămâni la rând, aşa că până la urmă i-am spus că mama mea era o balerină renumită la Tokio, doar ca să-i închid gura.

Evident că n-a ţinut figura.

Ea a izbucnit în râs şi le-a spus celorlalţi că eram o mincinoasă jalnică. Numai când mă gândesc şi simt că mă ia cu frisoane.

— Până la ce nivel ai ajuns? mă întreabă Summer, care intră în baie făcând o piruetă, cu un braţ de prosoape albe şi pufoase. Pun pariu că erai bună! Ştii să faci un *pas de chat*? Sau un *jeté?*

— Nu! strig eu puţin cam repezită. Nu ştiu să fac… ăă… ce ziceai tu. Nu am ajuns până acolo. N-am trecut la nivelul acela. În Scoţia e… ăă… e altfel. Cred că am două picioare stângi…

— Oh? se miră Summer privindu-mă cu un aer neîncrezător. În Scoţia nu există niveluri la balet? Eşti sigură?

Necazul e că, atunci când spui o minciună cât de mică, după aceea trebuie să spui altele ca să o susţii pe prima. Nu mai poţi să dai înapoi. Sfârşeşti prin a te afunda din ce în ce mai mult, doar pentru a nu fi prins că ai minţit.

— Sigur că da, răspund eu cu încredere, umflând pernele şi netezind cuvertura. În Glasgow, sistemul e total diferit.

Sprijinită de uşa de la baie, Summer mă priveşte uşor încruntată, iar eu îmi dau seama că s-a prins. Ştie că mint, se citeşte pe chipul ei. Este surprinsă, dezamăgită şi uşor deranjată.

N-o învinuiesc.

Când am să mă învăţ minte?

20

Stăm toate trei pe iarbă, la soare, şi pictăm un banner în culorile curcubeului pentru festivalul ciocolatei, când dubiţa roşie intră pe aleea pietruită, puţin după ora 13.

— Cum a mers? strig eu alergând spre maşină. Ce-au spus?

Tata se uită la Charlotte şi un zâmbet larg îi luminează faţa.

— Ei bine… cred că trufele de ciocolată i-au convins. Şi… banca a aprobat planul nostru de afaceri! Am obţinut un împrumut pentru *Cutia cu bomboane.* Afacerea noastră poate demara!

— Am adus peşte şi cartofi prăjiţi ca să sărbătorim, anunţă Charlotte. Căutaţi-le pe Coco şi Honey, vom mânca afară…

Întindem o faţă de masă pe iarbă, iar Charlotte aduce farfurii, tacâmuri, ketchup şi o carafă cu suc de portocale şi cuburi de gheaţă. Skye şi cu mine dăm fuga în casă pentru a aduce nişte perne să stăm pe ele, iar Summer pleacă să le caute pe Coco şi Honey.

— Cartofi prăjiţi, comentează cea mai mare

dintre surorile Tanberry. Ei, măcar ne-am ales şi noi cu ceva bun.

— Ţi-am adus gogoşele de ananas, Honey, îi zice tata zâmbind. Preferatele tale, nu?

Honey ridică din umeri, desfăcând pachetul cu cartofi prăjiţi. Pe chip îi apare umbra unui surâs.

— Mda… aşa e. Mersi…

Am mâncat ciocolate Taystee rebut într-un parc din Glasgow, sandvişuri cu brânză şi ceapă pe treptele muzeului de artă modernă, chiar hot-dogi la un festival de muzică folk din regiunea Borders… dar acest picnic este de o mie de ori mai grozav decât toate. Să stau la soare şi să mănânc cartofi prăjiţi în faţa Casei Tanglewood, împreună cu surorile Tanberry, cu tata şi Charlotte care sunt în al nouălea cer… ei da, buna dispoziţie este contagioasă. Aproape că am şi uitat de prostia făcută mai devreme când am minţit-o pe Summer în legătură cu lecţiile de balet. Acum nu mai contează.

Încep să-mi dau seama că nu mai e nevoie să mint ca să mă integrez aici… e de-ajuns să fiu eu însămi. Oare asta este tot ce-mi trebuia?

— Am intrat în afaceri! zice tata fericit, întinzând

cu un cartof prăjit în ketchup. Cei de la bancă s-au arătat foarte interesaţi şi au fost de-a dreptul impresionaţi de planul nostru bine documentat. Tot ce ne rămâne de făcut este să le dovedim că au avut dreptate să creadă în noi! Am să termin de amenajat atelierul şi pe urmă putem să ne concentrăm pe pregătirile pentru Festivalul ciocolatei…

— Avem o tonă de idei, îi spune Skye tatii. Mama vrea să amenajăm un fel de cafenea, şi noi ne-am gândit la o fântână de ciocolată. Eu aş putea să mă deghizez într-o ţigancă ghicitoare, aş sta pe treptele rulotei şi le-aş prezice oamenilor ce trufe le poartă noroc, cam cum era în filmul *Chocolat*!

— Două prietene de-ale mele ar putea veni să ne ajute dacă avem nevoie, intervine Summer.

— Înţeleg că de mine n-aveţi nevoie, zice Honey cu un aer nepăsător. Dar dacă totuşi aveţi…

Toate privirile se întorc spre ea. Dacă totuşi avem, ce? Probabil că ea ar prefera să moară decât să participe la Festivalul ciocolatei, nu?

— Ce-i? ne repede ea, muşcând dintr-o gogoşică de ananas.

Charlotte începe să râdă.

— Nimic, scumpo… dar bineînţeles că vom avea nevoie de tine, Honey. Tu eşti atât de organizată… nu ne-am descurca fără tine! Dacă vom amenaja o terasă, eu voi fi ocupată la bucătărie să pregătesc comenzile. Vom avea nevoie de cineva care să supravegheze locul, un om de încredere.

Honey ridică din sprânceană.

— Cred că aş putea să mă ocup eu de asta…

— Excelent! zice Charlotte. Şi voiam să-l rog pe Shay să se ocupe de sistemul de sonorizare, să aducă ceva muzică. Va fi o zi senzaţională!

— Aşteptaţi, intervine tata. Am pus ceva special la rece, în caz că întâlnirea de la bancă ieşea bine… am şi uitat. Trebuie să sărbătorim!

Câteva clipe mai târziu, tata deschide o sticlă de şampanie şi ne umple repede cănile şi paharele desperecheate pe care ne înghesuim să i le întindem.

— Pentru *Cutia cu bomboane,* rosteşte el fericit, ridicând paharul. Şi pentru bancă, fiindcă ne-a acordat împrumutul, şi în cinstea voastră fiindcă aţi crezut în ideea mea năstruşnică. Nu veţi regreta, vă promit!

— În fine, bombăne Honey în timp ce noi ridicăm paharul şi bem.

Este prima oară când beau şampanie, şi îmi pare că are gustul fericirii: plăcută, răcoroasă şi efervescentă. Bulele îmi explodează pe limbă şi îmi vine să râd.

— Aş vrea şi să vă mulţumesc, continuă tata, ridicând din nou paharul. Tuturor… vouă, Skye, Summer, Coco şi Honey… pentru că ne-aţi primit pe Cherry şi pe mine în familia voastră. Pentru că ne-aţi dat o şansă. Ştiu că n-a fost uşor. Şi ţie, Cherry, pentru că m-ai suportat atâţia ani, pentru că ai acceptat să începem o viaţă nouă aici şi pentru că m-ai urmat în planurile mele nebuneşti…

Tata se întoarce spre Charlotte, cu un zâmbet larg pe faţă.

— Dar mai ales, aş vrea să-i mulţumesc lui Charlotte, care a readus fericirea în viaţa mea, m-a deşteptat, mi-a arătat că visurile se pot împlini şi că merită să lupţi pentru ele…

— Îmi vine să plâng, zice Honey batjocoritor, dar Skye îi dă un cot şi o reduce la tăcere.

Şi din acel moment, lucrurile o iau razna.

Tata bagă mâna în buzunarul costumului său şi scoate o cutiuţă legată cu fundă. I-o întinde lui

Charlotte. Ea face ochii mari, ia cutiuţa pictată de mână şi o deschide cu grijă. Toate privirile se întorc spre ea, nimeni nu zice nimic, iar eu am o presimţire rea, fiindcă gestul are ceva teatral, spectaculos, care mă cam sperie.

Nu, îmi spun. *Nu, n-ar face-o…*

În sfârşit, cutia este deschisă şi eu răsuflu uşurată când văd că în interior este o ciocolată în formă de inimă, decorată cu un mic vârtej alb deasupra.

— Oh, ce frumos! exclamă Charlotte. Mulţumesc, Paddy!

— I-a dăruit inima lui, spune Coco fluturând din gene ca un star de cinema.

— Asta înseamnă că acum sunt inimi-pereche? intervine Skye. V-aţi prins? *Inimi*-pereche?

— Oh, scuteşte-mă, pufneşte Honey.

— Trebuie să guşti, Charlotte, zice tata. E o aromă nouă. Am inventat-o special pentru tine…

Charlotte duce la gură inimioara de ciocolată, muşcă o bucăţică, apoi se încruntă şi o examinează cu atenţie. Timpul parcă s-a oprit în loc, când o văd că rupe ciocolata şi atinge cu vârful degetului crema

fondantă din interior... Atunci observ ceva auriu, cu strălucire de diamant, şi înţeleg.

— Paddy... zice Charlotte. Ce e asta...?

— Măi-culiţă... zice Summer uimită.

— Citesc viitorul în ciocolată, spune Skye încet. Şi îţi prezic că „vor trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi”...

— Charlotte, vrei să te căsătoreşti cu mine? întreabă tata, în caz că ea n-a înţeles mesajul. E tot ce-mi doresc, nimic nu m-ar face mai fericit... Am fi împreună o familie adevărată... Vrei?

Charlotte îl ia de gât şi îl sărută pe ureche.

— Da, răspunde ea. Oh, Paddy, sigur că da!

— E atââât de romantic... suspină Summer.

— Nuntă! exclamă Coco bucuroasă. Aş putea să fiu domnişoară de onoare?

Charlotte scoate inelul din inimioara de ciocolată.

— Oh... oh... uau! E superb... Mulţumesc Paddy!

Radiază de fericire, iar zâmbetul ei este atât de strălucitor, încât ar putea lumina cu el toată ţara. Ceilalţi încep să aplaude şi să chiuie de bucurie. Eu mă întreb de ce rămân împietrită, fiindcă mă bucur

pentru tata şi Charlotte, chiar mă bucur… dar… totodată sufăr.

Şi nu sunt singura care se simte aşa.

Honey pare că a intrat în stare de şoc. Face ochii mari, iar gura începe să-i tremure, la fel şi mâinile strânse pe paharul de şampanie.

— Nu, zice ea cu voce slabă, ca un murmur, care apoi se transformă într-un vaiet disperat. Nu! Mamă, cum poţi să faci asta? Cum poţi să te gândeşti la măritiş, când ai deja un soţ? Ai uitat? Tatăl meu!

— Hei, hei, Honey… intervine tata ridicând mâinile în semn de pace. Calmează-te…

Dar Honey numai calmă nu e.

— Nu-mi spune tu mie ce să fac! ţipă ea. Tu nu eşti tatăl meu şi nici n-o să fii vreodată! Te crezi tare, nu? Zici să fim „o familie adevărată”, dar las-o baltă, suntem deja o familie adevărată şi n-avem nevoie de tine!

— Încetează! strigă Charlotte. Încetează, te rog! De ce nu poţi să te bucuri pentru mine? De ce nu accepţi lucrul ăsta?

— Pentru că nu-i corect! protestează Honey. Nu-i corect! N-ai ce să cauţi aici, Paddy Costello! Te-ai

cuibărit aici la noi şi îi prosteşti pe toţi cu vorbele tale mieroase şi cu porcăriile tale de bomboane… dar pe mine nu mă păcăleşti. Ştiu foarte bine cine eşti. Te urăsc, ai auzit? TE URĂSC!

Sare în picioare şi o ia la fugă, cu părul ei blond fluturând în vânt.

Tata arată îngrozit. Nu şi-a calculat bine mişcarea, a ales un moment nepotrivit. Sigur, lucrurile mergeau destul de bine, dar e totuşi prea devreme. Honey are nevoie deşi mai mult timp ca să ne accepte. Poate chiar de o veşnicie.

— Să ne ducem după ea? întreabă Summer cu o voce mică. Să discutăm cu ea?

— Nu, răspunde Charlotte cu glas uşor tremurat. Las-o, Summer. Las-o să se calmeze. Nu mai putem continua să alergăm după ea ca s-o împăcăm. De prea mult timp în familia asta mergem ca pe ouă din cauza ei, ne e şi frică să respirăm ca să n-o deranjăm… îmi pare rău, dar nu pot să încetez să-mi trăiesc viaţa doar pentru că aşa vrea Honey. Gata! De ce nu înţelege că am şi eu sentimente? De ce nu poate să se bucure pentru noi?

Charlotte îl strânge pe tata de mână zâmbind,

dar are ochii plini de lacrimi.

21

Adevăratul scandal începe abia mai târziu.

Când apare Shay, bronzat şi mirosind a mare după o zi de muncă la centrul nautic, Charlotte îl sfătuieşte să aibă grijă ce face, fiindcă Honey este supărată. Shay îşi dă ochii peste cap, ridică din umeri şi-mi aruncă o privire de parcă aş fi un ucigaş de copii sau una care strangulează puii de pisică. Genul de privire care mă face să cred că nici el nu se împacă prea bine cu chestia asta că „nu e bine să fim prieteni” şi că mă învinuieşte pe mine. Genul de privire care spune că s-a săturat să tot aibă grijă s-o ia pe Honey cu binişorul.

Cred că-l înţeleg.

Oricum, nici Shay şi nici Honey nu coboară la masă, iar câteva clipe mai târziu, când deja am început să mâncăm spaghetele bolognese, izbucneşte un scandal-monstru, cu ţipete şi uşi trântite.

— Dumnezeule, şopteşte Charlotte. Să sperăm că oaspeţii pensiunii au ieşit la plimbare în seara asta… sau că sunt surzi. Ce-o mai fi acum?

— Se pare că l-a luat în colimator pe Shay, spune

tata. Sper că bietul de el n-a uitat să-şi pună vesta antiglonţ.

— De obicei, ei nu se ceartă. Shay are multă răbdare cu ea, zice Skye îngrijorată.

Chiar atunci, Shay intră în bucătărie cu paşi mari, cu o figură încruntată şi chitara albastră atârnată de umăr.

— Îmi pare rău, oameni buni, zice el. Dar de data asta nu mai pot…

Charlotte se ridică în picioare.

— Eşti bine? îl întreabă ea. Haide, Shay, orice-ar fi, nu poate fi atât de grav… vino să stai jos… să te calmezi…

Dar Shay scutură din cap şi iese trântind uşa după el.

Mult mai târziu, când mă îndrept spre rulota mea împreună cu Fred, aud un cântec trist de chitară – atât de îndepărtat, încât pare o şoaptă. Ocolesc caravana şi traversez peluza, respirând mirosul de iarbă proaspăt cosită şi aerul nopţii. Nici urmă de Shay.

Apoi aud din nou în depărtare nişte acorduri de

chitară care plutesc în noapte. Mă strecor afară pe poartă şi, luându-mă după muzică, urc până sus, pe faleză. Shay este pe plajă – o siluetă întunecată, chircită pe stânci, cu faţa spre mare.

Nu ştiu de ce cobor spre el. E noapte, treptele sunt alunecoase, iar eu ar trebui să stau departe de Shay Fletcher. Dar iată că ajung pe plajă, cu picioarele afundate în nisipul moale, cu părul fluturat de briza mării.

Shay e aşezat pe stânci, cu picioarele lui slăbănoage încrucişate în faţă, cu chitara albastră pe genunchi. Se întoarce spre mine şi, pentru prima dată, nu pare încântat că mă vede. Are o figură distantă, încordată şi supărată.

— Tu erai, zice el plictisit.

Tresar surprinsă, în lumina lunii.

— Da… eu, răspund în şoaptă.

— Ai venit să te bucuri? Să-mi zici: *Ce ţi-am spus eu?*

— Ăă… nu chiar. Îmi făceam griji pentru tine.

— Daa, i-auzi!

Shay azvârle chitara pe nisip.

— Nici măcar nu ştiu de ce-mi bat capul, oftează

el. Mă străduiesc mereu să mulţumesc pe toată lumea. Muncesc din greu. Vin s-o văd pe Honey în fiecare seară. Tu îmi spui să stau departe de tine, iar eu fac aşa cum spui tu, chiar dacă e cea mai tâmpită idee pe care am auzit-o vreodată… dar nimeni, nimeni nu se întreabă niciodată ce simt eu. Ce sunt eu, un robot? Oamenii pot să ţipe la mine şi să mă facă în toate felurile, iar eu trebuie să stau şi să înghit tot? M-am săturat!

Sunt şocată şi furioasă deopotrivă. Aş vrea să am curajul să mă apropii de el aşa cum a făcut el când m-am întristat şi m-au podidit lacrimile în timp ce-i spuneam povestea cu chimonoul. Dar nu pot. Mă aşez pe nisipul moale, lângă stânci, tremurând toată.

— Pe bune, Honey are o problemă, zice el. E plină de răutate. Nici măcar nu ştiu de ce umblu cu o fată ca ea.

— O iubeşti, zic eu, deşi îmi vine greu să rostesc aceste cuvinte. E prietena ta.

— Nu o iubesc, răspunde el în întuneric, făcând să-mi tresalte inima. Nici măcar nu mă cunoaşte. Nu mă întreabă niciodată ce se întâmplă în viaţa mea. Nu-i pasă – totul se învârte în jurul ei. Şi uneori… da,

uneori aş vrea să pot vorbi şi eu despre anumite lucruri. Tu mă cunoşti mai bine decât ea!

Simt cum îmi bubuie inima.

— Vasăzică Paddy şi Charlotte s-au logodit, continuă el. Bravo lor! Doar nu e sfârşitul lumii, nu? Sunt fericiţi împreună. Asta e o crimă? Ştiu că Honey e supărată din cauza tatălui ei, dar după trei ani de zile ar trebui să înceapă să accepte faptul că între părinţii ei totul s-a terminat. Ea încă speră că tatăl ei se va întoarce, dar omul ăsta nu se sinchiseşte să-i trimită măcar un SMS din când în când. E un dobitoc, dar ea refuză să recunoască!

Shay îşi lasă capul pe spate şi priveşte stelele.

— Honey are un plan, cel mai tâmpit plan de care am auzit vreodată. Un fel de şantaj – vrea s-o facă pe Charlotte să aleagă între ea şi Paddy.

Simt în mine ceva ca o apăsare, un sentiment de spaimă. Dacă Charlotte ar fi nevoită să aleagă între tatăl meu şi propria ei fiică… ei bine, asta mi se pare o cruzime. Oricum ai da-o, se va termina prost, pentru Charlotte în orice caz.

— Nu se poate să facă asta! protestez eu.

— Honey nu ţine cont de reguli, n-ai observat?

Dar stai liniştită… i-am spus că e o idee proastă… nu cred că va merge până la capăt. Sper…

Shay oftează.

— A acceptat să renunţe la plan, cel puţin deocamdată, dar s-a înfuriat pe mine – mi-a zis că sunt un mincinos, un ratat, un trădător. M-am săturat, Cherry. Sunt destui oameni în viaţa mea care îmi spun că sunt o nulitate…

Deodată, se ridică în picioare şi se duce spre malul apei, ia de jos o piatră şi o aruncă în larg. Piatra loveşte suprafaţa apei de trei ori, de patru ori, de cinci ori, apoi dispare în apă. Iau şi eu o piatră ca s-o arunc cu efect. Piatra cade direct în apă, fără să lase urme. Normal, dacă am locuit în Glasgow, n-am avut ocazia să exersez la aruncat pietre pe suprafaţa apei.

Shay mai aruncă vreo câteva, apoi ridică din umeri, bagă mâinile în buzunare şi pornim să ne plimbăm amândoi de-a lungul plajei.

Pare a fi genul de băiat care, de când s-a născut, a avut tot ce a vrut. Dar nu cred că se consideră un norocos.

— Cine îţi spune că eşti o nulitate? îl întreb eu cu blândeţe.

Shay pufneşte în râs, dar e un râs dur, deloc vesel.

— Tatăl meu. Tata crede că nu sunt bun de nimic. Aşa îmi spune mereu. Mă urăşte – şi urăşte tot ce-mi place mie. N-a venit niciodată să mă vadă la serbările de Crăciun de la şcoală sau la concertele mele. Când eram la gimnaziu, am primit rolul principal în *Grease,* dar el a zis că astea-s chestii pentru pămpălăi. Nu-i place muzica mea, nu-i place frizura mea, nu-i place cum mă îmbrac. Orice-aş face, niciodată nu sunt suficient de bun.

— Dar lucrezi pentru tatăl tău, îi zic eu uimită. Îi înveţi pe turişti să navigheze, îi duci în expediţii cu canoele la Peştera Contrabandiştilor şi îi plimbi cu banane gonflabile prin golf. Trebuie să fie foarte *mândrul*

Shay îşi încovoaie umerii, cu un aer deprimat.

— Nu, nu este mândru. El e mândru de fratele meu Ben. Ben face surfing, navighează şi joacă fotbal, e dur, puternic, cu capul pe umeri. Este la facultatea de sport şi când va termina, probabil că va deveni asociat la firma tatii. Nu eu. Toate aceste activităţi în

aer liber nu sunt genul meu. Tata ştie că nu-mi plac şi că, atunci când va veni momentul, voi pleca să studiez muzica, undeva, nu contează unde, numai să nu-l mai aud că ţipă la mine.

— Oh, Shay, oftez eu. Îmi pare rău. Şi ce-o să faci?

Mă priveşte, şi ochii lui verzi ca marea mă răscolesc până în adâncul sufletului, aşa cum s-a întâmplat când ne-am întâlnit prima oară. Simt că-mi taie respiraţia.

— Probabil că am să fac ce-am făcut şi până acum. Am să tac şi am să-nghit. Vreau o viaţă liniştită. Am să-l slujesc în continuare pe tata… N-am încotro, nu?

— Şi cum rămâne cu Honey? şoptesc eu.

Shay oftează.

— Îmi pare rău de Honey. Dar n-o iubesc. În relaţia noastră s-au produs fisuri cât Marele Canion, dar uneori am impresia că eu sunt singurul care le vede. Problema e că sunt un laş. Îmi place aici… pe plajă, la rulotă… la Tanglewood.

Îşi trece o mână prin părul de culoarea spicului de grâu.

— Aici mă simt acasă. Charlotte nu m-a făcut niciodată să mă simt un neisprăvit – mă acceptă aşa cum sunt. La fel Skye, Summer şi Coco. Paddy, de asemenea… şi tu. Mai ales tu… ţie îţi pasă de mine. De fapt, îţi păsa. Şi nu vreau să pierd toate astea.

— N-o să le pierzi, îi zic eu cu blândeţe. Şi să ştii că încă îmi pasă de tine, Shay.

— Poate, oftează el. Dar acum totul este atât de încurcat! Ameninţările lui Honey… mă întreb dacă am cunoscut-o cu adevărat până acum.

Nu ştiu de unde îmi vine curajul, dar îl iau pe Shay de mână şi îl trag spre malul apei.

— Haide! Totul va fi bine. Probabil că Honey doar dă din gură fără să facă nimic. Nu te mai gândi la asta. Nu mai fi trist… zâmbeşte! Hai să ne bălăcim!

Îmi arunc sandalele din picioare şi mă avânt în valurile scăldate de lumina lunii. Shay începe să râdă, îşi descalţă tenişii Converse şi se aruncă în apă după mine.

În minte îmi răsare o amintire.

— Mama zicea mereu să-mi pun o dorinţă când intru în mare, îi povestesc eu clănţănind din dinţi de frig şi această confidenţă mă surprinde chiar şi pe

mine. Zicea că oceanul îmi va purta visurile, le va împlini şi le va aduce înapoi la mal…

— Adevărat? întreabă Shay surâzând. Ce tare! Atunci hai să ne punem dorinţe!

El mă ia de mână, eu închid ochii şi am impresia că mai demult, mult prea demult ca să-mi amintesc precis, am mai trăit acest sentiment: ochii închişi, un râset, cineva care mă ţine de mână.

Ar trebui să-mi doresc fericire, un loc unde să mă simt ca acasă, ar trebui să-mi doresc prieteni, o familie sau ca aici, în Somerset, totul să se rezolve aşa cum am sperat şi am visat.

Dar eu irosesc această ocazie punându-mi o dorinţă care nu se va împlini niciodată…

Îmi doresc ca Shay Fletcher să fie iubitul meu.

22

Shay şi Honey se împacă şi, brusc, pare că Honey a suferit un transplant de personalitate. Începe să coboare la micul dejun, să zâmbească, să stea de vorbă cu ceilalţi, s-o ajute pe Charlotte la servirea mesei pentru oaspeţii pensiunii. Chiar şi mie mi se adresează – sigur, doar ca să-mi spună „dă-mi şi mie gemul”, dar oricum mi se pare ciudat.

— Pune ea ceva la cale, zice Shay cu un aer sumbru. Nu ştiu ce, dar sunt sigur de asta!

Skye, Summer şi Coco sunt mai puţin suspicioase.

— Probabil pentru că a stabilit să meargă din nou la Londra, în vizită la tata, îmi spune Skye. Doar ea, de data asta. Pleacă a doua zi după festivalul ciocolatei şi stă trei zile. Vor merge la un spectacol în West End, la cumpărături pe Oxford Street, la galerii de artă… chestii de genul ăsta. Se pare că tata vrea să petreacă mai mult timp cu fiica lui cea mare…

Summer pare mai sceptică.

— De când, mă rog?

— De când l-a sunat Charlotte şi i-a spus că

Honey chiar are nevoie de tatăl ei, presupun. Doar nu crezi că asta a fost ideea lui.

— Ei, în orice caz, asta a mai înveselit-o, zice Coco.

— Să sperăm că tata nu va contramanda şi de data asta, adaugă Skye. Fiindcă atunci chiar că nu vom mai avea trai cu ea.

Cel puţin, cu asta suntem toate de acord.

Temporară sau nu, buna dispoziţie a lui Honey risipeşte norii care planează deasupra Casei Tanglewood încă de când am venit noi. Totul pare mai simplu şi nu mai seamănă cu o luptă continuă.

Un electrician vine să racordeze atelierul la reţeaua de electricitate şi, treptat, încep să sosească echipamentele de lucru, dar tata le depozitează în fosta încăpere pentru harnaşament. Preferă să aştepte până după festival, pentru a studia pe îndelete întreg procesul de fabricaţie. Deocamdată este preocupat să aleagă opt arome pentru festival. Nu de sfeclă şi nici de curry de data asta, ci una super delicioasă, pe bază de cireşe culese chiar din cireşii din jurul rulotei.

Deoarece trebuie să le dăm şi un nume, cu toţii – inclusiv Honey – ne stoarcem creierii să găsim ceva

sugestiv şi ispititor, cum ar fi „Deliciu cu căpşune”, „Fondant Mocha”, „Jubileu cu whisky” şi „Pasiunea lui Cherry”. Aceasta din urmă mă face să roşesc, deoarece pare o aluzie la pasiunea mea…

A mai rămas doar o săptămână până la festivalul ciocolatei şi pregătirile au intrat în linie dreaptă. Charlotte aproape că a terminat pagina web, iar copacii sunt încărcaţi cu noi ghirlande de lumini şi steguleţe confecţionate de noi.

Primim un imens pachet cu hârtie cartonată predecupată, pe care tata şi Charlotte o decorează cu spirale şi stropi de vopsea acrilică. Honey vine cu ideea să folosim carioci aurii şi argintii ca să desenăm pe capac inimioare, flori şi steluţe, alături de cuvinte ca *deliciu, vis, paradis de ciocolată.*

— Perfect, îi zice tata. Eşti foarte talentată, Honey.

— Chiar crezi asta? îl întreabă ea cu drăgălăşenie. Mulţumesc! Dacă pot să vă mai ajut cu ceva…

Mă întreb de ce simt în continuare că-mi vine s-o iau la palme. Probabil că sunt o fiinţă rea şi răzbunătoare.

Mie îmi rămâne să asamblez cutiile deja decorate, adică partea cel mai puţin interesantă dintre toate, evident. Skye, Summer, Coco şi cu mine petrecem zile întregi ca să pliem şi să îmbinăm marginile, să punem hârtie aurie pe interior şi să stivuim cutiile gata să fie umplute cu trufe proaspete în ziua festivalului. Tăiem un milion de funde roşii cu care să le legăm, îndoim un milion de broşuri colorate care prezintă *Cutia cu bomboane* şi explică cum se plasează comenzile pe internet. În fine, am impresia că sunt un milion.

Tata lucrează zece ore pe zi în atelier ca să pregătească o tonă de fondant de ciocolată, să topească, să orneze şi să îngheţe totul, ca să fie gata până sâmbătă. Arată atât de fericit şi de încrezător!

Skye s-a gândit bine la ideea ei cu ghicitul în ciocolată. A umplut vechiul acvariu al lui Rover cu folie de aluminiu, hârtie aurie şi câţiva pumni de paiete, apoi l-a răsturnat cu gura în jos ca să pară că este un glob de cristal.

— Am să le citesc în palmă şi am să privesc în globul de cristal, apoi am să le prezic ce fel de bomboane de ciocolată le va aduce noroc, explică ea.

Şi pe urmă, să sperăm că vor merge să comande la Paddy o tonă.

— Eşti genială, îi zic eu.

— Crezi că ar trebui să mă deghizez în ţigancă? Să-mi pun bijuterii creole şi un batic pe cap?

Summer ridică nasul din cartea ei despre balet.

— De ce nu în zâna ciocolatei? sugerează ea. Ai putea să-ţi pui o fustă tutu maro cu crem şi nişte aripioare, balerini din satin maro şi o baghetă magică… de fapt, aşa am putea să ne deghizăm toate. Ar fi supertare!

— Oh, da! strigă Skye. Să purtăm nişte topuri maro cu bretele care se leagă pe umăr şi nişte jupe din tul maro şi crem… Aş putea să fac aşa ceva, sunt sigură!

— Cred că am destui pantofi de balet vechi, adaugă Summer zâmbind. Sunt cam uzaţi, dar oricum îi vopsim…

— Eu mai am aripile de zână, zice Coco. Şi mai e o pereche în cutia cu costume de carnaval. Sunt sigură că restul putem împrumuta din altă parte…

Îmi muşc buzele. Mi le şi imaginez pe surorile Tanberry îmbrăcate în zâne ale ciocolatei, cu părul

blond auriu şi dezinvoltura lor. Dar pe mine nu mă văd în acest tablou.

Îmi amintesc ce mi-a spus odată Honey: că n-am să mă integrez niciodată, oricât m-aş strădui.

— Ce s-a întâmplat, Cherry? întreabă Coco observând că m-am încruntat.

— Mă întrebam... în legătură cu zânele ciocolatei. E valabil şi pentru mine?

Summer îşi dă ochii peste cap.

— Alo, e cineva acasă? Normal că şi tu! Crezi că scapi? Suntem toate în aceeaşi barcă, nu?

După-amiază, când se întoarce de la lecţia de balet, Summer aduce mai mulţi metri de tul crem şi maro-auriu şi nişte catifea ciocolatie, aşa că ne punem imediat pe treabă. Skye croieşte cinci topuri din catifea cu bretele din panglici, iar Coco fabrică cinci baghete magice din nişte beţe luate din grădină, pe care le vopseşte cu argintiu şi în vârful cărora fixează nişte stele din carton acoperit cu adeziv cu sclipici. Mie îmi revine sarcina să încreţesc mai multe straturi de tul crem şi maro şi să le cos pe bandă elastică, în timp ce Summer îşi vopseşte colecţia de pantofi de balet vechi într-o culoare maro satinat şi înlocuieşte

şireturile uzate cu panglici noi din satin ciocolatiu.

— Vom arăta minunat! zice Skye zâmbind. Trupa surorilor de ciocolată!

S-ar putea să aibă dreptate.

23

Mă trezesc nişte acorduri triste de chitară şi un miros de fum. Deschid uşa rulotei şi văd că Shay a făcut un mic foc de lemne şi a pus să frigă nişte bezele.

— Salut! zice el.

— Salut!

— Honey m-a zăpăcit de tot, zice el întorcând cu grijă bezelele. Cred că-mi plăcea mai mult când era nesuferită şi psihopată. Se comportă foarte ciudat. Sincer, dacă n-ai fi tu, aş lua-o razna. Ce uşurare să petrec timpul cu cineva care nu visează cai verzi pe pereţi!

Aproape că mă pufneşte râsul.

— Cu cine, cu mine? întreb eu zâmbind. Pe bune, Shay, nu mă cunoşti deloc. De ani de zile trăiesc în lumea mea imaginară.

El zâmbeşte.

— Da, dar îmi place lumea ta imaginară. Şi ştiu multe lucruri despre tine, Cherry. Despre părinţii tăi, despre copilăria ta şi… tot ce te face să fii tu.

— Nu fi atât de sigur! îi zic eu. Poate că toate

sunt poveşti.

— Poate, zice Shay ridicând din umeri. Şi ce-i cu asta?

Mâncăm bezele, apoi Shay mai cântă ceva la chitară şi eu îl întreb ce mai e nou la muncă. El zice că e ca de obicei, adică groaznic.

— M-a pus să curăţ scoicile de pe coca unui velier timp de două ore. Apoi a trebuit s-o şi dau cu o vopsea protectoare, care puţea ca dracu', după care să duc un grup de turişti la Peştera Contrabandiştilor…

— Mi-ar plăcea s-o văd şi eu. Peştera, vreau să zic. Skye mi-a povestit despre ea, dar se pare că e greu de ajuns acolo mergând pe jos, nu? Pe o potecă foarte abruptă prin pădure sau ceva de genul ăsta.

— Da, îţi ia mult timp să mergi pe jos, zice Shay. Am să te duc eu într-o zi cu barca.

— Abia aştept!

Îşi agaţă chitara de creanga unui copac şi mai pune un lemn pe foc.

— Tu nu dormi niciodată? îl întreb eu. Sau doar munceşti, cânţi la chitară şi stai noaptea la focuri de tabără? Parcă ai fi o pasăre de noapte: o bufniţă sau o

vulpe.

El râde.

— Mă duc la mine acasă. Promit. Cred că tata e deja nervos fiindcă am ajuns foarte târziu de câteva ori. S-ar înfuria dacă aş rămâne aici toată noaptea, pe bune. Încă nu-i de acord să vin să vă ajut la festivalul ciocolatei… Crede că e un fel de bairam, nu o stratagemă pentru promovarea unor bomboane de ciocolată. Nu te înţelegi cu el.

— Sper că până la urmă se va îndupleca şi te va lăsa…

— Bine-ar fi, oftează Shay. Bun, în afară de asta, voiam să aud şi restul poveştii tale. Ce s-a întâmplat cu Sakura?

Mă învelesc mai bine cu pătura şi îmi aţintesc privirea în flăcările din faţa mea.

— Tatăl Sakurei era foarte nefericit, încep eu. Se simţea singur, cu un copil mic în grijă. A luat-o pe Sakura şi s-a întors cu avionul în Scoţia. Deasupra norilor, cerul era albastru şi Sakura a început să spere că lumea ei îşi va recăpăta culoarea. Dar când au aterizat, cerul a devenit din nou cenuşiu. Paddy s-a angajat la fabrica de ciocolată, Sakura a început să

meargă la şcoală şi nimic n-a mai fost ca înainte. Uneori, Paddy începea lucrul foarte devreme dimineaţa, dar după-amiaza o lua mereu de la şcoală şi întotdeauna avea în buzunar un baton de ciocolată Taystee rebut pe care îl mâncau împreună. Într-o dimineaţă, vecina de vizavi o pregătea pe Sakura pentru şcoală. Cum afară ploua, Sakura a dat fuga în camera lui Paddy şi a luat umbreluţa de hârtie pe care Kiko o folosise în ziua aceea de sărbătoare. Bătrâna s-a încruntat şi a întrebat dacă aşa sunt umbrelele în Japonia. Sakura i-a răspuns că da, dar de fapt ea voia să facă pe adultul şi să se plimbe cu umbreluţa viu colorată care-i aparţinuse mamei ei.

Oftez adânc.

— Din păcate, Sakura nu ştia ce-i aia o ploaie scoţiană. Umbreluţa s-a făcut fleaşcă: vopseaua de pe ea s-a scurs, hârtia s-a înmuiat. Când a ajuns la şcoală, Sakura era murdară pe faţă şi pe mâini de vopsea roşie, roz şi turcoaz, iar umbreluţa era complet distrusă…

— Aiaiai, face Shay. Şi tatăl tău ce-a zis?

— A zis că era încă frumoasă. Chiar dacă avea marginile rupte şi îi curseseră culorile. Umbreluţa nu

era distrusă, zicea el… doar se schimbase, avusese parte de puţină acţiune.

Shay izbucneşte în râs.

— Taică-tu e supermişto, zice el şi asta mă face să zâmbesc.

— Viaţa Sakurei începea să se schimbe. În Scoţia, oamenii îi spuneau altfel – Cherry, adică Cireşica – şi îi vorbeau în limba tatălui ei, nu în cea pe care o vorbise mama ei. Încetul cu încetul, ea a început să uite. A uitat de Kyōto, de florile de cireş din parc, de limba care se vorbea acolo şi de hainele pe care le purtau în zilele de sărbătoare. A uitat de temple, de pagode, de neoanele care luminau oraşul noaptea. Dar niciodată, niciodată nu a uitat-o pe mama ei.

În lumina focului, Shay îşi înconjoară genunchii cu braţele.

— Ce frumos… murmură el. Dar atât de trist…

Suspin din nou.

Când Shay a venit la rulota mea prima dată, în urmă cu câteva săptămâni, povestirile mele erau un mijloc de a scăpa de el, de a-l ţine la distanţă. Îi serveam o bucată de poveste ca să-l fac să plece. Mi se părea un târg echitabil. Doar că lucrurile n-au

decurs aşa. Povestirile sunt prea personale, prea emoţionante. În loc să-l alunge pe Shay, l-au atras şi mai mult. Au ţesut o pânză în jurul nostru şi acum nu mai putem scăpa. În orice caz, eu nu mai vreau să scap.

Am obosit să mai lupt.

Îl privesc pe Shay, mă priveşte şi el de dincolo de foc, cu chipul scăldat de lumina portocalie şi jucăuşă a flăcărilor. Până la urmă mă uit în altă parte fiindcă simt că îmi dogoresc obrajii, şi nu din cauza focului.

24

Următoarele câteva zile trec cu repeziciune.

Charlotte împrumută lăzi cu ceşti, farfurioare, farfurii şi tacâmuri de la sala de festivităţi din Comber’s Tor, plus zece mese de grădină şi o grămadă de scaune pliante. Instalăm patru mese la umbra copacilor, în zona plană a peluzei, pentru standuri, şi restul de-a lungul peretelui, pentru ca vizitatorii să poată să bea un pahar şi să admire priveliştea oferită de plajă.

Shay îl ajută pe tata să monteze afară sistemul de sonorizare şi pregăteşte o listă cu melodii siropoase, aşa cum i-a promis.

Tatăl lui insistă în continuare ca el să lucreze sâmbătă, ceea ce e cam naşpa. Shay zice că weekendurile sunt întotdeauna foarte aglomerate la centrul nautic, mai ales acesta, când vor veni mai mulţi turişti ca de obicei, atraşi de itinerarul culinar.

— Nu va ceda, ne anunţă Shay, negru la faţă de supărare. I-am explicat cât de important este, dar nu. Eu nu sunt fiul lui, sunt sclavul lui. Ce porcărie!

— Lasă, Shay, îl linişteşte Charlotte. Ne

descurcăm noi.

Muncim toţi ca nebunii.

Terminăm de confecţionat rochiile de zâne ale ciocolatei şi le atârnăm sus, pe palier, pregătite pentru ziua cea mare, împreună cu aripile, baghetele fermecate şi pantofii. Charlotte încropeşte nişte meniuri pentru cafeneaua în aer liber şi nişte panouri pictate de mână, cu denumirile şi preţurile bomboanelor de ciocolată. Agăţăm în copaci câţiva clopoţei de vânt, şi dintr-un registru nefolosit facem o carte de oaspeţi în care clienţii să-şi scrie impresiile şi adresa ca să le putem trimite broşuri după festival.

Frigiderul uriaş din atelierul tatii este plin până la refuz cu platouri cu trufe, care au început să invadeze şi frigiderul cel mare din casă. Charlotte face torturi cu ciocolată, negrese şi munţi de profiterol, iar noi, fetele, pregătim două torturi mari cu ciocolată şi cola cu aromă de cireşe, plus salam de biscuiţi cu ciocolată, cât să hrănim toată regiunea Somerset.

Chiar şi Honey participă. Călătoria la Londra pentru a-şi vizita tatăl are undă verde – biletul e cumpărat, bagajul făcut… ceea ce înseamnă că Honey este serviabilă, eficientă şi aproape simpatică. Ea

preia comanda activităţilor din bucătărie, împarte sarcinile şi ne supraveghează ca să nu mai ardem gazul de pomană, şi să producem pe bandă rulantă platouri cu superbe deserturi din ciocolată.

— Muncă de echipă, zice ea cu hotărâre, uitând pesemne că niciodată nu a făcut parte dintr-o echipă, preferând să rămână pe cont propriu. Şi un şef bun. Summer, se topeşte odată pachetul acela de ciocolată? Skye, ai terminat glazura de vanilie? Coco, poţi să încarci tu maşina de spălat vase şi să pui farfuriile alea alături…?

— De ce ziceai c-a murit ultima ta servitoare? întreabă Coco ţâfnoasă.

— N-a murit, trăieşte, o am chiar acum în faţa mea, îi răspunde Honey zâmbind. O secundă, Cherry, te-ai mânjit cu ciocolată pe faţă…

Mă şterge cu delicateţe pe obraz cu un şerveţel de hârtie şi eu mă trag puţin înapoi, convinsă că-mi va da un ghiont sau va face o remarcă răutăcioasă, dar nu se întâmplă nimic. Cred că începe să-mi placă această nouă Honey în versiune îmbunătăţită şi mă simt teribil de vinovată.

Când Honey este drăguţă cu mine, îmi vine cu

atât mai greu să justific faptul că m-am îndrăgostit de prietenul ei.

În sfârşit, soseşte şi ziua cu festivalul ciocolatei – senină şi însorită. Alerg până la casă în pijamale, mă spăl repede, mănânc nişte tartine, apoi urc în camera lui Skye şi a lui Summer ca să mă îmbrac.

— De ani de zile n-am mai purtat aripi de zână, zice Skye rotindu-se prin cameră în rochiţa ei tutu ciocolatie. Dar e super!

Şi-a pus o floare din tul crem şi maro şi o cascadă de panglici ciocolatii în părul blond, pieptănat în codiţe împletite în care a prins mărgele, clopoţei şi dantelă vintage. E obişnuită cu arta deghizării, din moment ce în fiecare zi se străduieşte să-şi construiască un look de zână hippy.

Stilul lui Summer este cu totul diferit: are părul prins într-un impecabil coc de balerină şi umerii acoperiţi cu pulbere sclipitoare. Poartă topul din catifea şi fustiţa tutu ca pe un costum de scenă şi când se încalţă cu opincuţele de balet ciocolatii, îşi leagă panglicile încrucişându-le strâns în jurul gleznei.

Coco năvăleşte în cameră ca un mic uragan,

agitând periculos bagheta fermecată şi prefăcându-se că le transformă pe surorile ei în broaşte.

— Honey se îmbracă în zână? îndrăznesc eu să întreb.

— Sper că da, răspunde Skye. Aşa a zis…

Uşa se deschide şi apare Honey, care ai zice că tocmai a încheiat o şedinţă foto pentru revista *Vogue,* cu părul ei lung până-n talie, cu ochii conturaţi cu creion dermatograf şi aerul ei lejer, dezinvolt. Pe ea, costumul de zână confecţionat acasă pare o ţinută *haute couture.*

Şi iată-mă-s şi pe mine.

Nu-mi amintesc să fi purtat vreodată aripi roz de zână sau şal cu pene – tata nu s-a gândit la chestii de genul acesta, iar eu n-am fost invitată acasă la alţi copii ca să am ocazia să mă joc de-a zânele. În ciuda a ceea ce le-am povestit lui Summer şi Skye, n-am luat niciodată lecţii de balet, şi nici n-am făcut parte din trupa de dans la serbări de sfârşit de an. În scenetele de Crăciun din şcoala primară, am fost mereu oaie sau măgar, doar o singură dată, nu pot să uit, am întruchipat un păstor, purtând pe cap un ştergar vărgat şi îmbrăcată în halatul de frotir al tatii.

Am fost mereu copilul neadaptat, care priveşte de pe margine, izolat.

Mi-aş dori să le explic toate lucrurile astea, dar acum îmi vine foarte greu, după minciunile pe care le-am spus. Mă uit la Skye, Summer şi Coco care râd, pălăvrăgesc, îşi aranjează fustiţele şi fac piruete în faţa oglinzii. Oare aş putea să le spun totuşi adevărul? Să recunosc faptul că n-am luat niciodată lecţii de balet, că n-am avut o armată de prieteni, că am locuit într-un apartament mic şi nu într-unul de lux? Acum ştiu că ele nu s-ar supăra. Poate chiar ar înţelege de ce am minţit.

Apoi o văd pe Honey, cu capul înclinat într-o parte, cu părul ei lung şi frumos pieptănat, şi în clipa aceea îmi dau seama că ea n-ar înţelege niciodată, nici într-o mie de ani.

Renunţ la gândul de a face confesiuni şi, cu un suspin resemnat, mă îmbrac în costumul de zână.

Nu mă dau în vânt după fustiţele tutu, dar imediat ce mă îmbrac în costumul meu, mă simt învăluită de farmecul copilăriei. Catifeaua se simte moale la atingere, straturile de tul, uşoare şi diafane. Aripile împrumutate îmi gâdilă umerii, şi un nor de

pulbere argintie se risipeşte pe podea la fiecare mişcare.

— Am stropit rochiile cu praf de stele, îmi explică Coco. Ca să fie magice!

Eu nu prea cred în praful de stele, dar nu mă pot abţine să nu zâmbesc spre reflexia mea din oglinda măsuţei de toaletă. Skye îmi strânge părul negru-albăstrui în două cozi înalte pe care le împodobeşte cu funde din satin, Summer mă ajută să-mi leg opincuţele de balet şi chiar şi Honey, după ce-şi dă ochii peste cap exasperată, se apleacă să-mi pudreze pometţii cu pulbere argintie.

Fetele îşi verifică ţinuta, îşi potrivesc aripile şi ies grăbite pe palier, râzând şi agitând baghetele fermecate, în timp ce eu arunc o ultimă privire în oglindă.

Arăt aşa cum trebuie… şi mă simt aproape la fel.

Nu-mi pot reţine un zâmbet.

— Arăţi bine, zice Honey. Serios.

Cred că este cel mai frumos compliment pe care l-am primit vreodată.

Ies în fugă din dormitor, agitându-mi aripile şi lăsând în urma mea o dâră de praf de stele.

25

În timp ce eu şi Honey traversăm peluza, din boxe răsună *Sugar Sugar,* o melodie veche din anii ’60 pe care în Glasgow obişnuia s-o asculte doamna Mackie. Chiar atunci apare Shay, care vine spre noi zâmbind.

— Salut, zice Honey. Parcă ziceai că lucrezi.

— Am plecat pe furiş, ne destăinuie el. Măcar o dată să se descurce fără mine. Tata o să se înfurie când o să-şi dea seama că am plecat, dar să sperăm că va fi prea ocupat ca să mă caute. Nu i-am spus lui Paddy… el crede că tata s-a răzgândit în ultima clipă.

— Te joci cu focul, spune Honey. Îmi place.

— Sper că tatăl tău n-o să se supere prea tare, zic eu.

Honey mă priveşte printre gene.

— Şi ce-ţi pasă ţie? Tu nici măcar nu-l cunoşti pe tatăl lui Shay.

Încerc să am un aer indiferent.

— Nu. Scuze.

— Nu-i nimic, zice Shay ridicând din umeri. Nu te stresa. Mă descurc eu dacă se întâmplă ceva… dacă

se întâmplă.

Ne priveşte cu un zâmbet ştrengăresc.

— Apropo… ştiaţi că aveţi nişte zâne în fundul grădinii? Pe bune!

— Ai grijă, îl tachinează Honey. E top secret. Dacă mai spui cuiva, va trebui să-ţi fac farmece…

— Mi-ai făcut deja, zice Shay.

Dar el se uită la mine, nu la ea. Honey îi surprinde privirea şi ochii ei se umbresc o clipă, apoi capătă o expresie de indiferenţă rece.

Din cauza panicii, inima mi se zbate în piept ca o pasăre speriată. Armistiţiul fragil stabilit între mine şi Honey în ultimele două zile se rupe şi brusc îmi dau seama de ce noi două nu vom putea fi prietene niciodată. Nu se întâmplă nimic între mine şi Shay Fletcher, nu există nimic, doar speranţe şi visuri care nu se vor împlini niciodată. Nimeni n-are ce să bănuiască.

Şi totuşi, Honey s-a prins. Probabil că şi-a dat seama de la bun început.

Ea îl cuprinde pe Shay cu braţul de după mijloc, parcă pentru a-mi arăta că el îi aparţine, şi îl îndepărtează de mine, râzând şi şuşotindu-i ceva la

ureche. Eu le întorc spatele şi plec, roşie la faţă.

O găsesc pe Skye şi o ajut să transforme treptele caravanei în decorul magic al unei ghicitoare. Puţin mai încolo, fântâna de ciocolată bolboroseşte pe un stand, în bucătărie, Charlotte a făcut curat după micul dejun şi a pregătit platourile, farfuriile, ceainicele, tacâmurile, ceştile şi paharele pentru milkshake şi îngheţată. Pe tejghea sunt înghesuite vreo şase torturi diferite, un adevărat paradis al ciocolatei.

La ora zece şi jumătate, scoatem bomboanele de ciocolată din frigiderul din atelier şi le ducem la stand, unde le aranjăm în formă de piramide pe nişte frumoase farfurii de porţelan. Shay reglează sistemul de sonorizare şi încep să sosească prietenele lui Skye, Summer şi Coco, gata să ne dea o mână de ajutor.

Tata îşi pune pe cap o pălărie moale din fetru, de borurile căreia a agăţat şiraguri din boabe de cacao, şi îşi leagă la brâu un şorţ mare şi alb. Tocmai ies din bucătărie cu un platou de trufe, când un jeep albastru opreşte pe aleea pietruită.

Din el coboară furios un bărbat de vreo patruzeci de ani, îmbrăcat în şort şi cu un tricou pe care scrie *Centrul Nautic Kitnor*.

— Unde e? întreabă furios bărbatul. Ştiu că e aici. Hai să recunoaştem, stă tot timpul aici. Dar de-acum gata, s-a terminat. Băiatul ăsta a încurcat-o rău de tot…

Se uită la mine, se strâmbă dezgustat la vederea fustiţei mele tutu şi a aripilor ce-mi atârnă şui, apoi caută pe altcineva, mai puţin caraghios, cu care să vorbească. Tata apare în prag, în spatele meu, cu braţele încărcate de lădiţe cu bomboane de ciocolată.

— Îl căutaţi pe Shay? întreabă el politicos. Mi-a fost de mare ajutor astăzi, când am instalat sistemul de sonorizare. Vă mulţumim foarte mult că-l lăsaţi să ne ajute. E un băiat de ispravă!

Din roşu la faţă, tatăl lui Shay se face vânăt.

— Vă bateţi joc de mine? întreabă el. Trebuia să lucreze la centru! Are un grup care aşteaptă să facă un tur cu canoele la ora zece. E cea mai încărcată zi din sezon şi el ce face? Vine aici, la o adunătură de ciudaţi, ca să cânte la chitară la un nenorocit de festival…

Tata îl priveşte surprins.

— Oh, nu-i vorba de festival. Este itinerarul culinar, lansăm o afacere cu produse din ciocolată…

— În timp ce afacerea mea se duce de râpă, nu? zice înverşunat tatăl lui Shay. Credeţi că-mi pasă mie de festivalul vostru de rahat? Văd că nu prea se înghesuie lumea. Nu... dar tot aveţi nevoie de fiu-meu ca să vă facă vouă treaba!

— El s-a oferit! îngaimă tata. Şi va veni multă lume, sper... încă n-am deschis!

— Mă rog... bombăne domnul Fletcher. Haideţi să lămurim lucrurile, domnule... nu sunteţi domnul Tanberry, nu? în fine, domnule Nu ştiu-cum-vă-cheamă, mie nu-mi place că fiu-meu pierde vremea pe-aici. Acum două zile, s-a întors acasă la două noaptea şi n-a fost prima dată. Deci, unde-i haimanaua, puturosul ăla mincinos şi neisprăvit?

Shay îşi face apariţia dintre copaci. Are o figură posomorâtă şi umerii lăsaţi, iar eu îmi dau seama imediat că a auzit totul.

— Treci în maşină, îi zice taică-său.

Cu obrajii roşii de ruşine, Shay se supune.

— Aşteptaţi o clipă, spune tata. Domnul Fletcher, da? Cred că e o neînţelegere la mijloc. După câte se pare, Shay a crezut... Mă rog, nu ştiu ce a crezut, dar să ştiţi că el a vrut doar să ne ajute! Cum puteţi să

veniţi aici şi să ţipaţi în halul ăsta…

— Ba bine că nu! îl repede tatăl lui Shay pornind motorul maşinii şi demarând în trombă.

— Bietul Shay, zice tata.

Da, bietul Shay!

Zece minute mai târziu, Shay îi trimite lui Honey un SMS ca să-i spună că este pedepsit timp de două săptămâni.

— Tatăl lui i-a interzis să mă vadă! zice ea indignată. Va trebui să lucreze zilnic şi să rămână acasă în fiecare seară. E practic inuman! Omul ăsta e un monstru!

— Poate c-o să-i treacă supărarea, spune Charlotte. Paisprezece zile par o veşnicie când ai paisprezece ani, dar vor trece repede. Totul se va rezolva.

— Bine-ar fi! mormăie Honey.

N-avem prea mult timp să-i compătimim pe Shay şi Honey, fiindcă încep să sosească primii vizitatori adevăraţi. Îmi ocup locul în spatele tejghelei împreună cu tata, în timp ce Honey şi Summer îşi scot carneţelele, gata să ia comenzile pentru cafenea.

Din acel moment, timp de cinci ore nu mai am timp să-mi trag sufletul nici măcar o secundă. Sosesc din ce în ce mai multe maşini, şi grupurile de turişti încep să se răspândească prin grădină, iar eu mă bucur că lui Coco i-a trecut prin minte să stropească rochiile noastre cu pulbere fermecată fiindcă zânele ciocolatei au mare nevoie de ajutor.

Iau cleştele şi încep să aleg trufele în funcţie de preferinţele clienţilor. Mă obişnuiesc repede să pliez hârtia de ambalaj, să închid cutia, să leg funda, să fac totalul pe calculator, să încasez banii şi să fiu atentă când dau restul. În curând se face coadă în faţa standului, apoi se adună multă lume, care aşteaptă să cumpere nu doar o cutie, ci două-trei odată.

— Arată superb, zice o femeie. Iar cutiile sunt deosebite!

— Sunt şi delicioase, nu doar aspectuoase…

— Atât de drăguţe, adaugă o alta. Uite o idee excelentă de cadou… Faceţi şi cutii mai mari?

— Nicio problemă, răspund eu. Facem bomboane de ciocolată pentru toate ocaziile…

Probabil că Skye are o mulţime de muşterii la ghicit bomboanele norocoase, fiindcă mulţi dintre ei

vin să cumpere o cutie cu varietatea de trufe prezisă de ea.

La terasă, Honey şi Summer nu au nicio clipă de răgaz. Cele patru mese rezervate pentru băuturi răcoritoare sunt pline, iar oamenii au invadat curtea interioară, unde stau cu farfuriile şi ceştile pe genunchi şi răsfoiesc broşurile sau admiră iazul cu peşti. Văzând că a început să se adune prea multă lume care aşteaptă să se elibereze un loc, Honey aduce un braţ de pături pentru picnic pe care le întinde pe iarbă, apoi continuă să servească.

E aproape imposibil să te apropii de fântâna de ciocolată şi suntem nevoiţi să trimitem de urgenţă o prietenă de-a lui Charlotte până în sat ca să mai aducă fructe proaspete şi *marshmallows.*

După-amiază, Honey apare cu doi jurnalişti după ea, aşa că luăm o pauză de cinci minute, timp în care aceştia îi intervievează pe tata şi pe Charlotte în legătură cu afacerea şi le fotografiază pe zânele ciocolatei cu micile cutii de bomboane în mână. Unul este de la ziarul local, dar celălalt lucrează la o importantă revistă pentru femei din ţară şi crede că poate scoate un reportaj senzaţional despre tata,

Charlotte şi fiicele lor, zânele ciocolatei.

Chiar şi Fred apare în fotografii; seamănă cu o căpiţă de blană gri cu alb şi poartă o pereche de aripi de zână împrumutată de la Coco.

— Vom deveni celebri! şoptesc Skye şi Summer laolaltă.

— Credeţi? întreabă Coco.

— Eu aşa cred, spune Honey. Nu-i aşa că-i supertare?

Le zâmbeşte radioasă surorilor ei, dar privirea ei trece peste mine de parcă aş fi invizibilă.

26

O parte din mine ar vrea ca agitaţia festivalului să nu se termine niciodată – chiar şi atunci când picioarele încep să mă doară, umerii să mă usture din cauza soarelui şi aripile să-mi atârne deplorabil –, dar pe la ora cinci deja mulţimea s-a cam risipit. Noi începem să facem ordine, să adunăm gunoiul şi să strângem farfuriile şi vasele ca să le ducem în casă.

Toţi vrem un singur lucru: să ne trântim pe jos ca să ne odihnim; dar Charlotte insistă să terminăm treaba.

— Daţi-i zor, zice ea. Dacă terminăm curăţenia astăzi, mâine nu vom avea nimic de făcut… şi vom putea să ne odihnim. Bine?

— Eşti o femeie puternică, Charlotte Tanberry, oftează tata. Eu nu cred că mai rezist mult să stau în picioare. Mai am puţin şi mă prăbuşesc…

Charlotte ridică din sprânceană.

— Eşti prea obosit? întreabă ea. Ce păcat! Am nişte lasagna gata de pus la cuptor, o pavlova cu căpşune şi nişte vin la rece. Fetele vor coborî la plajă ca să facă baie şi să stea la un picnic, şi mă gândeam

să petrecem o seară liniştită, la o cină romantică în doi. Drept recompensă pentru săptămânile astea de muncă. Dar dacă tu zici că eşti prea obosit…

Tata ridică mâinile zâmbind.

— Obosit, eu? Nu, nicidecum… ard de nerăbdare!

Charlotte izbucneşte în râs.

— Mă gândeam eu… ce figură! Haideţi, fetelor, la treabă, să facem ordine peste tot!

O oră mai târziu, haosul aproape că a dispărut. Mesele şi scaunele pliante sunt strânse şi duse în atelier, cutiile şi lăzile goale sunt adunate, iar maşina de spălat este la ultimul ciclu de stoarcere.

Pe masa din bucătărie este aşternută o superbă faţă de masă albă, la combina muzicală se aud acordurile de vioară ale unei balade irlandeze, iar Charlotte aprinde nişte lumânări şi umple două pahare cu vin. Tata apare în pragul uşii îmbrăcat într-un tricou şi nişte blugi curaţi, cu părul încă ud după duş.

— Vai, vai ce romantic… zice Honey făcând o grimasă.

— Avem dreptul să fim romantici, răspunde Charlotte zâmbind. Suntem logodiţi, nu? în plus,

meritām şi noi o seară liniştită după atâta muncă! Şi nu uitaţi că mâine-dimineaţă trebuie să ne trezim la şase şi jumătate, ca să pregătim micul dejun pentru oaspeţii pensiunii…

— Treaba voastră, zice Honey. Nu uitaţi că mâine eu plec la tata. Trebuie să mă duci la autogară în Minehead – autobuzul meu pleacă la ora nouă fără cinci.

— Aoleu, ai dreptate… tu trebuie să pleci la Londra. Era să uit, cu toată nebunia de azi. Ţi-ai făcut bagajul? Ştiu că stai doar trei zile, dar n-aştepta până în ultima clipă…

— Mamă, nu te stresa. L-am făcut de-acum câteva zile. Ai uitat că sunt cea mai organizată din familie?

— Asta aşa e, spune tata zâmbind. Azi ai fost de milioane. Charlotte, dacă vrei, aş putea să mă ocup eu de micul dejun…

— S-a făcut. Atunci să fii gata la ora opt, Honey. Şi-acum… uşi-uşi, toată lumea… mergeţi să profitaţi de ultimele raze ale soarelui! V-am pregătit două coşuri pentru picnic…

Skye, Summer şi Coco dau năvală în bucătărie,

încărcate cu prosoape şi costume de baie. Iau coşurile de picnic şi nişte veselă, tacâmuri şi căni de metal din bufet.

— Haideţi odată! insistă Coco. Să mergem! Putem să luăm şi cola?

— Bleah! face Honey dezgustată. Mai bine ia limonadă.

— Luaţi şi una şi alta, zice Charlotte. Cherry, poţi să iei tu păturile? Şi Honey… vezi că pernele pentru picnic sunt acolo…

Toate cinci traversăm gazonul, împreună cu Fred care aleargă înaintea noastră, dând bucuros din coadă, ieşim pe portiţă şi coborâm cu grijă pe potecă şi pe treptele tăiate în faleză.

Întindem păturile şi aşezăm pernele pe nisipul cald. La un moment dat, lui Honey îi sună telefonul şi ea răspunde cu o voce veselă.

Îmi muşc buza şi o umbră de gelozie îmi strică buna dispoziţie. Să fie Shay?

— Oh… ce mă bucur să te aud! zice Honey la telefon. Sigur… sigur, tati, abia aştept să vin mâine!

Respir uşurată. Chiar dacă Shay are tot dreptul s-o sune, îmi pare bine că este tatăl ei, care a sunat

probabil pentru a stabili ultimele detalii pentru călătoria la Londra.

Honey se îndepărtează ca să discute.

Abia când văd că Skye, Summer şi Coco încep să se îmbrace în costumele de baie îmi dau seama că eu l-am uitat pe-al meu.

— Du-te şi ia-ţi-l, îmi spune Skye. Să nu crezi că scapi! Grăbeşte-te!

Ele aleargă spre apă ţipând şi râzând, iar eu urc din nou pe potecă şi alerg până la rulotă, ca să-mi iau costumul de baie şi prosopul. La întoarcere, în timp ce cobor treptele, o văd pe Honey stând pe o piatră la soare, aproape ascunsă după faleză, cu pletele blonde fluturându-i pe umerii bronzaţi. Chiar şi aşa, îmi face impresia că e puţin cam pierdută, singură, parcă izolată de tot ce se întâmplă.

Cum eram eu înainte.

Când ajung pe nisip, o privesc mai atent şi observ că îi tremură uşor umerii. Îmi dau seama că plânge şi inima îmi stă pe loc. Se pare că Greg Tanberry iar şi-a dezamăgit fiica.

Mă uit să văd dacă Skye, Summer şi Coco au observat, dar ele sunt prea departe şi ocupate să

înoate, să se bălăcească, să râdă şi să plutească în valurile argintii.

Eu sunt singura care asistă la această scenă.

Aş vrea să plec şi să mă prefac că nu am văzut nimic. Să mă îmbrac în costumul de baie şi să intru în apă, comportându-mă ca şi cum nu s-a întâmplat nimic, dar nu pot. Exact aşa m-am simţit şi eu, de foarte multe ori, tristă, pierdută şi înlăcrimată, fiindcă voiam ceva imposibil, o voiam pe mama care plecase demult.

Îmi fac curaj şi mă îndrept spre Honey. Când mă apropii, observ că iar vorbeşte la telefon. Frânturi de conversaţie ajung până la mine şi ezit, neştiind ce să fac.

De data asta vorbeşte cu Shay, pe un ton foarte insistent şi foarte rugător. Îmi dau seama că n-ar trebui să ascult.

— Da… ştiu… ştiu… dar te rog, Shay! şopteşte ea. S-a întâmplat ceva groaznic. Serios. Am nevoie de tine, pe cuvânt! Te rog!

Se ridică în picioare tremurând şi închide clapeta telefonului cu un gest absent. Când mă vede, se schimbă la faţă şi telefonul îi scapă din mână,

aterizând cu un bâldâbâc de toată frumuseţea într-un ochi de apă dintre pietre.

— Honey! exclam eu prosteşte. Te simţi bine?

— Tu ce crezi? bombăne ea. Şi, oricum, ce-ţi pasă ţie?

— Bineînţeles că-mi pasă. Văd că plângi, Honey…

Se şterge cu antebraţul la ochi; rimelul i s-a întins pe obraji, iar genele încă îi lucesc de lacrimi.

— Eu nu plâng niciodată, îmi zice ea.

Mă mulţumesc să clatin din cap şi îi întind prosopul meu de baie. Ea îl ia, îşi şterge urmele de machiaj şi de lacrimi, apoi ridică bărbia cu un aer mândru.

— S-a… s-a întâmplat ceva? o întreb eu.

— Nimic nou, zice ea cu amărăciune. Tata a contramandat vizita… iar. A intervenit ceva, ceva inevitabil. Ba nu… mai degrabă ceva catastrofal. Deci, dacă sunt supărată, e normal, fiindcă tata tocmai mi-a dat o veste-bombă…

Mă priveşte furioasă şi, preţ de o clipă, masca îi cade, dând la iveală imensa durere din ochii ei albaştri-cenuşii. Asta n-o face mai plăcută, dar poate ceva mai uşor de înţeles.

— O veste-bombă? repet eu. Cum adică? Ce s-a întâmplat?

Honey îşi duce un pumn la gură, scuturând din cap.

— Crezi că ţi-aş spune? Vezi să nu! Ţi-ar plăcea, nu? Ca să ai de ce să râzi de mine…

— Ba n-aş face asta! protestez eu.

Honey îşi dă ochii peste cap.

— Uită tot ce ţi-am povestit, Cherry Costello, şopteşte ea. Nu e treaba ta. Dacă vrei să mă ajuţi cu ceva, pleacă, lasă-mă-n pace.

Mă uit la Honey şi la aripile ei de zână care îi atârnă trist. O clipă mă gândesc să mă apropii de ea, s-o cuprind de după umeri şi să-i spun că vreau s-o ajut, dar ştiu că m-ar respinge. Îmi dau seama că nu vrea compasiunea mea.

Mă întorc şi cobor spre păturile de picnic întinse pe plajă. Acum nu mai am niciun chef să înot. Mă las în genunchi pe nisip şi încep să scot din coşuri pizza, plăcinta cu carne, salata de cartofi, cârnaţii şi chiflele proaspete, precum şi nişte tort, chipsuri şi sucuri acidulate.

La un moment dat, Skye, Summer şi Coco ies din

apă şi vin spre mine râzând. Se şterg cu prosoapele de baie, în timp ce Fred ţopăie în jurul lor şi îşi scutură blana, stropindu-mă cu apă rece.

— A fost grozav! declară Skye. Ai ratat, Cherry!

— Mi-a… pierit cheful până la urmă, zic eu ridicând din umeri.

— Lasă… poate altă dată.

— Hei, Honey! strigă Coco făcându-i semn cu mâna surorii ei. Noi mâncăm! Vino! N-o să mai rămână nimic!

— Mai târziu, îi răspunde Honey.

Summer se încruntă.

— Ce-i cu ea?

Îmi muşc buza.

— Cred că… telefonul acela… Se pare că tatăl vostru a contramandat iar vizita la Londra. Pare cam supărată.

Skye dă din cap.

— Era de aşteptat. Întotdeauna face aşa! Şi anunţă în ultimul moment – asta-i cel mai nasol.

— Şi era atât de bine dispusă, zice Summer încruntată. Crezi că ar trebui să mergem să vorbim cu ea?

— Am încercat eu, dar nu cred că a fost prea încântată de compania mea…

— Nu, zice Skye oftând. Probabil că în clipa asta ne-ar repezi pe toate. Mai bine o mai lăsăm să se calmeze puţin.

— O să vină singură când va fi pregătită, spune Coco neliniştită.

Uşor abătute, luăm fiecare câte o felie de pizza, încercând să-l ţinem pe Fred departe de cârnaţi. Deodată, Coco strigă:

— Hei… ăla nu e cumva Shay?

Departe, în largul golfului, o mică siluetă într-o canoe roşie vâsleşte spre ţărm. Imposibil să nu recunoşti părul blond şi fesul negru, chiar şi de la această distanţă. Câteva minute mai târziu, canoea ajunge la mal şi Shay sare din ea, trăgând-o pe uscat.

— Bună! strigă Skye. Credeam că eşti pedepsit.

— M-a sunat Honey. Zicea că e ceva urgent…

— Din nou povestea cu tata, zice Summer. Se pare că iar a contramandat vizita.

Shay îşi dă ochii peste cap exasperat.

— Am înţeles. Păi, eu am tulit-o de-acasă. Tata a ieşit la cârciumă cu un prieten, iar eu am profitat, am

luat o canoe şi am ieşit să dau o tură…

— Ai şterpelit o canoe? întreabă Coco cu ochii mari de uimire.

— Ei, nu chiar, protestează Shay. Doar e o afacere de familie. Canoea lui tata este şi canoea mea… Ştiţi ce, mai bine mă duc să vorbesc cu ea.

El se duce la Honey care stă în continuare pe pietrele de la marginea falezei, apoi discută aprins amândoi, aşezaţi aproape unul de altul. La un moment dat par să se certe, dar Honey pune capul pe umărul lui Shay, iar eu sunt nevoită să privesc în altă parte.

Aproape că am terminat de mâncat când, în sfârşit, vin şi ei la noi.

Honey se forţează să pară veselă şi nepăsătoare, dar nimeni nu zice nimic, deşi se vede că e uşor tensionată. N-ai zice că are ochii atât de strălucitori din cauza lacrimilor.

— Hei, zic eu. V-am oprit şi vouă ceva de mâncare…

Honey se mulţumeşte să ridice din sprânceană şi ia o felie de pizza.

— Ca să ştiţi şi voi, zice ea, tata a contramandat din nou vizita. Nicio problemă… Oricum, prefer să

rămân aici, evident… „cu Shay. În fine, tata zicea că va suna mâine, după micul dejun… vrea să vorbească şi cu voi.

Summer se strâmbă.

— Despre ce? întreabă ea. De obicei, nu sună!

Honey ridică din umeri. Un licăr de tristeţe apare în ochii ei, dar nu cred că ceilalţi îl observă.

— Şi-a schimbat serviciul, zice ea. Dar vrea să vă spună asta chiar el. În fine. Oricum, nu-mi place Londra.

Vrea să se sprijine de Shay, dar el se eschivează, aplecându-se să ia nişte cârnaţi.

— Şi ia spuneţi, fetelor, cum a mers festivalul? V-aţi descurcat fără mine?

— A fost supertare, răspunde Summer. Am muncit pe brânci, dar am vândut toate trufele, iar mama şi Paddy au strâns atâtea comenzi, încât vom avea de lucru cel puţin o lună de-aici înainte…

— Eu am ghicit un milion de arome norocoase, povesteşte Skye. Şi fântâna de ciocolată şi cafeneaua au mers superbine…

— Am făcut şi poze pentru ziar! intervine Coco. Îmbrăcate în zânele ciocolatei!

— Pe bune? întreabă el zâmbind. Sper să nu mă uitaţi după ce veţi deveni celebre…

Honey izbucneşte în râs şi îl cuprinde cu braţul de mijloc, dar Shay se trage puţin înapoi şi mă fixează cu privirea, aşa încât sunt nevoită să las ochii în pământ. Când îi ridic din nou, Honey se uită la mine uşor nedumerită, ca şi când ar fi ratat ceva, dar nu-şi dă seama ce. Simt că mă roade un sentiment de vinovăţie, amar ca otrava.

Dacă eşti mai atent, nu-i greu să observi fisurile din relaţia lor, fisuri care ar putea să ducă la prăbuşirea întregului edificiu. Asta mă umple de nelinişte, de speranţă, de vinovăţie şi de un milion de alte emoţii, toate amestecate… mai ales acum.

Observ că Honey îi oferă lui Shay un pahar de limonadă, dar el scutură din cap şi îşi ia nişte cola. Văd că el alege pizza cu ciuperci şi nu cu pepperoni, tort cu ciocolată în loc de gogoşi, chipsuri în loc de arahide. Nimic din ce-i oferă Honey nu-i convine, iar când ea îl mângâie pe mână sau îi ciufuleşte părul, el o respinge indiferent, făcându-se că nu observă.

Dar Honey observă totul.

— Nu-mi vine să cred că tatăl tău te-a pedepsit, îi

zice ea, încercând să-i capteze atenţia. A exagerat, pe bune. N-ai şi tu dreptul să-ţi trăieşti viaţa?

— Se pare că nu, oftează Shay. E de părere că petrec prea mult timp pe-aici.

— Asta aşa e, zice Skye râzând. Şi ce dacă? Pe noi nu ne deranjează. Dar de ce spunea că stai până noaptea târziu? Honey n-are voie să stea decât până la ora unsprezece, şi nici mama cu Paddy nu se duc prea târziu la culcare, aşa că nu ştiu de ce zice că stai la noi până la unu-două dimineaţa…

Shay îmi aruncă o privire vinovată care nu-i scapă lui Honey. Ochii ei se întunecă. Ceva o deranjează şi, mai devreme sau mai târziu, îşi va da seama ce.

— V-am mai spus, taică-meu e sărit, răspunde el ridicând din umeri cam prea nepăsător. Inventează lucruri. Ce-aş putea să fac stând ascuns pe-aici până spre dimineaţă? Cum ziceai şi tu, Skye, voi dormiţi toţi… şi hai să fim serioşi, ce mare distracţie găseşti la ţară, în Somerset?

— Asta cam aşa e, râde Skye. Totuşi, mai găseşti şi lucruri drăguţe. Săptămâna trecută, Cherry mă întreba de Peştera Contrabandiştilor… I-am zis că tu

te-ai specializat ca ghid pentru cei care vor să o viziteze!

Shay se luminează la faţă şi mă priveşte zâmbind.

— Oh, chiar azi am fost acolo, cu un grup de turişti în canoe, zice el. Am să te duc şi pe tine, Cherry, ţi-am promis, oricând vrei tu să mergi…

Se opreşte brusc şi, de data asta, Honey nu este singura care a sesizat entuziasmul din glasul lui. Shay se face roşu la faţă şi încearcă să-şi ascundă fâstâceala după pletele blonde.

— În fine, într-una din zile, zice el, bătând puţin în retragere. Poate. Dacă am timp…

Prea târziu.

Încremenesc sub privirea lui Honey şi nici nu mai îndrăznesc să respir, de parcă dacă aş sta nemişcată, aş deveni invizibilă. Evident, nu ţine. Honey se uită la Shay, apoi se uită la mine şi în sfârşit înţelege lucrul pe care îmi era prea teamă să-l recunosc.

Lui Shay îi place de mine.

Nici nu-i nevoie să fii un geniu ca să-ţi dai seama. Dacă ar fi fost vorba de un alt băiat… un băiat fără o prietenă supermişto, de exemplu, care întâmplător e şi

sora mea vitregă… probabil că până acum aş fi ştiut că unu şi cu unu fac doi. Dar hai să zicem că niciodată n-am fost prea bună la matematică.

Dacă Shay mă place la fel de mult cât îl plac eu… ei bine, cel mai frumos vis şi cel mai negru coşmar al meu s-au împlinit amândouă deodată. Numai că în clipa asta, ţinând cont de senzaţia de rău care îmi răscoleşte stomacul, am impresia că primul care s-a împlinit este coşmarul.

Honey face ochii mici şi ridică sfidătoare bărbia.

— Apropo, Cherry, începe ea pe un ton rece, îmi ziceai cu câtva timp în urmă că ai un prieten în Glasgow… şi că ţi-e dor de el. Când zici că vine să te vadă?

Rămân ca trăsnită şi simt că-mi sare inima din piept de tare ce-mi bate. Honey ştie foarte bine că povestea cu prietenul meu este o minciună, de ce-a adus vorba de asta acum?

Ca să mă pedepsească, desigur. Cine se pune rău cu Honey Tanberry trebuie să plătească. Foarte scump…

— Ai un prieten? zice Shay palid la faţă.

— Ai un prieten? repetă Skye. Mie nu mi-ai spus

niciodată…

— Cherry, cum ziceai că-l cheamă? insistă Honey. Scott, nu-i aşa? l-am întrebat pe Paddy şi el mi-a zis că singurul Scott pe care-l ştie era un puştiulică pistruiat care locuia în apartamentul de sub voi şi care îţi lăsa mereu la uşă ciocolate Freddo.

Simt că-mi iau foc obrajii.

— Nu cred, bâigui eu. Scott Pickles n-are decât şapte ani…

— Mi se pare normal, zice Honey cu un zâmbet superior.

— Cred că e o confuzie, îi spun eu lui Honey. Poate că am zis ceva de Scott şi tu… nu ştiu… ţi-ai format o impresie greşită…

— Posibil, admite ea cu voce rece şi clară. Ca atunci când mi-ai spus că locuiaţi într-un apartament de lux cu vedere spre râul Clyde. Când de fapt era un apartament înghesuit şi modest, ceea ce nu e totuna. Sau când mi-ai spus de prietenii tăi de care îţi era foarte dor şi care urma să vină să te vadă cât de curând… Ciudat, fiindcă după câte ştiu, n-ai primit nici măcar un telefon sau o scrisoare sau un SMS de la nimeni de când ai venit aici…

Face o pauză pentru efect.

— Cât despre funcţia de mare director a lui Paddy… ştim deja cu toţii că el lucra la banda de producţie, unde sorta ciocolatele cu defecte. Te pricepi foarte bine să creezi impresii greşite, nu-i aşa, Cherry?

Skye, Summer şi Coco se holbează la mine, surprinse şi uşor jenate, dar ceea ce simt ele nici nu se compară cu ceea ce simt eu. Dacă aş avea curaj, m-aş ridica în picioare chiar acum, aş lua canoea furată de Shay, aş vâsli spre orizont şi nu m-aş mai întoarce niciodată.

Deschid gura ca să zic ceva în apărarea mea, dar nu scot niciun sunet.

— Ai terminat, Honey? întreabă Shay rupând tăcerea. Sau mai ai de spus şi alte răutăţi?

— E o mincinoasă! strigă Honey cu răutate. Nu v-aţi dat seama? O mincinoasă, o escroacă şi o prefăcută, nu vedeţi? Sau nu vă pasă?

— Las-o baltă, îi zice Skye surorii sale.

— Ai întrecut măsura, zice Summer.

— Încetează, adaugă Coco gata să plângă.

— Voi sunteţi proaste? şuieră Honey înveninată.

Nu pricepeţi ce vă spun?

— N-a fost aşa, protestez eu.

Dar bineînţeles că exact aşa a fost. Am deformat adevărul ca să dau o impresie mai bună despre mine, ca să fiu acceptată.

— Deci… e adevărat că n-aveai un iubit? întreabă Coco. Şi nicio mulţime de prieteni şi un apartament luxos?

— Şi n-ai luat niciodată lecţii de balet, nu? întreabă şi Summer. Mi-am dat eu seama că ceva era în neregulă.

— Am vrut doar să mă acceptaţi, răspund eu oftând. Am crezut c-o să vă placă mai mult de mine dacă aş fi… puţin mai interesantă.

— Nouă ne-a plăcut de tine oricum, zice încet Skye. Nu era nevoie să inventezi lucrurile astea.

Shay oftează.

— Oamenii mai şi greşesc, zice el cu blândeţe. Visează atât de mult, încât până la urmă ajung să confunde visurile cu realitatea. Cherry n-a avut nicio intenţie rea.

Honey izbucneşte într-un râs trist şi sarcastic.

— Ţie ţi se pare genială, nu, Shay? spune ea

dezgustată. Te-a prostit de tot. Cum se face că te aprinzi atât de tare când vine vorba de Cherry? De ce îi iei apărarea? Ea nu este prietena ta, ai uitat cumva?

Shay lasă capul în jos, şi în clipa aceea se stinge ultima rază de speranţă din ochii lui Honey. Ea se uită la Shay, apoi la mine şi în final îi pică fisa.

Se întoarce spre surorile ei.

— Ştiţi ce mă deranjează pe mine? Să constat că aşa-zisul meu prieten stătea pe-afară până la unu-două noaptea. Şi dacă n-a stat cu mine până la ora aia, atunci cu cine? Păi să vă spun eu, da? Stătea cu domnişoara Perfecţiunea întruchipată. Am dreptate, Cherry? Shay?

Nu pot s-o privesc în ochi, ceea ce înseamnă că-mi recunosc vina.

— Uaa... şopteşte Coco.

— Nu se poate, zice Summer.

Skye pare alarmată.

— Ea n-ar face aşa ceva. Spune-i, Cherry. Se înşală, nu?

Las capul în jos, tăcând ruşinată.

— Nu e ce credeţi voi! intervine Shay. Suntem doar amici!

Honey aruncă fulgere din priviri.

— Gura, Shay! N-ai făcut destule?

Ia cana lui Shay şi, cu o mână tremurândă, dă să-i arunce sucul în faţă. Eu încerc s-o împiedic, dar nu reuşesc decât să deviez traiectoria lichidului portocaliu care mă împroaşcă în plină figură. Şocată, încep să tuşesc şi îmi ascund fata în mâini.

Mă gândesc la Kirsty McRae cum îi atârnau macaroanele cu brânză în păr şi-mi vine să plâng.

O fracţiune de secundă, Honey rămâne înmărmurită.

— Idioato! strigă ea. Tu eşti de vină! O să fiu pedepsită din cauza ta, asta ai vrut de la bun început…

Apoi ridică mâna şi mă plesneşte peste obraz, iar eu rămân şocată şi mi se umplu ochii de lacrimi.

— Te urăsc, Cherry Costello! ţipă Honey. De când ai venit aici, ai încercat să mă dai la o parte. Aproape c-ai reuşit… Iar tu, Shay Fletcher, să dispari din viaţa mea. N-am nevoie de tine şi nu vreau să te mai văd.

Se uită în jurul ei cu ochii scăpărând de furie.

— Probabil că nu mai contează acum, dar să ştiţi că nu voiam să mă duc la tata în vizită. Voiam să

rămân la el. Definitiv. E clar că nimeni de-aici nu mă vrea... Ca de obicei, n-a ieşit figura nici de data asta. Ghinionul meu, nu?

Sare în picioare, îşi smulge aripile de zână din spate şi le aruncă în nisip. Coco începe să plângă, iar Summer şi Skye se agaţă de braţele surorii lor, rugând-o să aştepte, să se calmeze, să le asculte. Îi spun că o iubesc, că nimeni niciodată n-ar putea s-o dea la o parte sau s-o înlocuiască cu altcineva, că ele ar muri dacă ea ar pleca din Tanglewood ca să locuiască la Londra.

Honey n-ascultă deloc. Se smulge din mâinile lor şi o ia la fugă pe poteca de pe faleză, spre casă, în timp ce surorile vin în urma ei. Bietul Fred aleargă după ele, lătrând şi scheunând.

Shay ia un prosop de plajă şi îmi tamponează faţa cu el, ştergându-mi urmele lipicioase de pe obraz.

— Te simţi bine? întreabă el.

Dau din cap că da, dar nu mă simt bine deloc. Şi nici nu cred că am să mă mai simt bine vreodată.

— Ascultă... mai bine mă duc după ea, zice Shay. E clar că e isterică...

Un nod dureros mi s-a oprit în gât, dar numai eu

sunt vinovată de această umilinţă.

Mă uit după Shay care urcă pe potecă şi în ultima clipă se întoarce spre mine ca să-mi spună:

— Totul se va rezolva, Cherry. Îţi promit.

Şi în clipa aceea îmi dau seama că şi el e un mincinos.

27

Unii oameni nu se învaţă minte niciodată.

Mi-am spus că n-am să mai mint, dar minciunile continuă să-mi scape din gură ca siropul dulce şi lipicios, care se prelinge peste tot. Nu voiam decât să mă integrez în această familie, dar minciunile s-au întors împotriva mea, ca întotdeauna, şi au stricat totul.

Mă gândesc la ţiganca aia nebună de la poştă, care zicea ceva despre nişte alegeri, şi acum îmi dau seama că am făcut mereu numai alegeri proaste. Era totuşi atât de simplu… o mamă nouă, nişte surori, un viitor… sau Shay. N-ar fi trebuit să fie o competiţie, iar eu am stricat totul.

Am fost prea lacomă, am vrut să am totul.

Eu sunt mincinoasa, nepoftita, spărgătoarea de cupluri... numai că Shay, bineînţeles, a dat fuguţa după Honey. De ce nu mă miră lucrul ăsta?

Nu ştiu dacă voi reuşi să trec peste asta.

Sunt o proastă, credeam că mă integrez, că mă descurc bine, dar în tot timpul ăsta nu făceam decât să mă mint singură. Charlotte nu va fi niciodată mama

mea, Skye, Summer, Coco şi Honey nu vor fi niciodată surorile mele… în clipa când m-am îndrăgostit de Shay Fletcher, am renunţat la toate astea.

N-am avut niciodată o familie, una de care să-mi aduc într-adevăr aminte. Am avut doar câteva amintiri neclare şi un mare gol în inimă, acolo unde ar fi trebuit să fie mama mea. Credeam că tata mă iubea cât pentru amândoi, dar acum nu mai sunt atât de sigură.

Nici nu vreau să mă gândesc la ce va spune tata când va afla ce-am făcut, că am spulberat visul unei vieţi noi pe care el a încercat din greu s-o construiască pentru noi. Am vrut o familie, dar acum mă simt mai singură ca niciodată.

Pun ochii pe canoea „furată”, trasă pe nisip, mă duc la ea şi încep s-o împing spre apă. Aş putea să ies în larg, spre soarele care apune, şi să dispar fără urmă, aşa cum a dispărut mama mea.

— Hei! strigă Shay de sus, de pe stânci. Cherry, stai! Ce faci? Aşteaptă! Aşteaptă-mă şi pe mine!

Împing canoea în valuri. Shay este cauza problemei, asta-i clar. Dacă îl aştept… nu voi rezolva nimic. Shay aleargă pe nisip şi deodată nu-mi doresc

nimic altceva decât să mă îndepărtez cât mai repede de el, să plec din acest loc.

Mă avânt în apa rece ca gheaţa, cu balerinii maro în picioare. N-am mai urcat niciodată într-o canoe. Ambarcaţiunea se clatină şi se înclină periculos, umplându-se cu apă când mă urc în ea, cu rochiţa mea de zână udă fleaşcă. Apuc o vâslă şi, cu ajutorul ei, îndepărtez canoea de ţărm, dar Shay este mai rapid.

El intră alergând în apă, îmi ia vâsla din mână şi stabilizează ambarcaţiunea care se clatină.

— E o prostie ce faci, zice el. Hai să ne întoarcem pe plajă.

— Nu pot, răspund eu cu lacrimile şiroind pe obraz. Nu vreau. Am încercat, Shay, dar am stricat totul… vreau să plec de-aici. Te rog… trebuie să plec…

— Cherry, nu te prosti, încearcă el să mă convingă. Se întunecă şi nimeni nu iese cu barca în larg pe întuneric… e foarte periculos!

— Nu pot să mai rămân aici! plâng eu. Nu înţelegi? Vreau să găsesc o insulă pustie sau un pământ fermecat unde toată lumea e fericită şi nu mă urăşte nimeni. Vreau să plutesc pe mare şi să mă las purtată de curenţi până în Japonia. Sau să mă ascund

în Peştera Contrabandiştilor pentru tot restul vieţii! Eu plec de-aici!

Shay stă puţin pe gânduri, cu o figură nehotărâtă, apoi, până să-mi dau seama ce se întâmplă, sare după mine în canoe şi ieşim în larg.

Mica ambarcaţiune se leagănă pe valuri, iar noi plutim lin şi ne îndepărtăm în tăcere de ţărm.

— Hai să lămurim un lucru, zice Shay vâslind pe o parte, apoi pe cealaltă, cu mişcări lente şi regulate. Nu fugim niciunde. Facem o mică plimbare cu canoea, da? Doar zece minute, nu mai mult. Altfel Charlotte şi Paddy vor vedea că am plecat şi vor intra în panică.

— Shay, nici măcar nu vor observa, suspin eu. Probabil că în clipa asta sunt prea ocupaţi cu altele. Cu cina romantică în doi…

— Nu contează, zice Shay. Eu sunt şeful în această barcă şi facem cum spun eu… nu fugim niciunde. De fapt, fugim doar pentru zece minute. Bine?

— Cum zici tu…

Câtva timp nu se aude decât plescăitul ritmic al vâslei. Marea e calmă, soarele dispare treptat dincolo de orizont şi în jur domneşte liniştea, deşi în aer se

simte şi un iz de aventură, de pericol chiar. Brusc îmi dau seama că o canoe nu este o ambarcaţiune foarte stabilă. Dacă mă las pe-o parte, se înclină şi se poate răsturna. Dacă las mâna să-mi atârne în apă, se poticneşte şi vibrează. Chiar şi când stau perfect nemişcată, uşor sprijinită de picioarele lui Shay, tot se balansează încet, aducându-mi aminte că nu suntem pe uscat, ci în voia mării.

— Îmi place, îi spun eu lui Shay. Cu canoea. N-am încercat niciodată, nu credeam că te simţi aşa de... liber.

— Probabil, răspunde Shay, şi eu îmi aduc aminte că, pentru el, nu-i decât un lucru care trebuie făcut, nu un moment de libertate.

Deasupra, cerul s-a întunecat, dar încă se distinge dunga neagră a ţărmului în dreapta noastră, semn că nu ne-am îndepărtat prea mult. Luna nouă, ca un corn perfect de lumină, străluceşte deasupra noastră, poleind cu argint suprafaţa vălurită a apei.

Îngrijorările mele se topesc încetul cu încetul. Întunericul se strecoară în toate cotloanele unde s-au ascuns temerile şi necazurile mele, acoperind lumea urâtă şi imperfectă din jurul nostru. Învăluie totul într-

o mantie de mister şi magie.

Aş putea să rămân aici o veşnicie, plutind sub cerul de catifea, dar Shay rupe tăcerea.

— Acum am să întorc, zice el cu blândeţe. Te duc acasă. S-a făcut noapte… credeam că avem timp să ajungem la Peştera Contrabandiştilor, dar lumina n-a ţinut cu noi şi acum nu-mi dau seama unde suntem. E prea periculos, Cherry… cred că tata ar face infarct dacă ar şti.

Cu o mişcare din vâslă, Shay încearcă să rotească barca. Aceasta se înclină puţin şi se întoarce, dar ceva ne împinge înapoi şi Shay înjură în şoaptă.

— Sunt curenţi… e ciudat… probabil că ne-am îndepărtat mai mult decât credeam. Ţine-te bine, Cherry. Trebuie să plecăm de-aici…

— Stai liniştit, îi zic eu visătoare. Suntem bine…

— Nu, răspunde Shay cu o voce ascuţită şi neliniştită. Nu suntem bine…

Trage de vâslă cu toată forţa şi canoea se întoarce iar, dar curentul ne trage spre ţărm şi eu nu văd nimic din cauză că cerul este negru ca smoala şi lumina lunii este mult prea slabă. Deodată, ceva hârşâie fundul ambarcaţiunii, ne oprim brusc şi ne

inundă un val de apă. Vâsla se frânge cu un zgomot sec, ne înclinăm pe o parte, apoi ne răsturnăm în apa rece ca gheaţa şi în necunoscut.

28

Am învăţat să înot când aveam şase ani. Tata mă ducea în fiecare săptămână la bazinul de înot. Aşezat în tribună, îmi făcea cu mâna şi îmi arăta semnul OK de câte ori reuşeam ceva. Îmi plăcea enorm bazinul acela, mirosul de clor, luminile, apa caldă, de culoarea turcoazului, însă nu semăna nici pe departe cu oceanul acesta înfiorător de rece care mă ameţeşte, mă amorţeşte şi vrea să mă tragă în adânc.

— Stânci, bolboroseşte Shay în spatele meu. Ai grijă… măcar de-am reuşi să ajungem la ele…

Mă zgârii la fluierul piciorului în ceva tare şi ascuţit, şi dau cu mâinile de alge vâscoase şi scoici. Mă caţăr cu greu pe o stâncă, urcă şi Shay lângă mine, apoi mă ia de mână şi mă trage după el.

Ne ia o veşnicie ca să trecem de stâncile acelea şi să ajungem pe uscat. E întuneric, pietrele sunt alunecoase şi ascuţite, unele răsar din apă, altele dispar sub ea, aşa că ne agăţăm de ele ca nişte crabi, alunecând în apa rece ca gheaţa, apoi ieşind iar, cu mâinile tremurânde, vinete de frig.

— Continuă să vorbeşti, zice Shay la urechea

mea. Continuă să mergi, nu renunţa… nu mai avem mult. Mai e puţin…

— Nu… nu mai pot…

— Continuă să vorbeşti, insistă el. Povesteşte-mi despre Sakura, când era mică, în Japonia…

— Sakura… repet eu, dar îmi clănţăne dinţii, frigul mi-a pătruns până la oase şi mi-au îngheţat degetele. Nu-mi amintesc…

— Adu-ţi aminte de florile de cireş, zice Shay. De chimono, de umbreluţa de hârtie. Adu-ţi aminte…

Încerc, dar totul e învălmăşit în capul meu şi nu-mi aduc aminte decât de serile lungi în apartamentul nostru din Glasgow, când stăteam tolănită pe canapea împreună cu tata, mâncam chipsuri şi ne uitam la televizor, în timp ce Rover clipea somnoros în acvariul lui aşezat pe pervazul ferestrei. Nu de flori de cireş, chimonouri sau umbreluţe de hârtie, doar de un teren de joacă în ploaia măruntă, şi eu stând pe margine şi uitându-mă la un grup de fete… chipurile se schimbă de-a lungul timpului, dar eu rămân mereu pe margine.

Dau să mă agăţ de o piatră extrem de noroioasă, îmi alunecă mâna şi mă duc în jos, zgâriindu-mă la braţ şi zdrelindu-mi obrazul. Acum sunt iar în apă

până la brâu şi mi-e frig, atât de frig încât îmi vine să mă chircesc pe jos şi să aştept să mor.

Pe întuneric, o mână rece o apucă pe-a mea, mă trage în sus, apoi un braţ mă cuprinde de mijloc şi mă ajută să mă ridic. O clipă am impresia că simt parfum de flori de cireş, o respiraţie caldă la urechea mea, şi aud o voce care îmi şopteşte nişte cuvinte pe care nu le înţeleg… apoi totul dispare, iar eu sunt din nou singură.

Am rămas doar cu gustul sărat al apei de mare, cu mirosul de alge, cu plesnetul valurilor peste stânci şi zgomotul făcut în urma mea de Shay care se caţără pe pietre şi mă încurajează să merg mai departe fiindcă mă descurc de minune.

— Am ajuns, spune el în sfârşit.

Mă apucă de mână şi o luăm amândoi prin apa puţin adâncă până ajungem pe nisip, în siguranţă.

Doar că eu nu ştiu *unde* am ajuns, fiindcă această fâşie de nisip umed, înconjurată de stânci ascuţite şi întunecate, ascunsă sub faleza abruptă, nu este plaja care se întinde la poalele Casei Tanglewood.

— Peştera Contrabandiştilor, spune Shay citindu-mi gândurile. Până la urmă, am reuşit…

Mă prăbuşesc în genunchi, epuizată.

— Shay, îmi pare rău, îi spun eu. E vina mea… vom avea probleme mari… canoea… tatăl tău…

— Ba e vina mea, mă corectează el. N-ar fi trebuit să plec de-acasă, n-ar fi trebuit să iau canoea… şi mai ales n-ar fi trebuit să te scot în larg. Nu ştiu ce-a fost în capul meu. Dacă scăpăm cu viaţă din povestea asta, pun pariu că voi fi pedepsit pentru tot restul vieţii.

— Până o să împlineşti nouăzeci şi trei de ani, glumesc eu, deşi îmi vine mai degrabă să plâng decât să râd. Pe urmă o să poţi să ieşi la ocazii speciale, la petrecerea de Crăciun a pensionarilor sau la o partidă de whist…

— Ce-i ăla whist? se miră Shay.

— S-ar putea să nu afli niciodată, zic eu oftând. Dat fiind că acum eşti pedepsit pe viaţă.

El scutură din cap.

— Ar fi trebuit să fiu mai atent, pe bune… e o regulă de bază: niciodată nu ieşi cu o canoe pe mare după ce se întunecă. Şi niciodată nu iei pe nimeni la bord fără vestă de salvare… fir-ar să fie, acum înţeleg de ce.

— Puteam să murim înecaţi, şoptesc eu.

— Dar nu ne-am înecat, îmi spune Shay. Suntem bine, nu?

— Deci… cum plecăm de-aici?

Shay oftează.

— N-avem cum să plecăm, nu noaptea. Poteca de pe faleză este prea periculoasă, a fost închisă de-acum câţiva ani…

Shay îşi scoate din buzunar telefonul mobil, încearcă să-l deschidă şi oftează.

— E mort. Se pare că n-avem decât să aşteptăm…

Nici măcar nu putem anunţa că suntem teferi. Mi se face rău când mă gândesc că am trecut razant pe lângă un dezastru, că totul putea să se sfârşească altfel…

— Cum ne vor găsi? întreb eu. În cât timp?

— Nu ştiu. S-ar putea să dureze ceva.

Mă ajută să mă ridic în picioare şi ne apropiem amândoi de faleză, unde se află gura peşterii în care, cu mulţi ani în urmă, contrabandiştii veneau să ascundă whisky, ceai, baloturi de mătase şi bumbac.

Shay intră primul, şi eu după el.

Pe întuneric dau cu mâna de ceva şi mă sperii de moarte. Shay îmi spune că peştera este amenajată ca pe vremuri, cu butoaie, baloturi şi un manechin în mărime naturală, reprezentând un contrabandist din secolul al XVIII-lea, îmbrăcat cu o pelerină veche şi ţinând un pistol în mână.

— Minunat, zic eu. Asta mai lipsea…

N-avem ce face decât să aşteptăm. Ne aşezăm pe jos, rezemaţi de butoaiele de lemn. Am îngheţat de tot, aproape că-mi vine să plâng. Mi-a îngheţat şi sângele în vene, iar rochia de zână, udă şi ferfeniţită, mi s-a lipit de corp, în timp ce aripile fermecate sunt acum nişte sârme strâmbe, din care picură apa. Un lucru e sigur: n-a mai rămas în ele nici urmă de praf de stele. Nu-mi mai simt mâinile, nici picioarele, dar treptat senzaţiile îmi revin în corp şi îmi dau seama că am picioarele pline de vânătăi şi tăieturi, cu pielea zdrelită şi inflamată, acoperită de o crustă de sare şi nisip. Nici că-mi pasă.

Shay trage mantia veche şi aspră de pe manechin şi mă înfăşoară cu ea. Mă înfofolesc bine, dar tot nu mă opresc din tremurat, până când Shay mă cuprinde cu braţul şi mă trage mai aproape de el, iar din acel

moment chiar că nu mai simt frigul şi nu-mi mai pasă de absolut nimic.

Trebuie să stăm înghesuiţi unul în altul, ştiu, ca să ne păstrăm căldura corpului. Asta fac alpiniştii când rămân blocaţi în zăpadă, exploratorii la Polul Nord când începe viscolul şi rezervele de alimente sunt pe sfârşite, la fel şi naufragiaţii, cum suntem noi acum.

Ştiu asta... Totuşi, nu cred că e musai să te ţii strâns de mână şi să stai cu obrazul lipit de pieptul celuilalt, atât de aproape încât să-i simţi bătăile inimii. Dar poate că trebuie. Poate că aşa e normal. Poate că e normal ca şi persoana cealaltă să stea cu gura aproape de urechea ta, astfel încât să-i simţi respiraţia caldă.

Poate.

Nu sunt sigură că-i musai să te şi săruţi.

Cred că asta facem noi.

Când Shay îmi ridică bărbia şi mă sărută pe gură, simt că toată lumea se învârte în jurul meu şi uit tot ce mi s-a întâmplat rău până acum. Uit de naufragiu, de ceartă, de durere şi nelinişte, de figura răutăcioasă a lui Kirsty McRae, de palma pe care mi-a dat-o Honey

şi de faptul că mereu am rămas pe margine, că am stat pe tuşă. Uit până şi de celălalt lucru la care nu-mi permit să mă gândesc, acea suferinţă interioară care nu dispare niciodată.

Ne sărutăm mult timp, iar când ne oprim, mi-e cald, gâfâi şi îmi bate inima atât de tare, încât nu ştiu dacă va reveni vreodată la ritmul normal.

În întuneric, Shay mă mângâie pe obraz, desenând cu delicateţe conturul pleoapelor mele, al nasului meu, al buzelor mele.

— Trebuie să-ţi spun ceva, şoptesc eu. Ceva important.

— Ce?

Inspir adânc.

— Toate poveştile pe care ţi le-am spus… despre mama mea, despre florile de cireş, despre chimono, umbreluţă şi cărţile poştale… nu erau adevărate. Mama mea a murit când aveam patru ani. Suferea de inimă, nimeni n-a ştiut şi… a murit.

— Oh, Cherry, şopteşte Shay în părul meu.

— A fost groaznic. Eu nu înţelegeam şi tata nu vorbea despre asta. De câte ori îl întrebam, se întrista foarte tare… aşa că până la urmă nu l-am mai întrebat

nimic. Am început să mă întreb dacă am înţeles eu greşit, dacă nu cumva mama totuşi trăia în altă parte… Nu mai ştiam ce era adevărat şi ce era inventat de mine. Shay, n-am amintiri reale despre mama mea. Nici despre sărbătoarea de la Kyōto, nici despre chimono şi nici despre umbreluţă. Mama şi tatăl meu călătoreau mult înainte să mă nasc eu, dar s-au stabilit în Glasgow şi acolo am locuit dintotdeauna…

— Nu contează, şopteşte Shay. Pentru mine, cel puţin.

Oftez.

— Evantaiul l-am primit cadou de Crăciun, când aveam şapte ani, iar chimonoul şi umbreluţa le-am găsit într-un magazin de vechituri de pe Byres Road, anul trecut. Nu ştiu de ce, dar ele mă făceau să mă simt mai aproape de mama… erau genul de lucruri pe care ea mi le-ar fi dat dacă ar fi trăit…

Shay mă mângâie pe păr.

— Chimonoul n-a mirosit niciodată a flori de cireş, doar a naftalină şi a vechi. Nu e de mirare că Honey l-a aruncat pe fereastră. Iar umbreluţa a fost dintotdeauna ruptă, cu imprimeurile şterse. Toate au

fost numai minciuni, invenţii. Parcă îmi amintesc ceva despre florile de cireş, dar nu sunt sigură – iar parcul era în Glasgow, nu în Kyōto. Îmi pare rău, Shay.

— Ştiam că sunt invenţii, Cherry, îmi zice el. Paddy le-a spus lui Charlotte şi fetelor de la bun început că mama ta a murit şi mi-am dat seama că n-ai fost niciodată în Japonia. Nu ştiam că trebuia să cred toate astea… mie mi-a plăcut să te ascult. Sunt nişte poveşti foarte frumoase… ar trebui să le scrii. E un dar, să născoceşti astfel de lucruri…

Un dar? în Glasgow, colegii de clasă şi profesorii mei nu erau aşa de impresionaţi. Îmi amintesc foarte bine că Miss Jardine voia să mă trimită la psiholog, că alţi copii mă priveau neîncrezători şi fugeau de mine când le povesteam că mama mea e mare şi tare în New York, Paris, Tokio. Mă făceau mincinoasă şi eu ştiam că au dreptate. Spuneam minciuni, inventam poveşti, ca să umplu golul pe care moartea mamei mele l-a lăsat în inima mea.

Numai că asta n-a mers deloc.

— Shay… crezi că Honey chiar plănuia să rămână la Londra, la tatăl ei? Să nu se mai întoarcă niciodată?

— Nu ştiu ce să zic. Se pare se făcea parte din

povestea aia cu şantajul de care zicea mai demult. S-o determine pe Charlotte să aleagă între ea şi Paddy…

— Şi acum, planul ei a căzut, oftez eu. Nu e de mirare că nu i-a picat bine.

Shay se încruntă.

— Mai devreme, când am stat de vorbă cu ea, tot zicea că s-a terminat, că totul s-a dus de râpă şi că l-a pierdut definitiv pe tatăl ei…

— Biata Honey, oftez eu.

— Da, biata Honey, zice Shay. Îmi pare rău pentru ea… dar Cherry, eu nu mă mai pot preface că vreau să fiu cu ea, fiindcă nu mai vreau. Nu mai pot. Toată lumea ne vedea ca pe un cuplu perfect, dar n-am fost niciodată aşa… doar băteam pasul pe loc şi ne mulţumeam cu asta. Nici măcar nu ştiu de ce m-a ales pe mine… poate pentru că mă cunoştea foarte bine, pentru că mă plăceau prietenele ei? Se pare că fetele mă consideră un tip mişto, nu ştiu ce să zic…

Nu pot să trec peste asta.

— Şi modest, nu-i aşa? zic eu dându-i un ghiont în coaste. Te-ai văzut cum arăţi? Eşti ca un şobolan intrat la apă.

Shay începe să râdă.

— N-ai fost niciodată sensibilă la farmecul meu celebru, nu-i aşa? Cred că ăsta este unul dintre lucrurile care m-au atras la tine! Eşti foarte onestă…

Fac ochii mari şi mă uit la el pe întuneric, dar nu, Shay nu râde de mine.

— Serios, zice el. Parcă te-aş cunoaşte de-un car de vreme. Ştiu prin ce-ai trecut, plus alte lucruri… speranţele şi visurile tale. Honey este altfel. Ea nu-ţi spune nimic despre ea. Nu poate, pentru că suferă încă după tatăl ei. După părerea mea, cred că o s-o ia razna cât de curând. Şi nu vreau să fiu eu cel care strânge cioburile. Mi-a ajuns, îl strâng de mână.

— Cu tine vreau să fiu, Cherry, zice el. N-am ce să fac. Aşa am simţit din clipa când te-am văzut prima oară.

Zâmbesc, deoarece acum ştiu că este adevărat. Poate chiar am ştiut în tot acest timp.

— Am să-i spun lui Honey, după ce vom scăpa de aici, zice Shay. Am să-i explic, astfel încât să nu te învinuiască pe tine, să înţeleagă…

Zâmbetul îmi păleşte. Ştiu că Honey nu va înţelege şi nu va ierta niciodată. N-am niciun viitor cu Shay, n-am niciun viitor aici… şi oricâte poveşti aş

născoci, asta nu va schimba cu nimic situaţia.

29

Când mă trezesc, zorii luminează galben-portocaliu intrarea în grotă. Shay mă ţine încă în braţe, cu capul sprijinit de umărul meu. Stăm amândoi acoperiţi cu mantia cenuşie şi aspră, împrumutată de la manechinul de contrabandist care ne priveşte cu un aer turbat şi cu pistolul de jucărie îndreptat ameninţător spre noi.

În depărtare se aude zgomotul unei bărci cu motor, iar eu îl trezesc pe Shay.

— Oameni, zic eu. Vine cineva. Cred că suntem salvaţi…

Shay sare în picioare, mă apucă de mână şi fugim pe plajă. La lumina zilei, arătăm ca nişte fantome, ca nişte refugiaţi sau ca supravieţuitorii unui naufragiu, ceea ce cred că şi suntem. Avem hainele rupte şi ude, braţele şi picioarele învineţite şi zdrelite, ochii încercănaţi de oboseală.

— Salut, zice Shay cu un zâmbet obosit. Miss Robinson Crusoe.

— Salut. Vineri, parcă aşa îi zicea?

— Exact.

În depărtare văd o mică barcă albă cu motor, săltând pe valurile argintii, iar eu şi Shay începem să dăm din mâini şi să strigăm cât ne ţin plămânii.

Mica ambarcaţiune ne-a văzut şi acum se îndreaptă spre noi, făcând cu grijă manevre printre stâncile de la ţărm. Tatăl lui Shay, negru la faţă de supărare, sare în apă şi vine spre noi, urmat îndeaproape de Paddy. În secunda următoare, tata mă strânge în braţe, mă ridică şi mă învârte în aer.

— Să nu-mi mai faci asta niciodată! îmi spune el, cu gura lipită de părul meu. Jur, Cherry, n-aş mai suporta. Am pierdut-o pe mama ta… Nu vreau să te pierd şi pe tine. Niciodată!

— N-ai să mă pierzi, îi spun eu.

Tata mă ridică în barcă, iar eu arunc o privire spre Shay şi rămân cu gura căscată. Tatăl lui tocmai îl îmbrăţişează strâns – bărbatul masiv şi morocănos şi adolescentul firav şi rebel sunt unul în braţele celuilalt, îl bate pe spate, apoi se despart, şi văd că tatăl lui Shay se şterge cu mâna la ochi şi respiră uşurat.

Shay se caţără în barcă, îmi aruncă o vestă de salvare, apoi îmbracă şi el una. E palid şi tras la faţă

de oboseală. Părul ud îl face să semene cu un câine plouat, dar fesul e încă la locul lui, tras uşor pe-o parte.

Tata se aşază în spate şi începe să dea telefoane la poliţie, la paza de coastă şi lui Charlotte, în timp ce domnul Fletcher porneşte motorul. Barca iese în larg, navigând cu grijă printre stâncile pe care ne-am căţărat noi aseară.

Mi se face rău numai când mă uit la ele.

— Nu-i nevoie să-ţi spun ce tâmpenie ai făcut, da? se răsteşte tatăl lui Shay. Sper că-ţi dai seama şi singur. Ştii câte naufragii s-au produs în golful ăsta în perioada contrabandiştilor? câţi oameni au murit încercând să ocolească stâncile pe întuneric?

Shay lasă capul în jos.

— A fost vina mea, zic eu cu glas pierit.

Shay mă ia de mână şi mă strânge tare.

— Ei, acum sunteţi în siguranţă, asta contează, zice domnul Fletcher, întorcându-se spre cârmă. Slavă Domnului!

Shay mă priveşte pe sub breton.

— Am auzit eu bine? mă întreabă el în şoaptă. Cine mai e şi ăsta? Şi unde a dispărut taică-meu?

— Te iubeşte.

De data asta, Shay nu mă contrazice.

— Au găsit canoea, îmi explică el. Plutea cu fundul în sus, în larg de Kitnor. Au crezut că…

Nici măcar nu vreau să-mi imaginez ce-au crezut.

— Ne-am speriat de moarte, zice tata. Era deja noapte când ne-am dat seama că aţi dispărut şi v-am căutat peste tot. Apoi cineva şi-a adus aminte de canoe şi am dat fuga pe plajă, dar n-am mai găsit-o acolo…

— A fost vina mea, îi spun eu. Nu a lui Shay. Eram supărată… am crezut că am stricat totul…

— Nu s-a stricat nimic, zice tata. Mai ales acum, când eşti bine. Dar azi-noapte a fost groaznic. Fetele mi-au povestit ce s-a întâmplat pe plajă… de ce te-a acuzat Honey…

Ne priveşte pe amândoi cu ochi întrebători.

— Noi n-am plănuit nimic, zice Shay. N-am vrut să rănim pe nimeni.

Eu îmi încrucişez braţele la piept, tremurând, roşie la faţă de ruşine.

Tata scoate un oftat.

— Problema e că Honey a avut un motiv serios să

turbeze de furie – în afară de ce se petrecea între voi doi. A primit un telefon de la Greg…

— Ah, da, spune Shay. Tatăl ei a contramandat din nou vizita ei şi Honey s-a supărat foarte tare. Ştiu. De-aia m-a sunat pe mine şi mi-a zis să vin la ea…

Tata pare în continuare îngândurat.

— Noi credem că Honey plănuia să rămână la Londra la tatăl ei, adaug eu întrebându-mă dacă fac bine că-i spun. Pentru o vreme, în orice caz. De-asta era atât de supărată, nu?

— Da, ea aşa a zis… dar a mai fost ceva, zice tata încruntat. Greg a primit o nouă slujbă – în Australia. O veste ca asta nu se anunţă aşa, la telefon, dar… ce să-i faci? Asta e stilul lui, din câte mi-am dat eu seama. Întotdeauna preferă să se fofileze.

— În Australia? se miră Shay. Nu se poate… biata Honey!

Nu credeam că mă pot simţi mai prost şi mai vinovată de-atât, dar, vai, m-am înşelat amarnic. Mă gândesc la ziua de ieri, când eram la plajă, la privirea pierdută a lui Honey, la lacrimile şi la furia ei. A zis ea ceva la un moment dat despre o veste-bombă, un dezastru… ba chiar le-a spus surorilor ei că tatăl lor le

va suna la telefon ca să le spună de noua lui slujbă. Acum înţeleg de ce.

Să primeşti un telefon de la tatăl tău care îţi spune că nu poţi veni să stai la el fiindcă urmează să se mute în celălalt capăt al lumii… ei da, cred că-i foarte dureros. Iar povestea dintre mine şi Shay a fost cireaşa de pe tort.

— Fetele s-au simţit distruse, normal, continuă tata. A fost o nebunie. Şi colac peste pupăză, am constatat că voi doi aţi dispărut…

— Îmi pare rău, şoptesc eu. Am distrus totul, nu?

Tata mă cuprinde cu braţul de după umeri şi mă strânge la pieptul lui.

— Ne descurcăm noi, îmi zice el. E o întreagă nebunie, dar… lasă, totul se va rezolva. De-asta suntem o familie.

— Dar Charlotte… şi Skye, Summer, Coco… protestez eu. Acum nici nu mai vor să mă vadă!

— Cum să nu? Bineînţeles că vor să te vadă. Au fost groaznic de îngrijorate din cauza ta!

Apoi rămânem tăcuţi, până ce mica barcă cu motor încetineşte şi intră cu un viraj în golful din apropiere de Casa Tanglewood.

Charlotte şi fetele ne aşteaptă pe plajă, aproape la fel de obosite, de palide şi de încercănate ca noi. Toate ne fac cu mâna, strigă şi aleargă la marginea apei, în timp ce barca trage la mal, mai puţin Honey, care rămâne mai departe pe nisip şi se uită la noi.

Ochii ei albaştri se opresc reci asupra mea, apoi asupra lui Shay. Observă că mâna lui o ţine pe a mea şi înţelege imediat că a fost trădată. Preţ de o clipă, în ochii ei se vede o umbră de tristeţe, apoi privirea îi redevine rece şi nepăsătoare.

Mă ridic în picioare ca să cobor din barcă, iar Shay se grăbeşte să mă ajute. În ultima clipă, mă trage spre el şi mă strânge repede în braţe, el – băiatul la care visez de atâtea săptămâni, băiatul cu păr blond şi chitara albastră, băiatul care miroase a noapte şi a mare.

— Curaj, îmi şopteşte el la ureche. Totul se va rezolva.

Îmbrăţişarea lui spune mai mult decât o mie de cuvinte, desigur. Lămureşte totul, iar eu ştiu că nu mai pot da înapoi.

Când ne despărţim, văd că toată lumea se uită la noi – Honey, bineînţeles, tata, domnul Fletcher.

Charlotte, Skye, Summer şi Coco. Feţele lor exprimă şoc, surprindere, consternare, uimire… mai puţin faţa lui Honey, care nu exprimă nimic. Nici durere, nici furie, nicio emoţie.

Se întoarce brusc şi pleacă.

Dorm toată ziua şi, spre seară, când mă trezesc, văd un doctor la căpătâiul meu, care zice că, în afară de câteva tăieturi şi vânătăi, n-am nimic grav. Somnul, zice el, este cel mai bun remediu. După doctor, vin doi poliţişti care, aşezaţi la masa din bucătărie, mă mustră cu blândeţe, explicându-mi ce prostie am făcut că am fugit de-acasă şi am ieşit cu barca în larg pe întuneric. Ascult spăsită, cu capul plecat, şi le promit că n-am să mai fac una ca asta în viaţa mea, jur.

După ce pleacă poliţiştii, mâncăm supă de roşii făcută de Charlotte special pentru mine, deoarece tata i-a spus că este preferata mea. O mănânc fără să-i spun că mie îmi place supa de roşii la cutie, care merge cu pâine albă feliată, unsă cu margarină, nu cu chifle cu multicereale, coapte de Charlotte şi unse cu unt.

Honey nu vine să mănânce cu noi.

— Îmi pare rău pentru tatăl vostru, le spun eu lui Skye, Summer şi Coco. Foarte rău.

— E naşpa, zice Skye. Ca tată, e egal cu zero.

Charlotte oftează.

— Greg nici c-a putut să găsească un mod sau un moment mai nepotrivit să dea o astfel de veste… dar trebuie să recunosc că ăsta-i stilul lui. Putea să vină aici şi să explice situaţia…

Iau o lingură de supă.

— Totul s-a terminat între Honey şi Shay? mă întreabă Coco. Acum tu eşti prietena lui?

Tresar.

— Nu ştiu. Poate.

— Credeam că nu-ţi place de el, zice Skye încruntată.

— Şi eu credeam la fel…

Summer spune ceea ce nimeni nu îndrăzneşte să spună.

— Honey e furioasă. A stat închisă în camera ei toată ziua, a plâns şi a ascultat muzică dată la maximum. N-a lăsat pe nimeni să intre. Nici pe mine, nici pe Skye, nici pe Coco… pe nimeni.

— E normal să sufere, spune Charlotte. Dar…

Honey se va descurca. Este mai puternică decât crede. O să-i treacă.

Poate în altă viaţă, îmi zic în sinea mea.

— Am să-i spun că-mi pare rău, zic eu. După ce se mai linişteşte. Să ştiţi că îmi pare rău… pentru Shay, pentru Honey, pentru minciunile pe care le-am spus… pentru tot.

— Ştiu, oftează Charlotte.

Mă mângâie pe păr, iar mie îmi vine să plâng fiindcă nu merit bunătatea şi înţelegerea ei.

Scoate dintr-un sertar un pachet plat, învelit în hârtie albastră, şi mi-l dă mie.

— Eşti o fată cu multă imaginaţie, Cherry, spune ea. Eşti inventivă, visătoare. Trebuie doar să înveţi să foloseşti acest talent într-un sens bun. Minciunile rămân minciuni câtă vreme încerci să-i convingi pe ceilalţi că sunt adevărate… Dar dacă le priveşti ca pe nişte poveşti, nişte fantezii? Atunci poţi să-ţi imaginezi tot ce vrei tu. Ai trecut prin multe în scurta ta viaţă, Cherry… încă n-ai terminat să-ţi explici tot ce s-a întâmplat. M-am gândit că poate te-ar ajuta să-ţi scrii poveştile şi fanteziile…

Deschid pachetul şi găsesc înăuntru un frumos

jurnal cu coperte din mătase roşie, brodată cu flori de cireş. N-am văzut în viaţa mea ceva mai frumos.

— Oh… dar… mulţumesc, Charlotte!

— Când eram de vârsta ta, aveam un carnet pe care îl luam cu mine peste tot, îmi zice ea. Aşterneam în el toate gândurile mele. Ai putea să faci şi tu la fel. Ţine-l ca jurnal sau caiet cu amintiri, un loc în care să faci diferenţa dintre vis şi realitate. Scrie poveşti. Lasă frâu liber imaginaţiei.

Mă gândesc la cele spuse de Charlotte. Dacă eu am văzut lucrurile altfel? Dacă eu am văzut în minciunile mele nişte poveşti, cum zicea Shay? Nişte fantezii, fabulaţii, lucruri imaginate, inventate… un mod de a exprima sentimentele pe care le port în mine. N-ar fi nimic ruşinos sau rău în asta, nu? Dacă aş scrie aceste poveşti, poate că voi fi foarte mândră de ele într-o bună zi.

— Aşa am să fac! îi promit eu lui Charlotte. Mulţumesc. Nu-mi vine să cred că sunteţi cu toţii atât de buni cu mine, după câte prostii am făcut… am minţit şi… altele mai rele.

Mângâi hârtia crem cu vârful degetelor şi îmi reţin cu greu lacrimile.

— La vârsta ta, dragostea e trecătoare, îmi spune Charlotte. Şi, crede-mă, uneori Cupidon aruncă săgeţi otrăvite. Nu spun că nu trebuia să-ţi placă Shay… dar nici că va dura ce este între voi doi. Situaţia este încurcată… dar… nu-i sfârşitul lumii.

— Credeam că am stricat totul, şoptesc eu. Credeam că totul s-a dus de râpă… tu, tata, nunta, viitorul nostru…

— Nu s-ar întâmpla asta din atâta lucru, zice Charlotte. Îţi promit…

— Au stabilit data nunţii, şopteşte Coco. Pe 1 iunie. Vom fi toate domnişoare de onoare…

— Şi eu?

— Şi tu, Cherry, cum să nu! spune Charlotte.

Apoi continuă cu un oftat:

— Uite… îmi pare rău că ai simţit nevoia să minţi ca să fii acceptată, dar eu te înţeleg. Ai crezut probabil că aici nu mai e loc şi pentru tine, iar Honey ţi-a complicat situaţia de la bun început. Cred că te-ai simţit copleşită. Noi vrem doar ca tu să te simţi bine, să fii tu însăţi şi… să faci parte din familie.

— Curând vom fi o familie adevărată, spune Skye. Vei vedea.

— Şi acum suntem o familie adevărată, o corectează Charlotte. O bucată de hârtie nu va schimba asta. Contează dragostea şi grija ce ne-o purtăm unii altora…

Vreau să fac parte din această familie şi cred că pot. Am un tată care mă iubeşte, o nouă mamă care ţine la mine cât să-mi facă supă de roşii, cu busuioc din grădină şi, dacă stau să mă gândesc bine, supa ei e mai bună decât cea la cutie. Am o mulţime de surori vitrege, din care trei mă acceptă, ba chiar ţin la mine. Ele ştiu că nu sunt perfectă, că am făcut ceva rău, ceva oribil, l-am furat pe iubitul surorii lor, i-am speriat îngrozitor… probabil că nu aprobă ce-am făcut eu, dar totuşi vorbesc cu mine. Sper.

Mai am o a patra soră. Ea m-a urât de cum m-a văzut şi încă mă urăşte, ştiu, dar nu pot s-o învinuiesc pentru asta. Şi eu aş simţi la fel dacă aş fi în locul ei. Aş vrea să-i spun că îmi pare rău, că am tot încercat să împiedic să se întâmple acest lucru, dar nu sunt convinsă că m-ar crede.

Aş vrea să spun că regret, dar adevărul e că… nu prea regret.

Cum aş putea? Nu l-am ales pe Shay, şi nici el nu

m-a ales pe mine. Aşa s-a întâmplat. Dragostea e ca o forţă a naturii, care ne depăşeşte, se distrează pe seama noastră, stârneşte necazuri şi contemplă consecinţele.

— Shay este pedepsit, îmi şopteşte Skye. Pentru tot restul vacanţei. Să-l fi văzut pe tatăl lui aseară… urla şi înjura şi pe urmă s-a aşezat la masa din bucătăria noastră şi a început să plângă, iar mama lui Shay i-a spus că a fost prea dur cu fiul lui, iar el a zis că aşa o fi…

Cred că acum situaţia lui Shay s-a îmbunătăţit. Sper.

Când ies din casă, deja se înserează. Mă duc la iazul cu peşti şi presar puţină mâncare pentru Rover. Cinci peştişori urcă la suprafaţa apei, unduindu-şi cozile, agitându-se, şi la început nu ştiu care dintre ei este Rover, îmi dau seama că totul se schimbă, însă uneori schimbările sunt spre bine. Peştişorul meu cel singuratic are acum prieteni, un iaz cu nuferi şi un viitor înainte.

— Probabil că n-am să-l mai văd pe Shay până în septembrie, îi spun lui Rover. Când începe şcoala. Ce mai distracţie… la un liceu nou, cu Honey care mă

urăşte… Şi ce populară o să fiu, nu? Ei, n-ar fi o noutate pentru mine…

Rover se strecoară pe sub un nufăr şi reapare ceva mai încolo, uitându-se la mine dezolat.

— Dar şi Shay va fi acolo. Nu voi fi singură.

Mă ridic şi traversez peluza, îndreptându-mă spre rulota mea dintre cireşi, dar în ultimul moment mă opresc să arunc o privire înapoi, spre Casa Tanglewood.

În odaia din turnuleţ, la fereastra deschisă, stă ghemuită o siluetă mică şi suplă, cu părul lung de Rapunzel, fluturând uşor în adierea vântului.

Honey mă priveşte ca o prinţesă din turnul unui castel, în aşteptarea unui prinţ care nu va veni niciodată. Se şterge la ochi cu dosul mâinii şi deschide mai mult fereastra. O clipă am impresia că vrea să mă strige, să vorbească poate cu mine, să ţipe la mine, dar pe urmă observ în mâinile ei o sclipire de argint.

Simt că-mi stă inima în loc şi fac ochii mari.

Foarfecă se deschide şi se închide cu un ţăcănit scurt şi sec.

Lent, foarte lent, şuviţe de păr blond şi mătăsos încep să cadă de la fereastră ca nişte panglici lungi şi

aurii care coboară în spirală şi se aştern uşoare ca zăpada pe pietrişul aleii. Totul durează cinci sau zece minute şi, în final, când Honey lasă foarfecă din mână, din părul ei superb n-a mai rămas decât o tunsoare scurtă şi ţepoasă, ca de puşcăriaş sau de bolnav de cancer. Privirea ei se opreşte îndelung asupra mea, plină de înţeles, iar eu simt cum mi se strânge inima.

Mă uit în altă parte. Afară s-a înserat de-a binelea şi în camerele de la parter încep să se aprindă luminile. Dinspre bucătărie răzbat glasuri vesele şi plăcute, o perdea se mişcă discret la fereastra unei camere de oaspeţi, se aude muzică, freamătul vieţii.

Mă întorc şi plec mai departe, pierzându-mă printre cireşi, spre mica mea rulotă roşie.